

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Şanlı Ölüm Orucu Direnişi 386. gününde sürüyor

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2001/34 • 10 Kasım 2001 • 500.000 TL

Binlerce işçi ve öğrenci alanlarda!..

Savaşa ve krizin faturasına hayır!

İÇİNDEKİLER

Sınıf ve kitle hareketinin gerçek ihtiyacı .	3
İşçi-emekçi barikatını güçlendirelim! .	4-5
Sınıf hareketinde çıkış arayışı	6
Saldırı ve ihaneti boşa çıkarmak için	
Saldırı paketlerini sokaklarda	
parçalayalım!	7
“Genel grev genel direniş!”	8
Zorla müdahale işkencesine ve	
faşist teröre yasal kılıf!	9
Kitlesel ve coşkulu miting	10
“Genel grev şart!”	11
Burası Armutlu, Afganistan	
değil! (orta sayfa)	12-13
Armutlu’da katliam yapıldı	14
Armutlu’da katliam!	15
Emperyalist savaş ve Türkiye.	16
Filistin’de vahşi katliam	
devam ediyor	17
Amerikancı medya: Halkların beynine	
çevrilmiş namlu	18
Ölüm Orucu Direnişi ve	
devrimcilerin ataleti	19
Kitlesel, yaygın ve kararlı	
protestolar	20-21
Partiyi güçlendirmek umudu	
büyütmektir!...	22
Mücadele Postası	23

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2001/34 ● 10 Kasım 2001
Fiyatı: 500.000 TL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13
e-mail: kb1@turk.net
Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

Kızıl Bayrak'tan

Kapitalist-emperyalist haramilerin “teröre karşı mücadele” adı altında gerçekte ne yaptıkları, neyi amaçladıkları öylesine açık ki...

İşte Afganistan manzarası, işte Türkiye.

ABD eşkiyası Afganistan’ı en güçlü silahları, bombalarıyla yakıp yıkıyor.

Eşkiyanın Türkiye’deki yamakları, bir yandan efendilerinin peşinden Afganistan’daki katliama dahil olmaya hazırlanırken, diğer yandan ülke içindeki mücadele ve direniş odaklarına karşı aynı vahşetle saldırıyor. Bombalarla, ağır makineli silahlarla, iş makineleriyle yıkıyor, yakıyor, vuruyor, öldürüyor...

İstanbul’un orta yerinde ve durduk yere işlenen Armutlu katliamına bakın.

Bir gerekçe bile uydurmaya ihtiyaç duymadan işlenen bu cinayet, tam da, kitlelerin emperyalizm uşaklığına ve maşalığına karşı seslerini yükseltmeye başladıkları bir süreçte denk getiriliyor. Katliam 5 Kasım’da gerçekleştiriliyor. Bir gün sonrası YÖK’ün kuruluş yıldönümüdür ve bu yılki protesto gösterilerine emperyalist savaş karşıtlığının damgasını vuracağı çok açıktır.

Nitekim tam da beklenen olmuş, gençlik, Amerikan askeri olmayacağız şiarını alanlara taşımıştır. Bunun anlamı, bir gün önce Armutlu üzerinden verilen gözdağının hiç etkili olmadığı, tersine, öfke ve tepkiyi artırdığıdır. Sonuç, bir kez daha meydanların savaş alanına çevrilmesi, polislin kuduz köpekler gibi gençlerin üstüne salınmasıdır.

Ancak 6 Kasım saldırısı sokaklardaki süreklilikle avıyla da sınırlı tutulmamış, 5 Kasım günü, özellikle Ankara’da, aralarında gazete temsilciliğimizin de bulunduğu devrimci basın büroları basılmış, insanlar gözaltına alınmıştır.

Dünyanın en azgın teröristleri olan emperyalist haydutlar ve yardımcılarının teröre karşı mücadele adı altında yürüttükleri her türlü hak ve özgürlük mücadelesinin kan ve vahşetle bastırılması, her türlü direniş odağının dağıtılmasıdır. Bu yolla dünya halklarını ve işçi sınıfını köleleştirme programını başarıyla sonuçlandırabileceklerini umuyorlar.

Emperyalizmin Türkiye’nin başındaki uşakları ise, kitleleri köleleştirme işini efendileri için ve onlar adına yürütüyor. Türkiye’yi Amerika’nın sömürgesi, Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halklarını da emperyalist tekellerin ayakları prangalı köleleri haline getirmekle görevlendirilmişlerdir ve bu görevlerini kör bir sadakatle yerine getirmeye çalışıyorlar. Bu kör sadakat,

uyguladıkları terörün bir gün dönüp kendilerini vuracağını, akıttıkları kan ne kadar artarsa kendilerini boğma riskinin de o kadar artacağını görmelerini engelliyor.

11 Eylül saldırıları, tüm dünyada, hatta en sadık Amerikan uşakları şahsında bile “ektiğini biçme” olarak yorumlandı.

Faşist Türk devletin de ektiği fırtınaların hasadını toplaması yakındır.

İtiraf etmekten kaçınırsalar da, kudurganlıklarının arkasında biraz da bu korku yatmaktadır. Her tıkırtı, her kıpırtıda tetiğe davranmaları bu korkunun eseridir. Ve işi öylesine abartıya varmışlardır ki, işkenceci-katliamcı kimlikleri dünya çapında teşhir olmuş, iflah olmaz damgası yemiştir.

Uluslararası Af Örgütü’nün son raporunun Türkçesi budur. Türkiye’de işkence sistematiktir.

Susurluk katillerinden sonra Gazi katillerine de düzen sahip çıkmış bulunuyor. Bu davaların sonuçları bile, tek başına, işkence ve devlet terörünün sistematigi hakkında fikir vermeye yeterlidir.

Ne Avrupa Birliği, ne uluslararası baskı gücü bu vahşeti durdurabilir.

Türkiye’deki işkence ve eziyete, baskı ve teröre son verecek olan işçi sınıfı ve emekçilerin, devrimcilerin mücadelesidir.

Tıpkı emperyalist savaşın emperyalizme karşı savaşmadan önlenemeyeceği gibi...

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri Devrimci taktiğin sorunları

Sınıf ve kitle hareketinin gerçek ihtiyacı

Bu pervasızlığı bir parça olsun dizginleyebilmek tümüyle sınıf ve kitle hareketinin ortaya koyabileceği dirençle olanaklıdır. Sermayenin ve onun tam hizmetindeki Amerikancı iktidarın ölçsüz saldırganlığını dizginlemenin başka hiçbir olanağı yoktur.

Yeni bir hareketlilik döneminde sınıf ve kitle hareketinin sunduğu olanaklar bu gözle değerlendirilmelidir. Sendika konfederasyonlarının düzenlediği eylem programlarının ardından sürüklenmek, bu olanakları tümenden ve peşinen yitirmek demektir. Oysa emekçilerin saldırıların kapsamı hakkındaki bilinci, mücadele isteği, sendika bürokrasisine karşı açıkça dışa vurduğu güvensizliği, devrimci mücadele için son derece elverişli olanaklar sunmaktadır. Bugünün koşullarında bu olanakları tümenden değerlendirebilmek elbette kolay ve mümkün değildir. Fakat yılların gidişini tersine çevirebilmek için bazı ilk adımlar atmak, yarına çıkış oluşturacak mevziler yaratmak pekala olanaklıdır.

Saldırıların anlamı ve mücadelenin gerekliliği konusunda açıklık

Emperyalist savaş, sosyal yıkım saldırısı ve faşist devlet terörü, bugünün Türkiye'sinde, işçi sınıfı ve emekçiler açısından gerçek gündemi oluşturmaktadır. Son günlerde sokağa çıkan binlerce işçinin, emekçinin ve öğrencinin tepki ve istemlerini bu sorunlar üzerinden ortaya koymaları, sınıf ve kitle hareketi açısından olumlu bir göstergedir. Burada daha da dikkate değer olan nokta, bu gerçek gündemin eyleme katılan kitleler tarafından doğrudan algılanabilmesidir. Bunu söylemekle elbette genel sol propaganda-ajitasyonun kitlelerin bilincine ve eylemli tepkilerine katkısını küçümsüyor değiliz. Fakat ginen yerde söz konusu sorunların hiç değilse kitlelerin ileri kesimlerine artık malolmuş bulunduğu da bir gerçektir. Kitle hareketinin bugünkü gerçek sorunlarının ve ihtiyaçlarının ne olduğunu doğru değerlendirebilmek bakımından bu noktanın gözönünde bulundurulması önemlidir.

Son yılların toplam kitle hareketi bilançosu gösteriyor ki, işçiler ve emekçiler, kendilerini ezen ve bunaltan sorunların anlamı ve kapsamı konusunda genel çizgileriyle de olsa açık bir fikir sahibidirler. Saldırılara karşı direnmek gerektiğini emekçilere anlatmaya çalışmak da bugün için artık çok özel bir ihtiyaç değildir. Sınıfın ve emekçilerin hiç değilse sendikal örgütlenme içindeki ileri kesimleri yıllardır zaman zaman yüzbinlerce kişiyi kapsayan eylemliliklere katılmışlardır. Ve bu eylemlilikler, genel bir kural olarak, tabandaki hoşnutsuzluk birikiminin ve basıncın etkisiyle gündeme gelmiş, getirilmiştir. Bu

olgu, mücadelenin gerekliliği konusunda da sınıf ve emekçi hareketi tabanında genel çizgileriyle bir açıklık bulunduğunu, bunun mücadele isteği olarak kendini belli aralıklarla dışarıya da vurduğunu göstermektedir.

Bu söylenenler elbette sınıfın ve emekçilerin en geniş kesimleri için genelleştirilemez. Fakat yıllardır dönemsel olarak eylemlilikler içerisine giren yüzbinlerce işçi ve emekçi ile onları çevreleyen daha geniş bir kesim için durumun genel çizgileriyle bu olduğu da bir gerçektir.

Sınıf ve kitle hareketinin gerçek ihtiyaçları

Bütün bunlarla sözü, tam da yaşanmakta olan yeni bir hareketlilik döneminde, sınıf ve kitle hareketinin gerçek ihtiyaçlarına getirmek istiyoruz. Önderlikten, örgütlülüğten ve bu ikisinin de bir bileşkesi olarak yön ve hedeften yoksunluk, bugünkü sınıf ve kitle hareketinin gerçek sorunlarını oluşturmakta, dolayısıyla giderilmesi gereken temel ihtiyaçlarını tanımlamaktadır. Yaşanmakta olan yeni hareketliliğin sınırları ve imkanları konusunda hayale kapılmamak; fakat öte yandan, bu hareketliliğin oluşturduğu ortamdan gerçek sorunlarda mesafe katetmek üzere en iyi biçimde yararlanmak için, bu durumu gözönünde bulundurmak zorundayız.

Sınıf ve kitle hareketi bugün kendisine sağlam bir yön verecek ve bu doğrultuda ilerletecek bir devrimci önderlikten yoksundur. Bunu söylemek elbette çok iyi bilinen bir olguyu yinelenmekten başka bir şey değildir. Bugün bir kez daha hareketlenmiş bulunan işçiler de bunu bilmekte, buradan kaynaklanan sorunları ve güvensizliği sezgisel bir çerçevede de olsa ifade etmektedirler. Fakat sorun bundan ibaret değildir. Devrimci bir önderlikten yoksun olan kitle hareketi, tersinden, gerici ve sahte bir önderliğin ağır tahribatıyla da yüzyüzedir. Dolayısıyla, kitle hareketinin devrimci önderlik ihtiyacını karşılamak, bu gerici ve aldatıcı önderliği boşa çıkarmak, onun yarattığı tahribatları gidermek anlamına da gelmektedir.

Sendika bürokrasisinin sinsi tahribatı

Sendika bürokrasisi yıllardan beridir ve bugün hala kitle hareketini denetim altında tutmaktadır. Daha da önemlisi, dönemsel olarak gündeme getirilen eylem programları, bu denetimin en sinsi ve o ölçüde etkili biçimlerinden başka bir şey değildir. Bu eylemlerle, tabanda birikmiş bulunan ve zaman içinde kendi öz dinamizmiyle kendine şu veya bu biçimde yol açacak olan tepki ve mücadele isteği, kontrollü bir biçimde boşa çıkarılmakta, böylece her türlü taban dinamizmi de peşinen dumura uğratılmaktadır.

Sınıf ve kitle hareketine karşı bu hesaplı ve sinsi oyun yıllardır oynanmaktadır. Amerikancı iktidarın, sermaye medyasının ve başta TÜSIAD olmak üzere sermaye kuruluşlarının bu tür dönemsel eylem programlarını sorun etmemelerinin, hatta belli bir anlayışla karşılamalarının gerisinde, tam da sendika bürokrasisinin bu haince misyonunun bilincinde olmak vardır. İşçi ve kamu emekçileri hareketi tabanında, bu türden merkezi eylemlerin herhangi bir somut hedefe

bağlı olmaksızın, salt “hava boşaltma” eylemleri olarak gündeme getirildiğine ilişkin yaygın görüş, bu aynı bilincin işçiler ve emekçiler arasında da bulunduğu bir göstergedir.

Sendika konfederasyonlarının ya da ginen yerde onların oluşturduğu Emek Platformu’nun gündeme getirdiği dönemsel eylem programlarının bilançosu, yıllardır oynanan bu oyunun ne denli başarılı olduğunu somut olarak göstermektedir. Bu tür eylemlerin sonrası, genel kural olarak, tabanda umutsuzluk, çaresizlik ve moral bozukluğunun yaygınlaşması olmuştur. Her defasında mücadeleye belirgin bir istekle ve herşeye rağmen belli umutlarla katılan işçiler ve emekçiler, bu istek ve umutlarını yitirerek yeni bir hareketsizlik dönemine sürüklenmişlerdir. Yeni bir hareketliliği zorlayacak yeni bir güç, mücadele isteği ve moral birikimine kadar...

Tüm bunları, şu günlerde yaşanmakta olan hareketliliği küçümsemek, ortaya konulan eylem programının herşeye rağmen sunduğu olanakları gözden kaçırmak için değil; fakat geçmiş deneyimlerin ışığında, durumun doğru anlaşılması ve bu çerçevede devrimci müdahalenin de başarıyla yapılabilmesi için hatırlatıyoruz.

Devrimci müdahalenin artan olanakları

İşçi sınıfı ve emekçiler düne göre daha zorlu bir döneme girmiş bulunmaktadırlar. Derinleşen krizin sosyal-siyasal faturasına şimdi de ABD emperyalizminin hizmetinde savaşa katılmanın faturası eklenecektir. Savaş durumu salt yeni iktisadi ve sosyal saldırılar anlamına gelmemektedir. Daha da önemlisi, Amerikancı sermaye iktidarı bu durumu bahane ederek, sınıf ve kitle hareketini dizginlemek ve toplumsal muhalefetin öncü kesimlerini ezmek üzere, baskı ve terör rejiminini de ağırlaştıracaktır. Son haftalardaki somut olaylar bunu açıkça göstermektedir. Ülke çapında yeniden terör estirilmekte, işkencede, ev ve mahalle baskınlarında insanlar katledilmekte, en meşru öğrenci eylemlerinin üzerine bile azgın bir terörle gidilmektedir.

Bu pervasızlığı bir parça olsun dizginleyebilmek tümüyle sınıf ve kitle hareketinin ortaya koyabileceği dirençle olanaklıdır. Sermayenin ve onun tam hizmetindeki Amerikancı iktidarın ölçsüz saldırganlığını dizginlemenin başka hiçbir olanağı yoktur.

Yeni bir hareketlilik döneminde sınıf ve kitle hareketinin sunduğu olanaklar bu gözle değerlendirilmelidir. Sendika konfederasyonlarının düzenlediği eylem programlarının ardından sürüklenmek, bu olanakları tümenden ve peşinen yitirmek demektir. Oysa emekçilerin saldırıların kapsamı hakkındaki bilinci, mücadele isteği, sendika bürokrasisine karşı açıkça dışa vurduğu güvensizliği, devrimci mücadele için son derece elverişli olanaklar sunmaktadır. Bugünün koşullarında bu olanakları tümenden değerlendirebilmek elbette kolay ve mümkün değildir. Fakat yılların gidişini tersine çevirebilmek için bazı ilk adımlar atmak, yarına çıkış oluşturacak mevziler yaratmak pekala olanaklıdır.

SY Kızıl Bayrak

Emperyalist savaşa ve krizin faturasına karşı

Taban inisiyatifini örgütleyelim! İşçi-emekçi barikatını güçlendirelim!

Kardeşler!

Öfkemizi haykırmak, taleplerimizi dile getirmek için alanlardayız. Yıllardır biz sustuk onlar konuştu. Şimdi konuşma sırası bizde.

Onca saldırı karşısında şimdiye kadar sustuk. Bunun karşılığında milyonlarcamızı açlık ve yoksulluğun derin bataklığına attılar. Milyarlarca dolar dış borcu bize ödettiler. Kendi marifetlerinden başka bir şey olmayan krizlerin faturasını misliyle bizim sırtımıza yıktılar.

İki yılda üç İMF programı dayattılar. Üçü de çöktü. Ama bunların zararını programın sahipleri, krizleri yaratanlar değil bizler ödedik.. Yetmedi. Şimdi yeni bir saldırı programı için kolları sıvadılar. Hazırlanan 2002 yılı bütçesinin her maddesi bir saldırı ve yıkım planı. Vergilerin arttırılmasından maaşların düşürülmesine, re'sen emeklilik uygulamasının yaygınlaştırılmasından kıdem tazminatlarının, ikramiyelerin gaspedilmesine ve planlanan özelleştirmelerin bir an önce tamamlanmasına kadar her şey bu bütçede var.

Bizlere sefalet içinde yaşamayı layık görenler, buna karşılık Amerika'nın, İMF'nin bir dediğini iki etmiyorlar. Ülkeyi emperyalist sömürü ve yağmaya açmaları yetmedi, şimdi de üç kuruş kredi uğruna memleketin anahtarını emperyalistlere teslim ediyorlar. Hükümeti, meclisi, genelkurmayıyla tüm sermaye devleti İMF'nin, Pentagon'un emirlerinin dışına

çıkıyor. Adamlar üç günde bir gelip her şeyi denetliyor, yeni emirler verip gidiyorlar. Onların derdi borçlar tıkr tıkr ödensin, herşey tekellerin daha fazla sömürüp yağmalamasına uygun hale gelsin. İktidardakiler ise İMF tarafından istenen her yasayı çıkarmakta, tilkemizin tüm zenginliklerini emperyalistlerin ayağının altına sermekte en ufak bir sakınca görmüyorlar.

Emperyalistlere uşaklıkta, emekçilere ise düşmanlıkta hiçbir sınır tanımayan bu hain takımı şimdi de işçi ve emekçi çocuklarını emperyalizmin çıkarları için yürütülen bir gerici savaşın içine itiyor.

Yoksul Afgan halkının kanını dökmek için cepheye asker gönderiyor. Şimdilik bir katiller sürüsü olan “Özel Tim”leri göndermeleri kimseyi yanıltmasın. Yarın yüzlerce, binlerce emekçi çocuğunu da bu savaşa sürecekle.

Kardeşler!

Sermayenin saldırıları artık dayanılmaz boyutlara geldi. Sermaye iktidarının kendi çıkarlarından başka hiçbir şeyi düşünmediğini ve ülkeyi bunun için satılığa çıkardığını artık herkes görüyor. Ama sadece görmek yetmiyor. Onlar gene bildiklerini okuyorlar. Artık buna bir dur demek gerekiyor.

Bu oyunu bozacak olan bizleriz. Çünkü herşeye rağmen sermayenin karşısındaki en büyük güç işçi ve emekçilerin örgütlü mücadelesidir.

Saldırıları karşı koymak için önemli imkanlarla karşı karşıya olduğumuz bir dönemden geçiyoruz. Kriz ve savaş faturasının giderek büyüyen ağırlığı, buna karşılık işçi ve emekçilerdeki tepkinin büyümesi; düzenin mücadeleyi dizginlemede kullandığı sendikal ihanetin gözle görülür şekilde köşeye sıkışması, zorlanması ve bir takım eylem kararları almak zorunda kalması; giderek sınıfın ve emekçilerin daha büyük kesimlerinin, özellikle de büyük fabrikalardaki işçilerin mücadele isteği duymaları ilk akla gelen avantajlarımızdır. Bu imkanları iyi kullanmamız gerekmektedir.

Eylemlere yüklenelim!**Yeni bir ihanete izin vermeyelim!**

Konfederasyonlar ve Emek Platformu tabandaki işçi ve emekçilerin basıncına daha fazla dayanamayarak çeşitli eylem kararları aldılar. Şu sıralar bu eylem planları uygulanıyor.

Sendikacılar daha önceleri de eylemler örgütlediler, ama iş en kritik noktaya geldiğinde bizi hep sattılar, yüzüstü bıraktılar. Bu doğru. Ama öyle diye bugün yapılan eylemleri küçümsemek olmaz. Konfederasyon yöneticileri hep böyle yapıyorlar, bizimle adeta alay ediyorlar diye sendikal örgütlerimize sırt çeviremeyiz. Mücadeleye küsemeyiz. İşçi ve emekçiler dostunu düşmanını en iyi eylem içinde öğrenirler. Her yürüyüş, her miting, her grev ya da direniş bizim için bir okuldur. İşçi sınıfı örgütlenmeyi de mücadele etmeyi de bu okulda okuyarak öğrenir. Gelecekteki çetin mücadelelere böyle hazırlanır. Bu yüzden en ufak eylem olanağını dahi sahiplenmeli, eylemlerin en militan ve en kitlesel şekilde geçmesi için tüm olanakları kullanmalıyız.

Gerçek bir genel grev için örgütlenmeliyiz!

Şunu görmekte fayda var. Bugün sermayenin saldırıları bazı sınırlı eylemlerle, bir iki yerde patlak verecek direnişle püskürtülemeyecek boyutlara

Öncü işçilere çok iş düşüyor

Saldırıları püskürtecek güçlü bir sınıf hareketinin yaratılmasında en büyük görev öncü işçilere düşmektedir. Sınıfın ileri, mücadelecı kimliğe sahip unsurları şimdiye kadar yaşanan süreçte üzerlerine düşen görevleri gerektiği gibi omuzlayamadılar. İşten atılma korkusu, sendikacıların engellemeleri, polis-asker baskısı ve sınıfın gücüne yeteri kadar güvenmeme gibi bir takım nedenler öncülerini diğer işçilerden farksız hale getirdi. Sermayenin saldırılarla neyi amaçladığını, hükümetin, sendika bürokratlarının kime ne için hizmet ettiğini çok iyi bildikleri halde ileri çıkmakta tereddütlü oldular, sınıfın öfkesini doğru temelde örgütlenme konusunda bir hayli yetersiz kaldılar.

Fakat artık ikircikli davranmanın, suskun kalmanın bir faydasının olmadığı sayısız defa görüldü. “Bana ne” demenin, “bizden geçti artık” demenin, “bu işçilerle bir şey yapılmaz” bahanesinin arkasına saklanmanın, bin dereden su getirmenin zamanı geçti. Bıçak kemiğe dayandı. Bugün örgütleneceksek, mücadeleyi yükselteceksek, bunu ücretlerin üç kuruş arttırılması için yapmayacağız. Ekmeğimizi bir lokma daha büyütme meselesi değil artık sorun. Artık sadece ekmeğimizin yarısını bölüp almakla yetinmiyorlar çünkü. Hepsini alıyorlar. Herşeyimize, onurumuza ve çocuklarımızın geleceğine de el uzatıyorlar. Emperyalistlerle yalnızca alınterimiz üzerinden değil kanımız üzerinden de pazarlık yapıyorlar. Üç kuruş için emekçi çocuklarını savaş batağına sürece kadar ihanet ve pervasızlık içindeler.

Umut işçi sınıfında. Umut işçi ve emekçilerin birleşik-militan mücadelesinin örgütlenmesinde. Sermayenin karşısına siyasal bir sınıf hareketi olarak dikilmekte. Sınıf çıkarları için mücadeleye atılmaktan başka çaremiz yok artık.

Bunun başarılmasında en büyük sorumluluk ise, sınıfın içindeki en bilinçli, en mücadelecı, en gözüpek olanlara düşüyor. Şimdi yüreğimizi ve bilincimizi çıkarıp ortaya koyma zamanı. Şimdi öncüleşme ve örgütlü mücadeleyi büyütme zamanı.

gelmiştir. Sermaye, işçi sınıfı ve emekçilere karşı tümüyle bir siyasal saldırıya girişmiştir. Bu nedenle, siyasal bir sınıfıhareketi olarak karşısına çıkmadan, emekçi yığınlarla bu temelde bir araya gelmeyi başarmadan saldırıları püskürtmemiz imkansızlaşmıştır.

Emek Platformu bugünlerde genel grevden de sözlemeye başladı. Hentüz eylem programında yok. Fakat sıkışınca bir günlük göstermelik bir genel grev planı yapmaları da mümkündür. Ama bu bize yetmez. Tek günlük bir genel grev sınıfın ve toplumun sorunlarını çözmekte yeterli olamaz. Çünkü ancak sınıfın atemeltalepleri üzerinden yapılacak uzun süreli ve militan bir genel grev-genel direniş sermayeye geri adım attırabilir. Böyle bir genel grevi yürütmek için ise sınıf olarak mevcut örgütlülüğümüz şu an güçlü değil. Öte yandan sınıf kardeşlerimizin çoğu genel grevin ne kadar önemli ve gerekli olduğunu henüz bilmiyor. Hainlerin elindeki konfederasyonlarla ise sonuç almaya dönük güçlü bir genel grev örgütlenemez.

O halde adımlarımızı sıklaştırmalı, fakat aynı zamanda daha uzun soluklu bir mücadele için hazırlık yapmalıyız. Bugünkü eylemler herşeyin sonunu belirlemeyecek. Bunlar daha ilk adımlar. Böyle olduğunu bilmeli, buna göre davranmalıyız. Şimdiden güçlü bir genel grev-genel direnişin nasıl örgütleneceğini kendi aramızda tartışmalı, buna uygun çözümler bulmalı ve hayata geçirmeye çalışmalıyız.

Savaşın ve krizin faturasını ödememek için!

Sermayenin sömürü ve zulüm politikalarına teslim olmamak için, genel grev-genel direniş bayrağını yükseltmeliyiz!

Sendikal ihanet ve sınıfın mücadelesi

Kasım-Aralık eylemlerinde ve daha sonrasında sınıfı bekleyen en büyük tehlike sendika bürokratlarının öntümze barikat kurmak için fırsat kollamalarıdır.

Şimdi otobüslerin üzerine çıkıp yeminler ediyor, ateşli nutuklar çekiyorlar. Bunlarla kimseyi aldatamazlar. Biz onların ne nutuklarını, ne çağrılarını gördük.

Hepsinde de arkalarından gelen işçileri en kritik anda yüzüstü bıraktılar, sattılar. Eğer gerçekten ettikleri sözlerin arkasında duracaklarsa, bunu lafla değil işle göstermeliler. Bunun için de herşeyden önce patron örgütleriyle birlikte oluşturdukları ESK'dan çekilmeliler. İşçi parasıyla sürdükleri saltanata son vermeli, işçinin parasını

mücadelenin ihtiyaçları için kullanmalılar. Yapışıp kaldıkları koltuklardan kalkmalı, sendikalarda tabanın iradesine dayalı bir yönetim anlayışının gelişmesi için çaba harcamalılar. İşçinin örgütü olan sendika ve konfederasyonlar, sermayeye hizmet için değil sınıfın ve mücadelenin çıkarları için çalışmalı.

Fakat işçiler, sendika bürokratlarının bütün bunları durup dururken yapmalarını beklememeli. Çünkü onlar artık burjuva sınıfının bir parçası haline gelmiş durumdalar. O nedenle sendikalarımıza kendimiz sahip çıkmalıyız. Biz sermayeye karşı mücadelede sendikalarımızı gerçek sınıf örgütü olarak kullanmaya çaba harcarsak, altta güçlü örgütlenmeler yaratır ve tabanın sesinin gür çıkmasını sağlarsak, bürokratların saltanatına da son vermiş oluruz.

Aksi takdirde istediğimiz kadar şikayet edelim bu durum değişmez. Biz harekete geçmedikçe bu saltanatın yıkılması mümkün değildir. Sınıf hareketinin gelişmesi için bu ihanet çetesinin oyunları mutlaka boşa çıkarılmalıdır.

İşçi sınıfı ve emperyalist savaş

Bugün bir emperyalist savaş yürütülüyor. Emperyalist savaşın tek bir amacı var. Tüm dünyada işçi ve emekçilerin, ezilen halkların boğazındaki sömürü zincirini biraz daha sıkılamak. Emperyalist tekellere, petrol ve silah şirketlerine yeni sömürü sahaları, pazarlar açmak.

Afganistanlı çocuklar bunun için bombalanıyor. Yarın Iraklı, Sudanlı, Filipinli çocuklar bunun için bombalanacak.

Emperyalist savaş işçi ve emekçilere, halklara sömürü ve yıkımdan başka bir şey getirmez. O nedenle bu savaşa karşı çıkmalıyız. Yoksul halklara dönük emperyalist saldırganlığa, Türkiye'deki Amerikancı sermaye iktidarının bu savaşa girmek için can atmasına tepki göstermeliyiz.

İşçi sınıfı, bugünkü sömürü ve zulüm düzeninin değil başka bir dünyanın temsilcisidir. Emperyalizme karşı mücadele cephesinin en ileri, en örgütlü gücüdür. Hem topluma, hem de yoksul halklara karşı sorumlulukları vardır. Sınıf bu görevlerine sahip çıkmalı, emperyalizme karşı mücadelenin yükseltilmesinde üzerine düşen öncü rolünü oynamalıdır. Bu doğrultuda şu an yürütülen eylemler emperyalist savaşa karşı güçlü bir mücadele çağrısına da dönüştürülmelidir.

Asker gönderme kararı durdurulsun!

Tüm ABD ve NATO üsleri kapatılsın!

Emperyalistlerle yapılmış anlaşmalar iptal edilsin!

Kahrolsun emperyalist savaş! Kahrolsun emperyalizm!

Kendimize ve sınıfımıza güvenelim

Bugün artık at iziyle it izini birbirinden daha rahat ayırabildiğimiz, dostumuzu düşmanımızı daha iyi tanıyabildiğimiz bir gerçek. Son iki yıldır çok sıkıntı çektik, tarif edilmez acılar yaşadık. Ama karşılığında böyle de bir kazancımız oldu.

DSP'sinden MHP'sine ve ANAP'ına kadar düzen partilerinin bizim partimiz olmadıklarını öğrendik mesela. Hepsinin de Amerika'nın, İMF'nin, Koç'un, Sabancı'nın sadık uşakları, emekçilerinse tersine bir numaralı düşmanı olduklarını yaşayarak gördük. Hepsi de seçimlerden önce söylediklerini seçimlerden sonra yalayıp yuttular. Bir numaralı özelleştirmeci, bir numaralı soyguncu, vurguncu kesildiler. En milliyetçi geçineni bile Amerika'ya uşaklıkta tek kusur etmedi. Önceki hükümetler de emperyalizmin ve sermayenin sadık hizmetkarlarıydı. Şimdi utanmadan bazı eylemlerimize katılan CHP ve DYP, bundan 4-5 yıl öncesine kadar iktidardalardı ve işçi düşmanlığı konusunda bugünkülerden geri kalan hiçbir yanları yoktu.

Duvarında "Egemenlik kayıtsız şartsız milletindir" yazan parlamentonun içindekilerin gerçekte sadece İMF'nin, Beyaz Saray'ın, Pentagon'un egemenliğini tanıdığını onların hizmetinde olduğunu, işçi ve emekçilere düşmanlıktan başka bir iş yapmadığını gördük. Bizim haklarımızla ilgili kılarını kıpırdatmayan "vekiler", talimat İMF'den gelince, günlerce sabahlara kadar çalışarak birçok saldırı ve hak gaspı yasası çıkardılar.

Medyanın işçi düşmanı yayınlarını, sendika bürokratlarının her zamanki ihanetçi çizgisini de ekleyince, koca bir tablo çıkıyor ortaya değil mi?

Peki bütün bunlara bakıp ne kadar da çok düşmanımız varmış mı diyeceğiz?

Umutsuzluğa kapılıp, haklarımızdan, özgürlüklerimizden, daha güzel bir dünya isteğimizden vaz mı geçeceğiz?

Elbette ki hayır! Çok göründüklerine aldanmamak gerekir. Aslında bir avuç bile değiller. Biz işçi ve emekçiler ise milyonlarcayız. Güçlü olan biziz. Bizi denetlemek ve sömürmek için lazım olan gücü de onlara biz veriyoruz. Mesela düzen partilerine biz oy veriyoruz, ordularının büyük bir çoğunluğu da bizim çocuklarımızdan oluşuyor.

Bizler kendi çıkarlarımız için bir araya gelmeyi başardığımızda, birleşik mücadeleyi örgütleyip kendi partimizin bayrağı altında toplandığımızda, onların elinde hiçbir güç kalmayacak. Bunun için milyonlarca sınıf kardeşimize güvenmeli, sermayenin tepesine yumruğumuzu indirebilmek için bu büyük gücü örgütleme çabasına omuz vermeliyiz.

Son eylemlerin ışığında

Sınıf hareketinde çıkış arayışları

Sınıf ve kitle hareketi bir arayış içinde. Son bir haftanın tablosunun ortaya koyduğu en temel sonuç budur.

Sermayenin yoğunlaşan saldırılar nedeniyle işçi ve emekçi yığınlar derin bir hoşnutsuzluk ve öfke içerisindeler. Türkiye’nin emperyalist savaşa aktif olarak katılacağı ve savaş bahanesiyle saldırı politikalarının ağırlaşacağı iyice belli olması bu hoşnutsuzluk ve öfkeyi hissedilir düzeyde arttırdı.

Bu büyük öfkenin kendi inisiyatifleri dışında patlamasından, kontrol edemeyecekleri bir mücadele kanalı açmasından çekinen sendika bürokratları aylardan sonra harekete geçerek bir dizi eylem kararı aldılar.

Planlanan bu eylemlerin bir kısmı artık yapılmış bulunuyor. Kocaeli Sendikalar Birliği’nin mitingi 4 Kasım’da gerçekleşti. DİSK ile KESK’in ortaklaşa planladığı Ankara Yürüyüşü ise 5-9 Kasım arasında hayata geçiriliyor.

Bu iki önemli eylemin verileri, sınıf ve kitle hareketinin bir çıkış arayışı içerisinde olduğunu tüm açıklığıyla ortaya koyuyor.

Sınıftaki mücadele ve eylem isteği artıyor

Eylemler özellikle işçi kitlelerinde mücadele isteğinin önemli düzeyde arttığını göstermektedir. Kocaeli mitingine bazı rakamlara göre 10 bin, bazı rakamlara göre ise bundan daha fazla insan katılmıştır. Özellikle metal, petro-kimya, savunma, kağıt ve belediye işkollarındaki işçiler fabrika pankartlarıyla alana akmışlardır. Bu tür mitinglere her zaman önemli bir destek sağlayan kamu emekçilerinin cılız katılımıyla bir arada düşünüldüğünde, bu kitlesellik işçilerdeki mücadele isteğinin doğrudan bir ifadesi sayılmalıdır.

Kocaeli’deki sendika şubelerinin bir kısmının tabandan tümüyle kopmamış olmaları ve eylemin örgütlenmesinde aktif çaba harcamaları katılımı olumlu yönde etkilemiştir.

Eylemlere kitlesel katılım olgusu Ankara Yürüyüşü açısından da geçerlidir. Belli başlı tüm fabrika bölgelerinde yürüyüş kolları anlamlı bir işçi katılımıyla karşılanmış ve uğurlanmıştır. İstanbul’da Saraçhane’de yapılan eyleme yaklaşık 3 bin kişi katılmıştır. Hafta içi olmasına ve sendikacılara karşı duyulan büyük güvensizliğe rağmen bu böyle olmuştur. Gözlenebildiği kadarıyla, yürüyüş kolu birçok yerde anlamlı bir ilgi görmüştür. Eskiden sendika başkanlarına yapılan yoğun tezahüratlardan artık eser kalmadığı söylenebilir. Gösterilen ilgi ve sempati, konfederasyon başkanlarına değil yapılan eyleme dönüktür.

İşçiler konfederasyon yöneticilerine inanmıyor, güvenmiyor

Artıki işçiler konfederasyon yöneticilerine karşı çok derin bir güvensizlik duymaktadırlar. Eylemlere ne kadar sempatiyle yaklaşırlarsa yaklaşsınlar, sendikacıların söylediklerine karşı alabildiğine temkinli yaklaşmaktadırlar.

Örneğin şu sözler etkili eylemler yapılması gerektiğini söyleyen bir temsilciye ait: *“Sermaye ve onların temsilcileri diledikleri gibi hareket etsin diye sendikacılar işçinin öfkesini boşaltmak için karar alıyolar. Hepsinin sandalye kaygısı var, koltuk kaygısı var.”*

Bir başka temsilci ise şunları dile getiriyor:

“Bugün sendika genel merkezlerinin yüzde 80’i hükümetin güdümünde ve bu sendikaların genel greve gideceğine inanmıyoruz. Yapılsa bile anlaşmalı yaparlar, sonuç almaya yönelik olmaz.”

Giderek büyüyen eylem isteği ve bunun sendikacılara karşı duyulan güvensizlikle bu kadar açıktan birleşmesi, sendikal ihanet barikatını aşmak için gerekli olanakların hiç de küçümsenmeyecek ölçüde birikmekte olduğunu göstermektedir.

Bir de şu nokta var. Eylemler ve genel grev gündemi vesilesiyle görüşlerini dile getiren bir çok sendika genel merkez ve şube yöneticisi de konfederasyon yönetimlerine karşı açık bir güvensizlik ifade etmektedirler. İlginçtir, bunların pek çoğu daha 7-8 ay önce Emek Platformu’nu ve onun göstermelik programını yere göğe sığdıramayan ve onu sınıfın önüne tek mücadele platformu olarak sunan insanlardır. Daha çok liberal reformist EMEP’e yakın durdukları bilinen bu ara kademe sendikacıların sergiledikleri tutum değişikliğinin anlamını ayrıca ele almak gerekmektedir.

“Kahrolsun Amerikan emperyalizmi!”

Görüldüğü kadarıyla bu slogan bütün eylemlerin temel şiarlarından biri durumundadır. İşçi ve emekçiler yanısıra “Savaşa değil eğitime bütçe!”, “Savaşa değil emekçiye bütçe!” sloganlarını da yaygınca sahiplenmektedirler.

Bu da işçi ve emekçilerin ezici bir çoğunluğunun “teröre karşı mücadele” kandırmacası altında sergilenen saldırganlığın gerçek mahiyetini gördüklerini ve bu savaşa karşı çıktıklarını göstermektedir. Yapılan röportajlar bu düşünceyi ayrıca doğrulamaktadır.

Aynı şekilde, “Amerikan askeri olmayacağız” şiarı özellikle İstanbul’daki yürüyüş boyunca sık sık atılmış ve yaygın bir şekilde sahiplenilmiştir. İşçi ve emekçiler hükümetin asker gönderme kararının arkasında emperyalist dayatmaların olduğunu, Afganistan’a asker göndermenin emperyalizmin çıkarlarına hizmetten başka bir anlama gelmediğinin farkındadırlar. Sınıf hareketinin siyasallaşması ve emperyalist savaşa karşı mücadelede üzerine düşen rolü gereğince oynayabilmesi için bunlar anlamlı olanakların varlığına işaret etmektedir.

Öğrenci gençlikle anlamlı buluşma

Gene özellikle İstanbul’daki eylemler önemli bir öğrenci gençlik kitlesinin katılımına tanıklık etmiştir. YÖK protestosu sırasında polisle çatışan öğrenciler

kitlesel halde Saraçhane’ye de gelmişler ve buradaki eyleme destek vermişlerdir. Herhangi bir kitle eyleminde işçi ve öğrenci kortejleri genellikle kendi gündemleri üzerinden farklı şiarları haykırırlar, ortaklaşmayı başaramazlardı. Bu kez böyle olmamıştır. Emperyalist savaş, sermayenin saldırıları, devrimci tutsakları sahiplenme, Armutlu katliamının protesto edilmesi ve birleşik mücadele-genel grev konularında işçi ve öğrenci kortejlerinden çoğu kez aynı sloganlar yükselmiş, büyük ölçüde ortaklaşma sağlanmıştır. “Kurtuluş yok tek başına...” sloganı atıldığı zamanlarda, tüm kitle buna en gür şekilde katılmıştır. Her iki kesim açısından da bu ortaklaşmanın gerisinde benzer nedenler bulunmaktadır. Sınıf kitleleri, güçlü bir mücadele için kendi dışındaki kesimlerle

buluşabilmenin önemini giderek daha fazla kavramaktadır. Sendikacılara duyulan güvensizlik dışı dönük arayışları arttırmaktadır. Bu nedenle son zamanlarda sadece öğrenci gençliğe değil, küçük esnafa, küçük üretici köylüye ve benzeri yıkıma uğrayan kesimlere karşı da birlikte hareket edilmesi gereken “dost güçler” gözüyle bakılmaktadır.

Öte yandan emperyalist savaş ve anti-emperyalizm her iki kesimin birlikte hareket edebileceği bir mücadele platformu sunmaktadır.

Genel grevin güncelliği

Eylemlerde belki de en fazla atılan sloganlar genel grevle ilgili olanlardır. Genel grev ve birleşik mücadeleyle ilgili şiarlar bu hafta yapılan eylemlerin pek çoğunda en kayıtsız duran kortejlerde bile belli bir canlılıkla sahiplenilmektedir.

Buradan işçi ve emekçilerin Bayram Meral’in ya da Emek Platformu’nun genel grevden sözetmesi nedeniyle büyük bir umuda kapıldıkları sonucu çıkarılmamalıdır. İşçilerin beklentisi olan genel grev ile sendikal ihanet çetelerinin gevezeliğini yaptıkları genel grev kesinlikle aynı şeyler değil. Herşeyden önce işçiler sendikaların doğru düzgün bir genel grev örgütlemek isteyeceğini düşünmüyorlar. “Sendikalar yapıyorsa bunun arkasında mutlaka bir bit yeniği vardır, bir dümen vardır, hiçbir sonuç çıkmaz, heveslendiğimizle kalırız” diye düşünüyorlar. Fakat buna rağmen sermayenin saldırılarını püskürtmek için ne yapmak gerekir deyince, hemen hepsinin aklına en önce “genel grev” ya da “sonuna kadar eylem yapmak” geliyor.

Devrimci müdahalenin artan önemi

Eylemler sürüyor. Dolayısıyla bu eylemlilik döneminden daha kapsamlı sonuçlar çıkartmak için henüz erken. Şu kadarı söylenebilir ki, sınıf hareketine dönük devrimci müdahalenin öneminin olağanüstü arttığı bir dönemde olduğumuz fazlasıyla görülmektedir. Sendikal ve siyasal plandaki önderlik boşluğunun doldurulması noktasında sergilenecek başarı gelişen hareketin gidişatını da belirleyecektir. Özellikle bu hafta yapılan eylemler işçi ve emekçilerin devrimci politik etkiye giderek daha açık hale geldiğini göstermiştir.

Bu olanak hareketin siyasallaştırılması ve devrimci bir sınıf hareketinin yaratılması için etkin bir şekilde kullanılabilir. Geleceği kazanmak bugünden atılacak adımlara bağlıdır

Ankara yürüyüşünün İstanbul-Rumeli bölümü...

Üçbin kişilik coşkulu eylem

Saat 10:30'dan itibaren Küçükçekmece Belediyesi Parkı'nda Edirne'den gelecek olanları karşılamak üzere İstanbul'daki sendikalar beklemeye başlamışlardı. Çoğunluğunu DİSK'e bağlı Genel-İş ve Belediye-İş'in üyesi işçiler oluşturuyordu. Az sayıda da kamu emekçisi vardı.

Yürüyüşü günler öncesinden gündemimize almıştık. “9 Aralık'ta Ankara'ya!” başlıklı çağrı bildirimlerimizi birçok fabrikaya dağıtmıştık. Eylem günü ise işe gitmeyen işçi yoldaşlarımızla, sermayenin saldırılarına karşı sınıfın temel taleplerinin yazılı olduğu dövizlerimizle, Küçükçekmece Belediyesi'nin önüne gittik.

Biraz sonra alkışlarla eylem başlatıldı. “Ankara Ankara duy sesimizi, bu gelen emeğin ayak sesleri!” sloganı atıldı. Ses aracından çalınan parçalarla kitle biraz daha canlandı. “Yaşasın işçilerin birliği!”, “Yaşasın Ankara yürüyüşümüz!” sloganları peş peşe atıldı. Saat 11:00'i geçiyordu ki, Edirne'den gelenlerin yolda polis tarafından oyalandığı, şu anda da Avcılar girişinde engellendikleri, bu yüzden otobüslerden inip yolda oturma eylemi başlattıkları haberi geldi. Bunun üzerine “Direne direne kazanacağız!”, “Baskılar bizi yıldıramaz!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!” sloganları sürekli ve gür bir şekilde atılmaya başlandı. Kürsüden yürüyüşçülerin birazdan geleceği bildirilerek kortejler oluşturulması istendi. Biz de dövizlerimizle işçi kortejlerinde yerimizi aldık. Bu arada “İşsizliğe, yoksulluğa, yolsuzluğa, savaşa hayır!”, “Eşitlik, adalet, barış istiyoruz!”, “Yaşasın Ankara yürüyüşümüz!” ,”Emekçiye değil çetelere barikat!” sloganları atıldı.

Kortejler oluşturularak üst geçitten yolun karşısına geçildi. Polis sürekli zorluk çıkarmaya çalışıyordu. Burada “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Kahrolsun IMF, kahrolsun emperyalizm!”, “Yaşasın işçilerin birliği!”, “Baskılar bizi yıldıramaz!” sloganlarıyla gelenler karşılandı. Karşılama 500 kişilik bir grupla yapılırken, gelenlerin sayısı 200 civarındaydı. Yürüyüşçüler Silivri, Büyükçekmece ve Avcılar'da engellemeyle karşılaştıklarını söylediler.

Karşılama sırasında Sami Evren ve Süleyman Çelebi kısa konuşmalar yaptılar. Ardından “İMF defol, bu memleket bizim!”, “İMF değil emekçiler yönetsin!” sloganları atıldı ve arabalara binilerek Topkapı'ya hareket edildi.

Topkapı'da daha kalabalık bir kitle yürüyüşçüleri bekliyordu. Burada oluşturulan kortejin en önünde “İşsizliğe, yoksuluğa, yolsuzluğa ve savaşa hayır!” DİSK ve KESK imzalı pankart açıldı. Arkasından sırasıyla DİSK, “Savaşa, İMF'ye, F tiplerine hayır” yazılı Emekli-Sen, Tüm-Bel-Sen 1 No'lu Şube, Türk-İş, TÜMTİS, Aktif Dağıtım işçileri, Basın-İş, Konfeksiyon İşçileri Derneği, Belediye-İş, Nakliyat-İş, Genel-İş 5 No'lu Şube ve dövizlerle TUYAB'lı aileler yürüyüşe katılanlar arasındaydı. Üniversite öğrencileri de pankartlarıyla eyleme katıldılar.

Vatan Caddesi boyunca “İşçi-memur el ele, genel greve!”, “Özelleştirmeye hayır!”, “Aktif işçisi yalnız değildir!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!”, “İçerde dışarda hücreleri parçala!”, “Hücrelere değil, emekçiye bütçe!”, “Anaların öfkesi katilleri boğacak!”, “Kahrolsun Amerikan emperyalizmi!”, “İşçi memur gençlik, alanlarda birleştik!”, “İMF değil, üretkenler yönetsin!”, “Emekçiler değil, meclis savaşı!”, “Suskun toplum istemiyoruz!”, “Armutlu'da düşenler kavgamızda yaşıyor!”, “Yaşasın Armutlu direnişimiz!” sloganları sıklıkla atıldı. Yürüyüş sırasında çevredekilerin ilgisi de oldukça yoğundu. Alkışlar ve sözlü desteklerle yürüyüşçüler selamlandı. Aksaray'da iki öğrencinin korteje girmek istemesi üzerine polis saldırdı ve bu iki kişi gözaltına alındı. Tekrar yürüyüşe geçildiğinde ikinci bir saldırı oldu, iki öğrenci kafasından yaralandı. Bu sırada saldırıya karşı “Zam zulüm işkence, işte faşizm!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Faşizme ölüm, tek yol devrim!”, “Faşizme karşı omuz omuza!” sloganları atıldı.

Saraçhane Parkı'nda öğrencilerden ve bazı sendikalardan oluşan bir grup tarafından karşılandık. “Genel grev, genel direniş!”, “Savaşa değil, halka bütçe!”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!”, “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!” sloganları ortak şekilde atıldı.

Kürsüden yapılan konuşmalarda eylemin amaçları anlatıldı. Ölüm Orucu ve tutsak yakınlarının mücadelesine değinildi. Sami Evren'in cezaevleri ve Küçükarmutlu'yla, savaş ve ekonomik krizle ilgili yaptığı konuşma “Katil devlet hesap verecek!”, “Sistem çürüyor, emekçiler yürüyor!”, “Amerikan askeri olmayacağız!” sloganlarıyla yanıtlandı.

3000 kişinin katıldığı yürüyüş, uzun bir aradan sonra yapılan ilk eylem olması açısından oldukça anlamlıydı. Ancak eylemin kazanımla sonuçlanacağına dönük umutlar çok güçlü değildi. İşçiler sendikacıların ipiyle kuyuya inmenin ne sonuçlar yarattığını birçok kez görmüşlerdi. Eylemde sendikacılardan uzak durma eğilimi göze çarpyordu.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Yeni bir kıyım ve yıkım paketi daha açıldı! Ücretler düşürülüyor, onbinlerce işçi ve emekçi sokağa atılıyor!

Saldırı paketlerini sokaklarda parçalayalım!

Sermaye hükümeti, İMF'nin 10. denetlemesini yaptığı günlerde, işçi ve emekçilere yönelik yeni saldırı paketini açıkladı. “Küçülen devlet” başlığıyla açıklanan yeni saldırı paketine göre, yaklaşık 100 bin kamu işçi ve emekçisi, ya zorunlu emeklilikle ya da doğrudan işten çıkarılarak, işsiz bırakılacak.

Saldırı paketi açıklanmadan önce İMF Türkiye Masası Şefi Juha Kahkonen denetlemeye başladı. Maliye Bakanı Sümer Oral'la yaptığı görüşmede ise, “Türkiye'nin uyguladığı mali politikaları aynı kararlılıkla 2004 yılına dek sürdürmesini beklediklerini” söyledi. Bu demek oluyor ki, yıkım saldırıları katmerleştirilerek 2004 yılına dek uzatıldı. Hiç kuşku yok ki, bu saldırılar püskürtülemediğinde, 2004 sonrasında da sürecek.

“Küçülen devlet” argümanıyla açıklanan yeni tasarruf tedbirleri, öncelikli olarak, sermaye devleti için kamu işçi ve emekçilerinin ücret ve maaşlarından kurtulmak anlamına geliyor. Çünkü yeni tasarruf tedbirlerinin özü 100 bin civarında kamu işçisi ve emekçisinin işsiz kalmasını öngörüyor. Bu paket de öncekiler gibi bir yıkım ve kıyım paketidir. Bu saldırı paketinde şunlar vardır:

* Memur maaş zammı yılın ikinci yarısı için yüzde 5 olacak. Resmi verilere göre enflasyon oranının yüzde 50'lerin altına düşmediği, gerçekte ise yüzde 100'leri aştığı koşullarda, yüzde 5'in ne anlama geldiği yeterince açık. Demek oluyor ki, halen işinde kalan kamu emekçisinin sefalet koşulları daha da derinleşecek.

* Birçok kamu kuruluşunun bölge ve il müdürlüğü, temsilcilik ve şube adındaki 300 biriminin yarısı kapatılacak. Bu saldırıda ilk adım Köy Hizmetleri Müdürlüğü'nde atılıyor. 19 Köy Hizmetleri Müdürlüğü kapatılacak, böylece 45 bin işçi işsiz kalacak. Sırada Karayolları ve DSİ var. Hemen ardından ise, en kısa zamanda özelleştirilmesi düşünülen TÜPRAŞ, PETKİM, THY ve TEKELE sıra gelecek.

* Bu yıl tarımda uygulanmaya başlanılacağı söylenen “doğrudan gelir desteği” ödemelerinde enflasyon oranında artış yapılması askıya alınıyor. Daha önce öngörülen dekar başına 10 milyon lira ödemede bir artış olmayacak. Dolayısıyla, emekçi köylülüğü de daha kapsamlı bir yıkım bekliyor.

* Sağlık harcamalarında yüzde 10'luk hasta katılım payı bundan böyle maaşlardan kesilecek. Bu yüzde 10'luk kesinti sefalet ücretlerinin daha da geriye çekilmesini getirecek.

Bunlara, zorunlu emekli edilenlerin ikramiyelerinin takside bağlanacağını ekleyelim.

İşçi sınıfı ve emekçilerin bu yıkım paketlerini sokaklarda parçalayacak bir mücadele hattını örmek dışında bir seçenekleri kalmamıştır. Büyüyen, yaygınlaşan ve giderek sokaklarda kendini ifade etmeye başlayan tepki ve hoşnutsuzluk kendini örgütlü bir tarzda ortaya koymayı başarabilmek durumundadır. Bu ise işçi sınıfı ve emekçilerin inisiyatifli ellerine almalarına, sokaklara taşmaya başlayan öfkenin bir kez daha dizginlenmesinin önüne geçmelerine bağlıdır.

Yürüyüşçüler İzmir'de 1500 emekçi tarafından karşılandı

DİSK ve KESK'in ülkenin 5 ayrı bölgesinden başlatmış olduğu yürüyüşün Denizli'den 5 Kasım'da yola çıkan kolu, 6 Kasım'da İzmir'e ulaştı. Denizli'de polisin engelleme çabalarına rağmen başlayan yürüyüş önce Nazilli, ardından da Aydın'a uğrayarak İzmir'e geçti.

Nazilli'de de önce polis engeliyle karşılaşan yürüyüşçüler içinde DİSK Ege Bölge Şube Başkanı Musa Çam, KESK Genel Sekreteri İbrahim Kudış ve Genel-İş Ege Bölge temsilcisi Kani Beko da bulunmaktaydı. İzin verilmeyen yürüyüşe emekçilerin oturma eylemiyle yanıt vermesi üzerine yürüyüş başladı. Aydın'da metal işçileri tarafından karşılanan yürüyüşçüler, Cumhuriyet Meydanı'nda basın açıklaması yaptıktan sonra geceyi Aydın'da geçirdiler. Sabah İncirliova'dan yürüyüşe geçildiğinde sivil polisler tarafından engellendiler. Bu engelleme, “Baskılar bizi yıldıramaz!” sloganıyla karşılandı ve yürüyüşe devam edildi. Yürüyüşçüler İzmir Selçuk'ta, Belediye Başkanı, belediye işçileri, esnaf ve çeşitli DKÖ-partiler tarafından karşılandılar.

Ardından İzmir'in Karabağlar semtinden Bozyaka Köstence köprüsüne kadar 3 kilometrelik yolu yürüyerek gelen yürüyüşçüler, burada EP bileşenleri tarafından karşılandılar. Buradan da sloganlarla Eşrefpaşa ve Varyant'tan Konak meydanına yürüyen yürüyüşçüleri DİSK Genel-İş, Birleşik-Metal-İş, Emekli-Sen, Aktif Dağıtım işçileri, TÜMTİS, Sümerbank işçileri, KESK üyesi emekçiler karşıladı. Saat 17:00'de Konak Sümerbank önünde yapılan basın açıklamasına yaklaşık 1500 emekçi katıldı.

9 Kasım'da Ankara'da yapılacak mitinge katılacak olan yürüyüş kolu geceyi İzmir'de geçirdikten sonra, sabah saat 10'da Basmane'de DİSK, Belediye-İş ve Birleşik Metal-İş önünde yapılan kitlesel basın açıklamasıyla uğurlandı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Ankara Yürüyüşü’nde üçüncü gün, Anadolu Yakası...

Coşkulu ve kitlesel karşılamalar...

“Genel grev genel direniş!”

DİSK’in ve KESK’in Türkiye’nin beş ayrı noktasından başlattığı Ankara yürüşünün Edirne ayağı, üçüncü gününe İstanbul Anadolu yakasında saat dokuzda başladı. Gece konaklanan Birleşik Metal Genel Merkezi’nden sloganlarla yola çıkan yürüyüşçüler E-5 güzergahı üzerinden Karayolları Bölge Müdürlüğü’ne kadar yürüdüler.

Yol işçileri: “İşçi memur el ele genel greve!”

Yol-İş 1 No’lu şubeye bağlı yaklaşık 100 kadar işçi yürüyüşçüleri, Bölge Müdürlüğü önünde, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!- Yol-İş 1 No’lu Şube” pankartıyla karşıladılar. “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “İş ekmek yoksa barış da yok!”, “Türk-İş uyuma!”, “Genel grev genel direniş!”, “İşçi memur el ele genel greve!” vb. benzeri sloganlarla karşıladı.

Genel grev sloganlarını büyük bir coşkuyla atan yol işçileri, kendileriyle tek tek görüştüğümüzde de, saldırıları püskürmenin ancak genel grevle mümkün olacağını söylediler.

Burada bir konuşma yapan DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, uygulanan İMF programlarıyla, başta çalışanlar olmak üzere tüm halkın çökertildiğini, yürüyüşlerinin sürece müdahale etmek için yapıldığını söyledi. Bu yürüyüşle gereken mesajın alınmaması durumunda hükümetin anladığı dilden konuşacaklarını söyleyen Çelebi, bunun genel grev olduğunu ifade etti.

Çelebi’den sonra kısa bir konuşma yapan KESK Genel Başkanı Sami Evren ise, Kamu-Sen Başkanı’nın yürüyüşe dil uzattığını, devlet güdümünde olan ve anlamlı çabalara dil uzatanların Emek Platformu’nda yeri olmadığını söyledi. Gerçek Emek Platformu’nun yürüyüş boyunca görüldüğünü söyleyen Evren, yol işçilerine teşekkür ederek konuşmasını bitirdi.

Yürüyüşçüler büyük bir coşkuyla kendilerini karşılayan yol işçilerine sloganlarla veda ettiler. Buradan otobüslere binen yürüyüşçüler Kartal Tugay Yolu’nda kurulu Singer Fabrikası’na hareket ettiler. Birleşik-Metal üyesi Singer işçileri yürüyüşçüleri fabrika önünde çiçeklerle karşıladı. Burada yapılan konuşmalardan sonra Kartal Devlet Hastanesi’ne doğru hareket eden yürüyüşçüleri, yolda bir grup Cevizli Tekel işçisi ve Tek Gıda-İş Cevizli Şube yöneticisi karşıladı.

Devlet hastanesinin içine giren yürüyüşçüler burada da SES üyesi kamu emekçileri tarafından pankart ve sloganlarla karşılandılar. Hasta yakınlarının da alkışlarla destek verdiği ziyaret sırasında, yürüyüşün anlamı ve önemi bir kez daha anlatılırken sağlık hizmetlerinin paralı hale getirilmesine de değinildi.

Kartal’daki karşılamaya 800 emekçi katıldı

DİSK ve KESK üyeleri buradan otobüslerle Kartal’a doğru hareket ettiler. Kartal-Esentepe girişinde yürüyüşçüleri bu sefer de Genel-İş 1 ve 2 No’lu şubelere bağlı işçilerle Deri-İş’e bağlı direnişteki Aymasan işçileri ve Kartal’dan emekçiler karşıladı. Onların da katılımıyla oluşturulan kortej Kartal’ın ana caddesinden geçerek meydana girdi. Burada yapılan basın açıklamasına yaklaşık 800 kişi katıldı.

Reformist sol partilerin ve devrimci grupların da yoğun olarak katıldığı basın açıklamasına Basın-İş ve Eğitim-Sen üyeleri de destek verdi. Eylemde bir konuşma yapan DİSK Genel Başkanı Çelebi hükümetin istifa etmesi gerektiğini söyledi. Çelebi, her türlü demokratik hakkın baskı altına alındığını; YÖK’ü protesto eden öğrencilere saldırıldığını; daha güzel bir gelecek için çaba gösteren insanların cezaevlerinde ölüme terkedildiğini söyledi. Yürüyüşün bunlara karşı yapıldığını söyleyen Çelebi, gerici Taliban yönetimini asla desteklemediklerini, ancak bu bahaneyle Afgan halkının üstüne bomba yağdırılmasını kabul edilmez bulduklarını söyledi. Sami Evren de burada bir konuşma yaptı.

Eylem boyunca “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Yaşasın Ankara yürüyüşümüz!”, “Yaşasın

KESK, yaşasın DİSK!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!”, “Savaşa hayır barış hemen şimdi!”, “Emperyalist savaşa hayır!”, “İçerde dışarda hücreleri parçala!” vb. sloganlar atıldı. Kartal İETT işletmesinde verilen yemek molasından sonra yürüyüşçüler direnişteki Aymasan işçilerine de uğradılar.

Tuzla Tersanesi’ne geçen yürüyüşçüleri Limter-İş üyesi işçiler karşıladı. Yapılan konuşmalardan sonra tersane boyunca yürüyen eylemciler, daha sonra otobüslerle Gebze’ye doğru hareket ettiler. Gebze yolunda işçileri başlarında baretlerle Henkel işçileri karşıladı. Burada işçilere yapılan selamlama konuşmasından sonra Henkel işçileri hareket eden otobüslerin yanında belli bir süre coşkuyla yürüdüler.

Gebze’de 1500 kişilik coşkulu karşılama

Buradan hareket eden korteji Gebze girişinde Birleşik-Metal, Genel-İş, Hizmet-İş, Eğitim-Sen, Tüm Bel-Sen üyelerinden oluşan kalabalık bir topluluk karşıladı. Yürüyerek Gebze Meydanı’na gelen kitlenin sayısı meydana ulaştığında 1500’e yaklaşmıştı. Burada Sami Evren ve Süleyman Çelebi bir kez daha konuştular.

Yaklaşık yarım saat süren eylemden sonra yürüyüşçüler ve onları karşılayanlar Birleşik Metal Gebze Şubesi’ne kadar yürüdüler. Daha sonra otobüslere binen yürüyüşçüler direnişteki Göktaş fabrikası işçilerini ziyarete gittiler.

Ankara yürüyüşçülerini karşılayan Karayolları, Singer, belediye ve Kroman Çelik işçileriyle konuştuk...

“İşçilerin güçlerini birleştirip genel grev yapmaları lazım!”

n-DİSK ve KESK tarafından başlatılan bu yürüyüşü nasıl değerlendiriyorsunuz?

Karayolları işçisi: Olumlu buluyorum. Türk-İş’in de bu yürüyüşe destek vermesi lazım. Biz yürüyüşçüleri karşılamak için bir hazırlık yaptık. Şu anda iş saati, ancak biz buradayız. İşçilerin güçlerini birleştirip genel grev yapmaları lazım.

-Hükümet dün karayollarının kapatılacağını açıkladı bunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

-Bekliyoruz. Hükümetin derhal istifa etmesi lazım. Biz buna karşı mücadele edeceğiz, işyerlerimizi kapattırmayacağız.

-Yürüyüşçüler sizin fabrikaya da uğradılar. Yürüyüşü nasıl değerlendiriyorsunuz?

Singer işçisi: Maruz kaldığımız saldırılar karşısında bu yürüyüş çok önemli. Biz de Singer’de uzun süre ücretsiz izin yapmak zorunda kaldık. Çevre fabrikalardan, hatta sendikamızın örgütlü olduğu yerlerden atılanlar var. Bunlara karşı şu ana kadar bir suskunluk var. Bu yürüyüşle birlikte bunun değişmesini umuyorum.

-Yürüyüş hakkında ne düşünüyorsunuz?

Belediye işçisi: Yürüyüşü destekliyorum, ancak sonuç alıcı eylemler yapmak lazım. Ankara’ya çok sık gidiliyor, ama fazla şey bir değişmiyor. Sendikalar arasında birlik sağlanabilmiş değil. En başta da Bayram Meral oyalıyor.

-Yürüyüşün taleplerinden birisi savaş karşıtlığı, bu konuda ne düşünüyorsunuz?

-Bu savaş emperyalist devletlerin çıkarlarına hizmet ediyor. Biz DİSK olarak bu savaşa karşıyız. Hükümetin asker gönderme politikasından vazgeçmesi lazım.

-Yürüyüş hakkında ne düşünüyorsunuz?

Kroman Çelik işçisi: Mücadele etmek lazım, saldırılar her gün artıyor. İşten çıkarmalar hiç olmadığı kadar arttı. Mücadele edilirse, birlik olunursa, bu saldırılar püskütülebilir. Bizde de işten çıkarma olmuştur kararlı mücadeleyle bunu engelledik.

Sermaye devleti ÖO direnişini kırmak için kapsamlı bir saldırı hazırlığında!

Zorla müdahale işkencesine ve faşist teröre yasal kılıf!

Adalet Bakanlığı bir yılı aşan ÖO Direnişi'ni kırmak için yeni yollara başvuruyor. Son olarak bakanlık tarafından hazırlanan yeni yasayla, zorla müdahale yasallaştırılıyor, direnişe dönük her türlü sahiplenme “ölümü teşvik” olarak tanımlanarak, onlarca yıllık hapis cezalarıyla tehdit ediliyor.

Bu yasal düzenleme devletin direniş karşısında yaşadığı aczin yeni bir kanıtıdır. Sermaye devleti kullandığı tüm kirli ve kanlı yöntemlere rağmen direnişi kıramamanın acz ve çaresizliği içindedir.

Faşist uygulamalara yasal kılıf

Yeni yasal düzenleme esasta bir yenilik getirmemekte, zaten varolan faşizan uygulamalara yasal bir kılıf işlevi taşımaktadır. Çünkü ÖO direnişçilerine yönelik zorla müdahale zaten aylardır uygulanmaktadır. Devletin Mengeleleri direnişçi tutsakların ellerini ve ayaklarını yatağa zincirleyerek müdahale etmektedirler. Birçok tutsak zorla müdahale sonucu sakat kalmış, yine birçoğu katledilmiştir. Yine dışarıda, tutsak yakınları dahil birçok insan gözaltına alınmış, işkencelerden geçirilip tutuklanmıştır. Birçoğu hala F tipi hücrelerde. 19 Aralık katliamıyla beraber birçok demokratik kurum basılmış, bazıları kapatılmış, yöneticileri F tipi tabutluklara atılmıştır. Halen ÖO direnişini sahiplenen kurumlar kapatılma tehditleriyle yüzyüze kalmaktadırlar. Sermaye devleti tüm bu uygulamalar için yasal bir dayanağa ihtiyaç duymamış, insanların katledilmesi, işkencelerden geçirilmesi ve tabutluklara kapatılması tam bir gözödönmüşlikle gerçekleştirilmiştir.

Her hastane bir işkencehane!

Hazırlanan yasa tasarısı zaten varolan fiili faşizan uygulamalara yasal bir kılıf hazırlama işlevi taşımakla birlikte, tüm bu uygulamaları yaygınlaştırmak ve şiddetlendirmek için de gerekli zemini hazırlamaktadır. Zira zorla müdahale işkencesi tüm yaygınlığına karşın, onuruyla hareket eden doktorlar

tarafından reddedilmiştir. TTB zorla tedavi işkencesine karşı çıkmış, bu uygulamanın tıp etiğiyle bağdaşmadığını dile getirmiştir. Bu tutumu devletin baskılarına karşın da belli bir ısrarla savunmuştur. İşte yeni yasa ile birlikte onurlu bir tutum sergileyen bu doktorlar artık “ölümü teşvik” ettikleri gerekçesiyle görevden uzaklaştırılmakla kalmayacaklar, F tipi tabutluklara da kapatılabileceklerdir. Onurunu korumanın bedeli ise, 4 yıldan başlayarak direnişçinin ölümü ya da sakat kalmasıyla sonuçlanması halinde 20 yıla kadar çıkabilecek. Sermaye devleti doktorlardan direnişçi tutsakların elini kolunu bağlayarak zorla müdahale etmelerini istiyor. Böylece her hastane birer işkencehane haline getirilecek.

Yasa tasarısına göre, zorla tedavi işkencesinin ilk halkası F tiplerinde başlayacak. Buna göre F tiplerinde oluşturulacak “Psiko-sosyal hizmet birimleri” sürekli olarak direnişçi tutsaklara yönelik terapiler düzenleyecek, direnişin sonuçları konusunda “bilgilendirecekler”. Bu “bilgilendir”ilmeyi “tehdit edilecekler” olarak anlamak gerekiyor. Çünkü, yasaya göre, “Açlık grevi ve ölüm orucundaki eylemcilerden yaşamı tehlikeye giren ve bilincinin bozulduğu hekim tarafından belirlenenler hakkında **isteklerine bakılmaksızın** kurumda, olanak bulunmadığı takdirde hastaneye kaldırarak tedavi ve beslenme gibi önlemler uygulanacak”. Yani her halükarda direnişçilerin elleri kolları bağlanarak, Mengelelere teslim edilecek.

Direnişi sahiplenene F tipi tabutluk!

Yasada, tutsakları açlık grevine, ölüm orucuna teşvik, ikna edilmeleri ya da kendilerine talimat verilmesi gibi nedenler “beslenmenin engellenmesi” olarak tanımlanıyor. Tüm bunlar yoruma açık

kavramlar, ki zaten yasanın kendisi siyasal bir saldırı niteliğinde. Böyle olduğu için, işkencecilere ve katliamcılara geniş bir hareket alanı sağlanıyor. Böylece tutsak yakınlarından DKÖ'lere, devrimci basına ve bizzat F tiplerindeki tutsaklara kadar, ÖO direnişine destek sunup sahiplenen tüm kişi ve kurumlar hedef haline getiriliyor, onlara yönelik her türlü saldırganlığın önü açılıyor. Baskınlar, işkenceler ve F tipi tabutluklar yaygınlaştırılacak, şiddeti arttırılacaktır. Böylece direnişin halihazırda hapsedildiği suskunluk duvarları güçlendirilmeye çalışılacaktır.

Katliamcılık ve işkenceciliğe örtü!

Sözkonusu yasa diğer yanıyla sermaye devletinin kendisini aklama çabası

olarak yorumlanmalıdır. Zindanlarda her türlü barbar ve kirli yöntemi büyük bir pervasızlıkla uyguladıktan sonra, zindanlardaki ölümlerin sorumluluğu “teşvik” kapsamına sokulan kurum ya da kişilere yıkmaya çalışmaktadır. Devlet direnişçileri “hayata döndürmek” için her yolu denemiş ama “ölümü teşvik” edenler direnişin bitirilmesini engelliyorlar demagojisine zemin hazırlanmaktadır.

Bu demagojinin temel hedefi direnişi bir “intihar vakası” biçimine indirgemektir. Direnişin siyasal özünü gizlemeye, F tiplerini meşrulaştırmaya hizmet edeceği tasarlanmaktadır. Elbette bu aynı zamanda, devletin yaşadığı acz ve zavallılığı gizleme çabası olarak yorumlanmalıdır.

Zindanlar yeni saldırı dalgasının bir kez daha ilk hedefi!

Ölüm Orucu Direnişi'ne yönelik kapsamlı bir saldırı anlamına gelen bu yeni yasa tasarısı devletin direnişi bitirmek yönlü başlattığı genel saldırının bir parçasıdır. Armutlu'ya yönelik düzenlenen katliam da aynı saldırının bir başka ayağıdır.

Bununla birlikte, zindanlara yönelen bu faşist terör dalgası çok daha kapsamlı bir saldırıyı ifade etmekte ve amacı zindanları aşmaktır. Sözkonusu olan, anlamını sınıflar arası çatışmada bulan topyekûn ve ağır bir saldırdır. Zindanlar bu saldırı dalgasının bir kez daha öncelikli hedefi olarak seçilmiştir. Öte yandan, gelişen işçi-emekçi ve gençlik eylemliliklerinde zindan direnişi yeniden sahiplenilmektedir. Mücadele sahnesine çıkan kitleler zindanlarda kırılmayan ölümüne direnişe yüzlerini çevirmektedirler. Bu devrim cephesi açısından önemli bir olanağı ifade etmekte, değerlendirmek ise devrimcilere düşmektedir.

Bugün sınıf ve emekçi hareketine dönük görevlerimizin bir parçası, yükselen faşist baskı ve teröre karşı mücadeleyi örgütlemektir. Bu mücadelede hücre saldırısı ve zindan direnişi hak ettiği yeri bulmak durumundadır. Bu, hem direnişe karşı ağırlaşan sorumluluğumuzun, hem de saldırının kapsamına uygun bir yanıtı örgütlemenin zorunlu gereğidir.

4 Kasım İzmit mitinginden gözlemler...

Kitlesel ve coşkulu miting

Kocaeli Sendikalar Birliği tarafından düzenlenen “Yoksulluğa, yolsuzluğa, savaşa, işsizliğe hayır!” mitingine yaklaşık 10-15 bin civarında bir kitle katıldı.

Havanın yağmurlu ve soğuk olmasına rağmen bazı kortejlerin coşkuyu sürekli yüksek tutması ve sürekli slogan atması oldukça anlamlıydı.

Miting boyunca emperyalist savaşa, hükümete ve işsizliğe karşı atılan sloganlar genelde ortaklaşan sloganlar oldular. “Kahrolsun emperyalist savaşı!”, “Savaşa hayır!”, “Hükümet istifa!”, “Kahrolsun ABD emperyalizmi!”, “Kahrolsun İMF, bağımsız Türkiye!”, “Ekmek yoksa barış da yok!”, “Yılgınlık yok direniş var!”, “Genel grev, genel direniş!” sık sık atılan sloganlar arasında sayılabilir. Yanısıra reformist parti kortejlerini oluşturan gençlerin YÖK’ü ve savaşı protesto eden sloganları ile sosyalizme dair attıkları sloganlar mitingte ayrı bir hava estirdi.

Mitingte gençliğin katılımı ve coşkusu had safhadaydı. Özellikle sendika kortejlerinin genç işçilerden oluşması bunda önemli bir etkendi. (İşyeri pankartı arkasında yürüyen işçilerin yaş ortalaması 18-20 arası idi.)

Yürüyüş boyunca Kocaeli halkının da alkışlı desteği ve kortejlere katılımı gözlemlendi.

Kocaeli Sendikalar Birliği’nin pankartı arkasında Birleşik Metal-İş, Petrol-İş, Türk-Metal, Selüloz-İş, Lastik-İş yerlerini almışlardı. DİSK’e bağlı sendikalarda örgütlü fabrikaların işçilerini mitinge taşıyan Birleşik Metal-İş en kitlesel kortejlerden birisiydi. Özellikle Birleşik Metal-İş örgütlendikleri için işten atılan ve direnişe geçen Göktaş işçileri kararlılık ve coşkularını miting alanına taşıdılar. “Direnişteki Göktaş işçileri” pankartı ile yürüdüler ve sık sık sloganlar atarak direnişin sıcaklığını ve sınıf dayanışmasının önemini miting alanına yansıttılar. Göktaş işçilerinin hemen ardından Sarkuysan işçileri, Makina Takım işçileri, Yücel Boru işçileri, Akkardansa işçileri, Tekfen işçileri, Kroman işçileri fabrika pankartları ile yerlerini almışlardı.

Lastik-İş Sakarya ve Kocaeli şubeleri de işsizliği ve hükümeti protesto eden pankartlarla mitinge katılmışlardı. İşten atılan lastik işçileri sık sık işçi kıyımına son sloganını atıyorlardı.

Petrol-İş, Yarımca ve Kocaeli/Gebze şubesi olarak açtığı pankartlarla ve yerde sürüklediği işçi maketi ile dikkati çekiyordu. Genel-İş’in hemen arkasında İzaydaş işçileri de pankartları ile yerlerini almışlardı. Belediye-İş ise en kalabalık kortejlerden birini oluşturuyordu.

Harb-İş, göze çarpan oldukça büyük pankartı, kitleselliği ve farklı farklı illerden taşıdığı tabanı ile dikkat çekiyordu.

Hak-İş’e bağlı Özçelik-İş ve Hizmet-İş sendikaları da mitingde yerlerini almışlardı. Özçelik-İş’in pankartı altında yürüyen Debant işçileri ve Hizmet-İş pankartı altında yürüyen Gebze Belediyesi işçileri dikkat çekiyordu.

Köy hizmetlerinde çalışan işçiler ise taşeronlaştırmayı, tarımda yıkımı ve hükümeti protesto eden dövizler ile ve Yol-İş pankartı altında yürüdüler.

Kamu emekçileri ise KESK Kocaeli Şubeler Platformu pankartı ardında yerlerini almışlardı. KESK’in katılımı zayıftı. Eğitim-Sen, SES ve Tüm Bel-Sen kortejlerinden emperyalist savaşa ve İMF’ye karşı ortak sloganlar yükseliyordu. Eğitim-Sen’in nispeten kalabalık olduğu

kortejde SES’in katılımı zayıftı.

Zayıf bir katılım gerçekleştiren reformist partiler, savaş karşıtı ve sosyalizm eksenli sloganlar atan genç güçleriyle dikkat çektiler.

Halkevleri, TTB Kocaeli Şubesi, TMMOB, Depremzedeler Derneği, CHP ve Türk Kamu-Sen’e bağlı bazı sendikalar ile sivil toplum kuruluşları da mitinge pankartları ile katılmışlardı. Miting, Kocaeli Sendikalar Birliği Başkanı’nın, Pirelli’den bir işçinin ve bazı sendika başkanlarının İMF’yi, hükümeti, işsizliği ve savaşı protesto eden konuşmaları ile sona erdi.

İzmit mitinginden notlar...

* Eyleme katılımın ağırlığını işçi sendikaları oluşturuyordu.

* Birleşik Metal-İş, Petrol-İş, Lastik-İş, Belediye-İş en kitlesel kortejlerdi. Birleşik Metal-İş’e bağlı işyerleri pankartları ile eyleme katılmışlardı. Bu kortejler canlılıkları ve görsel zenginlikleri ile dikkat çekiyordu.

* En çok atılan sloganlar “Hükümet istifa!”, “İMF defol, bu memleket bizim!”, “Genel grev genel direniş!” oldu.

* Eylemde taşınan görsel materyallerde ağırlıklı olarak İMF ve hükümet karşıtı şiarlar ile yolsuzluğu, iş güvencesini, örgütlülüğü işleyen şiarlar yerliyordu.

* Birleşik Metal-İş’in taşıdığı dövizlerde “Patronlar savaşa, işsizler fabrikalara!”, “Parasız eğitim, parasız sağlık!”, “İşsizliğe hayır!”, “Savaşa hayır!”, “İş güvencesi istiyoruz!”, “Esnek çalışma değil haftalık 40 saat çalışma!” yazılıydı.

* Petrol-İş kortejindeki işçiler, üzerinde sendikalarının adı yazılı tek renk şapkaları ve alana girdikten sonra oturup kalkarak attıkları sloganlarla canlı bir görüntü sergilediler. 1000’e yakın bir kitle ile yürüdüler. Görsel olarak da hazırlıklı gelmişlerdi. Dövizlerinde “Fırsat eşitliği olmadan demokrasi olmaz”, “Savaşa hayır”, “Nüfusun %15’i milli gelirin %85’ini paylaşıyorsa demokrasi olmaz” vb. şiarlar öne çıkmıştı.

* Belediye-İş’in önlüklerinde “İş güvencesi ve hak grevini söke söke alırız!”, dövizlerinde “İkramiyelerimiz, kıdem tazminatlarımız gaspedilemez”, “İşçi kıyımına son” şiarları yazılıydı. Belediye-İş Kocaeli 2 No’lu Şube, “Zafer direnen emekçinin olacak!” yazılı pankartıyla eyleme katılmıştı.

* Selüloz-İş eyleme fosforlu yeşil zemin üzerine siyah harflerle yazılı önlükler hazırlamıştı. Belli bir düzen içinde yürüyen işçilerin önlüklerinde, “Savaşa hayır!”, “Yolsuzluk ve yoksulluğa hayır!”, “İMF’ye hayır!”, “Özelleştirmeye hayır!”, “İşsizliğe hayır!” şiarları yazılıydı.

* Lastik-İş “Sadaka değil toplu sözleşme!”, “Nemalar ödensin!”, “İşten atılmalar durdurulsun!” yazılı dövizleriyle eyleme katıldı. Kocaeli ve Gebze şubeleri pankartı arkasında 500 kişi yürüdü. Yürüyüş sırasında, “Ankara Ankara duy sesimizi, bu gelen işçinin ayak sesleri!”, “İşçi memur el ele genel greve!” sloganlarını sıklıkla attılar.

* Genel-İş “Savaşa hayır!” pankartı arkasında yürüdü. “Hortumcuya, vurguncuya, soyguncuya hayır!” yazılı önlükler giymişlerdi. “Emperyalist savaşa hayır!”, “İş güvencesi istiyoruz!”, “İMF defol!”, “Barış hemen şimdi!” yazılı dövizler taşıdılar.

* Yol-İş kortejinde “Asfaltı biz yapınca 1 milyar, ihaleli olunca 2.5 milyar!” “70 bin kişi sokağa mı dökülmek isteniyor?” yazılı dövizler taşındı. Önlüklerinde “Sosyal devlete sahip çık!”, şapkalarında ise “İMF için değil halk için bütçe!” yazılıydı.

* Hak-İş, Öz Çelik-İş ve Hizmet-İş pankartları arkasında yaklaşık 300 kişi yürüdü. Görsel olarak da hazırlıklı gelmişlerdi. Yürüyüş boyunca “Hükümet istifa!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Susma sustukça sıra sana gelecek!”, “İMF defol bu memleket bizim!”, “Haklıyız, güçlüyüz kazanacağız!” sloganlarını attılar.

* Emekli-Sen 100’e yakın bir kitle ile yürüdü.

* KESK Kocaeli Şubeler Platformu pankartı arkasında 300 kişilik bir kitle ile oldukça cansız ve coşkusuz bir şekilde yürüdü. KESK yazılı flama ve bayrakların dışında görsel materyal taşınmadı. Yürüyüş sırasında kortej görevlilerinin zorlamalarıyla “Savaşa hayır, yaşasın halkların kardeşliği!”, “Parasız eğitim, parasız sağlık!” sloganları atıldı.

* Biriken öfke ve tepkiye rağmen, işçiler kürsüden yapılan konuşmalara ilgi göstermediler. Kürsü tarafından atılan sloganlara katılım oldukça sınırlı kaldı. Kortejlerden yükseltelen sloganlara katılım ise çok daha fazlaydı.

* Komünistler olarak katılım açısından anlamlı bir nicelik sağladık. Ancak materyallerimizi ve pankartlarımızı alana sokamamamız müdahale açısından olumsuz bir etken oldu. Alanda Birleşik Metal-İş’le sloganlarımızı ortaklaştırdık.

İzmit mitinginde işçilerle konuştuk...

“Genel grev şart!”

- Miting hakkındaki düşüncelerinizi alabilir miyiz?

Petrol-İş Kocaeli Şubesi üyesi bir işçi: Yapılması gereken bir mitingti, geç bile kalındı bana göre. Tepkimizi hükümete ve bizi yönetenlere en iyi şekilde, demokratik bir eylem biçimiyle göstermek istiyoruz.

Petrol-İş üyesi işçi: Bizim demokratik hakkımız. Ülkenin durumu malum. Ekonomik krizden her kesim etkilendi. Burada tüm işçi ve emekçilerin hakkını gözetmeye çalışıyoruz.

Lastik-İş üyesi işçi: Görünen köy klavuz istemez, her şey ortada. Bizler emeğimizin karşılığını almak istiyoruz. Hükümete sesimizi duyurmak istiyoruz.

Lastik-İş üyesi ikinci işçi: Taleplerimizi gündeme getirmek için tabii ki meydanlara ineceğiz. Gördüğünüz gibi işçiler “Susma, sustukça sıra sana gelecek!” diyorlar. Sustuğumuz sürece, işçi kıyımları, açlık, yoksulluk bu ülkede kol gezecek. Bundan sonra böyle eylemlerde hep bir araya geleceğiz.

Lastik-İş üyesi üçüncü işçi: Bu eylemlerle fazla bir şeyin değişeceğine inanmıyorum

İşten atılan bir Pirelli işçisi: Üenin durumu hakkında konuşacak fazla birşey yok, herşeyi yaşıyoruz. Son noktasına geldi, kopma noktasına... Bunu yine emekçi halk koparacak, koparmak zorunda. Çünkü bütün yük bizim üzerimizde. Artık toplumsal patlama yapılması şart. Bir yerlerin bir ikaz almaları lazım. İMF’nin desteğiyle, yardımıyla, gönderdiği memurla bu işlerin yürümeceğini herkes biliyor. Bunları birleşik ve daha yüksek sesle bağırmakta fayda var. Biz de bunları yapıyoruz.

Lastik-İş üyesi dördüncü işçi: Toplum olarak suskunluğa itilmişiz ‘80 sonrasında. Bu susukluğun bir şekilde bozulması lazım. Bıçak kemikte memikte değil, gırtlığı deldi geçiyor. Bütün toplum olarak duyarlı olup tepkimizi en sert şekilde dile getirmemiz lazım. Bizim hakkımızda karar veren insanlar orada rahatlar. Bizi temsil ediyor denilen insanlar aslında bizi temsil etmiyor. Türkiye’de %10’luk bir kesimi temsil ediyorlar. Bu insanlar Türkiye’nin %90’ını temsil etmiyorlarsa onların orada ne işleri var.

Dışa bağımlılık, susturulma politikaları vb. bir yere kadardır. Bu toplum bir yerden sonra direnişe, ayaklanışa geçecek. Bu da bunun adımları olur inşallah.

Makina Takım işçisi: Biz bunun devamlılığını ve Türkiye çapında genişlemesini, hükümete tavır alınmasını istiyoruz.

Makina Takım sendika temsilcisi: İşçiler olarak çoğu zaman bir araya geliyoruz, taleplerimizi dile getiriyoruz. Ama artık hükümetin de bize kulak vermesi lazım. Vermiyor. Biz yine mücadelemize devam etmek zorundayız.

Direnisteki Göktaş işyeri temsilcisi: Toplumumuz duyarsız. Buranın daha kalabalık olması ve inlemesi gerekirdi.

- Bu eylemin ardından Ankara’da merkezi bir eylem yapılacak. Bu eylemlerden beklentileriniz nelerdir?

Petrol-İş Kocaeli Şubesi üyesi bir işçi: Temennimiz bu ülkede herşeyin işçi sınıfından yana olması. Ama maalesef hükümet en üst kademedekilerin istediğini yapıyor ve alt tabaka ölmüş durumda. Bu sesimiz bunlara çağrı olur diye düşünüyorum.

Petrol-İş üyesi işçi: Türkiye’de artık insanlar tepkilerini göstermek mecburiyetinde. Her şey

susuyoruz, yıllardır sustuk, hala da susan kesimlerimiz var. İlla Türk halkının isyan etmesini beklemek mi gerekiyor. Biz isteriz ki bütün yurttta mitingler olsun, bir şeyler yapmaya

çalışalım ülkemiz için. Ülkemiz için yapılmış herşey bizim için de yapılmıştır. Zannediyorum ki herhalde bu kez duyarlı olunacaktır. Çoğumuz sokağa döküldükten sonra hala bir şey olmuyorsa, artık başka yollara bakacağız.

Lastik-İş üyesi işçi: Bu sefer biraz daha kalabalık ve kararlı bir örgütlenme var. Bu sefer haklarımızı daha iyi savunacağımıza inanıyorum.

Lastik-İş üyesi ikinci işçi: Eylemlerin sürekli olması lazım, insanların tepkilerini sürekli göstermesi lazım. Tabii ki öncelikle Türkiye’nin her yerinde bunu uygulamamız lazım.

Lastik-İş üyesi üçüncü işçi: Bir genel grev şart ve bu Türkiye’nin yeniden gidişatına, yeniden yapılandırılmasına en büyük etken olacaktır.

İşten atılan bir Pirelli işçisi: Biraz önce söylediklerimi birleşik ve daha yüksek sesle bağırmakta fayda var. Biz de bunları yapacağız.

Lastik-İş üyesi dördüncü işçi: 9 Kasım’daki Ankara yürüyüşü herhalde birazcık kulaklarını

çekecektir onların. Bu yürüyüşlerin sonunda ise, artık bir genel grevle biz varız, biz bu topluma sahip çıkıyoruz, biz bu ülkeye sahip çıkıyoruz denilmesi lazım.

Makina Takım işçisi: Daha geniş çaplı birlik ve beraberliği ortaya koyup hükümete taleplerin kabul ettirilmesi lazım.

Makina Takım sendika temsilcisi: Tek çözüm, bu işin sonunda genel grev gibi görünüyor.

- Türk devleti savaşa asker gönderiyor, hatta bunun borçların silinmesi karşılığında yapıldığı söyleniyor. Bu konu hakkında ne düşünüyorsunuz?

Petrol-İş Kocaeli Şubesi üyesi bir işçi: Bizim ülkemizin savaşa katılmasına anlam veremiyoruz. Savaş açlık ve sefalet demektir ve bu anlamıyla bizler savaşa sonuna kadar karşıyız. Para karşılığı can veriyoruz. Bizi yönetenler belli, bunu söylemeye gerek yok. Bizi yöneten bu hükümet değil Amerika, onların her istediklerini de evet deme zorunluluğu hissediyorlar.

Petrol-İş üyesi işçi: Ben böyle bir şey yaptıklarını zannetmiyorum. Ama böyle bir şey varsa çok yazık, para için insan satışı...

Lastik-İş üyesi işçi: Türkiye’nin başka bir ülke için asker göndermesini kesinlikle onaylamıyorum.

Lastik-İş ikinci işçi: İnsanları bu şekilde satıyorlar. Türkiye genelinde buna karşı tepkimizi göstermeliyiz.

Lastik-İş üyesi üçüncü işçi: Bu memleket asker gönderip ekonomik olarak düzlüğe çıkacaksa hep beraber gitmeye hazırız, ama orada mazlum bir halk var. Orada terör estiriyorlar. Bu terör suçuna da çanak tutuyoruz. Amerika bu terör suçlarından hiçbir zaman sorumlu olmadı ve olmayacak. Bizim gibi geri zekalı yönetimli ülkeleri de yarın terör suçlusu ilan edecekler.

İşten atılan bir Pirelli işçisi: Bu eylem buna yönelik de bir tepki. Körfez Savaşı’nda biz bu senaryoyu yaşadık. Ülke ne hale geldi gördük. Bugün Amerika’nın ekonomik çıkarları için yapıyor ve biz de buna alet oluyoruz. Toplumu da rahatsız ettiği için bu kalabalık var.

Lastik-İş üyesi dördüncü işçi: Görünen köy klavuz istemez. Türkiye’nin doğal madenleri bizi daha iyi konumlara getirebilir. Bunlar neden işlenmiyor? Bir kere siz kendinizi dışa bağımlı kıalarsanız, o da perde arkasından seni yönetirse, onlar ne derse yaparsın. Turgut Özal’la başlayan bu siyasi anlayış bizi bugünlere getirdi. Afganistan’a asker göndermek; denize düştün, yılanın da Amerika. Ne diyorlar? Cephe arkasında eğitim yapacağız, askerleri eğiteceğiz. Bu hikaye tabii ki. Amerika’nın çıkarları doğrultusunda hareket ediyoruz. 6 milyar dolar borcumuzu silecekler, 20 milyar dolar verecekler, daha bir çok şey var... Türkiye’yi hiç olmaması gereken bir platforma doğru sürüklüyorlar. **Makina Takım işçisi:** Savaşa her zaman karşıyız. Bunlar hükümetlerin aldığı kararlardır, halkın veya tabanın isteği doğrultusunda değildir hiçbir zaman.

Makina Takım sendika temsilcisi: Karşıyız, kesinlikle desetek vermiyoruz onlara. Bu savaş bizim savaşıımız değil zaten.

Göktaş işyeri temsilcisi: Olan bizim halkımıza oluyor. Yine onlar karşı çıkıyor. Bunların hepsi bence bir oyun. Türkiye’nin borcunu sileceklerine de inanmıyorum.

Burası Armutlu, A

Özel Tim'in faşist katliam çeteleri Küçük Armutlu'yu kana buladılar!..

4 devrimci katledildi... Yaralılar çamurlarda sürüklenerek taşındı...

Evler bombalandı, yakılıp yıkıldı...

Katil devlet kan dökmeye devam ediyor!

5 Kasım günü Armutlu'yu işgal eden devlet çeteleri Ölüm Orucu'ndaki devrimcileri katlettiler. Yakınlarını azgın bir terörle, yanıklar başta olmak üzere ağır yaralı oldukları halde yerlerde sürükleyerek tutsak aldılar.

Operasyonda Özel Tim'in görev yaptığı söyleniyor.

Hani şu Afganistan'a gönderilecek olan katiller güruhu...

Hani şu, yıllar boyu Kürt halkının başına bela olan kelle kesiciler, göz oyucular, kulak kolleksiyoncuları...

Kuzey İttifakı çetelerine verecekleri eğitim işte bu kirli savaş deneyimlerine dayanıyor. Girecekleri sıcak savaşta da, Kürt halkına karşı işledikleri suçların aynısını Afgan halkına karşı da işlemeye hazırlanıyorlar.

İşte bu cinayet timi, giderayak, deneyim artırmak için olsa gerek, Armutlu katliamını gerçekleştirdi.

Katil medyanın asker gönderme kararından bu yana öve

öve bitiremediği bu cinayet taburu için sıraladığı tüm "en"ler, kirli savaşın tüm unsurları için geçerlilik taşıyor. Gerçekten de Özel Tim bütün silahlı kuvvetler içinde en cani, en işkenceci, en acımasız, en barbar, en vicdansız, en vatansız gruptur. Gönüllülük esasına göre, en milliyetçi, en halk düşmanı subaylar arasından seçilip önce Türkiye'de kontr-gerilla şefleri tarafından, ardından da Amerika'da CİA tarafından eğitilirler. Eğitimleri, işkence, suikast ve terör yöntemlerinin yanısıra, vatana ihanet-ABD'ye sadakat-CİA'ya ajanlık merkezli ideolojik bir içeriğe de sahiptir.

İdeolojik eğitimlerinin yerel boyutunda ülkedeki devrimcilere karşı kanlı-bıçaklı düşmanlık, kin ve nefret merkezli "ülkücülük", ABD-CİA boyutunda ise tüm dünya halklarına, tüm dünyadaki devrimci gelişmelere karşı düşmanlık bulunur.

Bugün, Armutlu'da düzenlenen bu katliamı, ABD liderliğinde açılmış bulunan ve Türk devletinin koşa koşa dahil olduğu savaşın iç cephesi olduğunu görmek gerekiyor. Burjuva medyanın tüm manüplasyon faaliyetine rağmen, kamuoyu vicdanında daha baştan mahkum edilmiş bulunan haçlı seferinin bu asıl hedefi ve yönelimi,

geniş kitleler tarafından henüz yeterince görülebilmemiş değil ne yazık ki. Büyük çoğunluk, öncelikle ABD tarafından alenen yürütülen Afganistan bombardımanının, ikinci olarak medya tarafından yürütülen zihin köreltme bombardımanının etkisi altında, savaşın, islamiyete karşı açılmış bir haçlı seferi ve buna karşı yürütülen cihat olduğu yanlışlaması içinde. Elbette pek yakında gerçek hedefler dünya çapında da bir bir ortaya çıkmaya-çıkarılmaya başlanacaktır. Fakat bugünden, savaşın içerdeki cephelerini iyi tanımak ve en geniş kitlelere

anlatmak gerekiyor.

İktidardaki vatan haini katillerin öncelikli hedefi, bu ülkenin işçi-emekçi sınıfları ve onların devrimci değerleridir. Burjuvazi, kanlı iktidarını yürütebilmek için işçi sınıfının devrimci geleceğini, iktidar mücadelesini palazlanmadan budama seferberliğine girişmiş durumdadır. Sınıf bir yandan yıkım programlarıyla yoksullaştırılıp, sefalet içinde çürümeye mahkum edilirken, diğer yandan, bu saldırıya karşı mücadele yürütmesini engellemek için devrimci güçlerle tüm ilişki ve bağları koparılmaya çalışılıyor. Bu koparma işleminin ideolojik saldırılarla mümkün olmadığını farkettileri aşamadan itibaren, devrimci örgütlere, devrimci tutsaklara, devrimci ve demokratik mevzilere, hatta mesleki ve sendikal örgütlenmelere yönelik saldırılara hız vermeye başladılar.

Hücre saldırısının başlangıcı bu tablonun en çarpıcı görüntüsünü verir.

Devrimci tutsakların en acımasız, en kirli yöntemlerle toplu katliamına, hücre karşıtı muhalefetin başını çeken DKÖ'lerin kapatma tehditleri ve tutuklama, cezalandırma yaptırımlarıyla sindirilmesi eşlik etmişti.

19 Aralık 2000'den bu yana, bir yıla yaklaşan süre boyunca, devrimcilere yönelik cinayetlerin ardı arkası kesilmedi. Hücre saldırısının başından beri, sadece devrimci tutsaklar cephesinden yüzü aşkın şehit verildi. Dışarıdaki devrimcilere yönelik saldırılarınsa haddi hesabı bulunmuyor.

Bu böyle olduğu halde devrimcilerin gözünü korkutmayı başaramadığını gören katil devlet, Ölüm Orucu direnişini bir prestij meselesi haline getirdi. Baştan beri, "ne pahasına olursa olsun" diyorlardı. Bu onlar için adeta bir varlık yokluk meselesi haline gelmişti. Direnişteki devrimcilerin tümünü katletme pahasına da olsa direnişi bitirme kararlılığında olduklarını aralıklarla ve defalarca kanıtladılar. Armutlu katliamı, devletin bu kararlılığının son kanıtı oldu.

Direnişi tahliyelerle zayıflatma/güçten düşürme ve nihayet bitirme umutları, içerde yeni ekiplerin devreye girmesi ve direnişin dışarıya da taşınması ile yıkıldı. Armutlu ise dışarıdaki direnişin simgesi durumundaydı.

Kontr-gerillanın medya grubu ile Özel Tim grubu cinayeti elbirliğiyle işledi

Sabah 4 Kasım'da hedef gösterdi, katliam çeteleri 5 Kasım'da saldırıya geçtiler.

5 Kasım tarihli *Sabah*'ta ise, "*Sabah* yazdı polis bastı" manşetiyle, yapılan pislik övünme konusu yapıldı.

Gerçekte olansa, her zamanki gibi, medyadaki kontr-gerilla elemanlarının operasyona kendi cephelerinden katılımıydı. Bu kez sadece *Sabah*'ın katilleri diğerlerini atlatmış oldu. Yoksa bu görevi hep elbirliğiyle yerine getirirlerdi. Tıpkı 19 Aralık katliamı öncesi olduğu gibi. Tıpkı Ulucanlar katliamı öncesi olduğu gibi. Önce kontr-gerillanın medya kolu saldırıya geçer, vurulacak hedefleri sözle, küfürle, yalanla bombalar, kamuoyunu katliama hazırlar, ardından da silahlı kuvvetler saldırıya geçer, vurur, kırar, yakar, yıkar...

Sabah bu kez tek başına görevin hakkını verebilmenin övüntüsü içinde görünüyor.

Ancak, bu vatan haini, kan taciri alçaklara hatırlatmakta yarar var.

Bu düzen hep böyle gitmeyecek. Gerçi bunu onlar da biliyorlar. Bu nedenle düzelterek tekrarlayalım. Bu düzen uzun zaman böyle gitmeyecek. Efendilerinizin bu ülke üzerindeki hakimiyeti çok fazla sürmeyecek. Dünya halklarına ve devrimine karşı açtıkları savaş, tarih tanıktır ki, dönüp kendilerini vuracak. Siz de, efendilerinizle birlikte, açtığınız haçlı seferinden geri dönemeyeceksiniz. Devrimin ateşiyle sarıldığınızda, bir akrep gibi, kendi kendinizi sokarak gebereceksiniz. Andolsun ki o ateşi bugün dünden daha güçlü harlandıracağız.

Afganistan değil!

İşte Afganistan!

Dünyanın en yoksul ülkelerinden biri emperyalist haydut ABD şefliğinde bir aydır bombalanıyor.

Köyler, evler, hastaneler yakılıp yıkılıyor. Kentlerde taş üstünde taş bırakılmıyor. Kadın-çocuk, genç-yaşlı demeden sivil halk katlediliyor. Daha şimdiden binlerce insan ABD bombalarıyla parçalandı, izleyen günlerde bunu daha onbinlercesi izleyecek.

Onbinlerce Afganlı sınır kapılarında açlık, sefalet ve soğuktan gelecek ölümlerle yüzyüze.

Emperyalist haydutlar ve uşakları bu vahşete savaş diyorlar.

Ancak dünya böylesine eşitsiz, böylesine haksız, böylesine karşılıksız bir savaş görmüş değil.

Ortada bir nedenle kapışmış iki rakip güç yoktur.

Söz konusu olan emperyalist gerici çıkarlar için yürütülen son derece açık ve aşağılık bir soykırım girişimidir.

Dünya halklarının katili ABD emperyalizmi, dünyanın en yoksul ve güçsüz halklarından birine yönelik bu katliam girişimiyle, tüm dünyadaki ezilen halklar üzerinde terör estirmeyi, onları bu yolla dize getirmeyi-köleleştirmeyi hedeflemektedir.

İşte Armutlu!

İstanbul'un en yoksul semtlerinden biri, Küçükarmutlu, katil devletin silahlı güçlerince basılıyor.

İş makinalarıyla, ağır silahlarla donatılmış özel timlerle, bombalarla evler yakılıp yıkılıyor, Ölüm Orucu direnişçileri katlediliyor.

İstanbul'un orta yerinde sergilenen bu vahşet, kapitalist devletin katliamcı kimliğinin yeni bir tezahürü olduğu kadar, Amerikan uşaklığındaki kararlılığın bir göstergesi sayılmalıdır.

Uşakların uşağı Ecevit, dün, istikrar programı adını verdikleri ülkenin haraç-mezat satışı konusundaki kararlılığının göstergesi olarak, Amerika yolunda Ulucanlar katliamının startını vermişti. Bu, devrimcilere, devrimci tutsaklara yönelik seri cinayetler sürecinin de açılışı oldu. Ulucanlar'da bedenler parçalanıp kurşunlandı, 10 tutsak vahşice katledildi.

19 Aralık'ta 20 cezaevine birden devletin katliam güçleri operasyon düzenlediler. Tam bir savaş düzeneği içerisinde cezaevleri yakılıp yıkıldı, bombalandı. Onlarca tutsak kurşunlanarak, diri diri yakılarak katledildi.

Tüm bunlar ülkeyi emperyalistlerin yağmasına açmak, emekçi halkı açlıktan ve sefaletten kırmak için yapıldı.

Şimdi, emperyalist efendilerinin peşinden ülkeyi sürükledikleri savaş ateşini içerde de körüklüyorlar. Afganistan'daki katliamcılığın bir benzerini bunun için İstanbul'un göbeğine taşıyorlar. Emperyalist borç düzeneğini işletmek için para karşılığı Afganistan savaşına ortak olanlar, içte de devrimci katliamının önünü açıyorlar.

Afganistan savaşın sınır ötesi cephesini oluşturuyor.

Armutlu, Beyazıt, Kızılay ... Ve direnişin boy verdiği her mevzi içerdeki cephesini...

Son sözü hep direnenler söyler!

Emperyalist haydutlar ve onların katil işbirlikçileri her yerde karşılarında direnenleri buluyorlar. Dünya halkları emperyalistlerin tüm tehdit, baskı ve terörüne karşın savaşı lanetliyorlar. Afgan halkı direniyor. Devrimciler, devrimci tutsaklar direniyor.

Ve tarih tanıktır ki, her zaman son sözü hep direnenler söyler.

TAYAD’lı Aileler’in açıklaması:

Armutlu’da katliam yapıldı... Gerçekleri açıklıyoruz!..

İşte gerçekler! Böyle katlettiler!

Sultan Yıldız: Tek kurşunla katledildi!

“Kendini yaktığı” YALAN! “Ölüm orucu direnişçisi olduğu” da YALAN! Direniş evinin dışında TEK KURŞUNLA vurularak katledildi. Hedef gözetilerek ateş açıldı. Bir tutsak yakınıydı ve direnişçileri ziyaret amacıyla orada bulunuyordu.

Bülent Durgaç: Kurşunlanarak katledildi!

O da direniş evinin içinde değil, dışındadır. Kendini yakmamıştır. Kurşunlanarak katledilmiştir. 1996 ölüm orucunda sakat kalan eski bir tutsaktır. Tahliye edileli iki hafta olmuştur ve Armutlu’ya direnişçileri ziyarete gelmiştir.

Arzu Güler: Gaz bombalarından zehirlenerek katledildi! Katledilenler içindeki tek ölüm orucu direnişçisidir. Arzu Güler Ölüm Orucu’nun 152. günündeydi, durumu son günlerde oldukça ağırlaşmıştı. O da kendini yakma sonucu değil, atılan gaz bombaları sonucu ZEHİRLENEREK ölmüştür.

Haydar Bozkurt: Kendini yaktı ve o halde kurşunlandı!

Kendini feda girişiminde bulunan tek direnişçidir. Haydar Bozkurt, saldırıyı protesto etmek için direniş evinin dışına, üst sokağa çıkıp bedenini tutuşturduğunda, herkesin TV ekranlarından da izlediği gibi, katiller önce yanan Haydar Bozkurt’un vücuduna, kafasına taşlar, kiremitler fırlatmış, ardından da ATEŞ açmışlardır. Bu sahne, tüm medya mensuplarının önünde yaşanmıştır. Bu sahneye çevredeki Armutlu halkı da tanıktır. Gerçeği görenleri gerçeği anlatmaya, gazetesinde yazmaya, televizyonunda tüm halka göstermeye çağırıyoruz.

Bedenini tutuşturan bir insanı

KURŞUNLAMIŞLARDIR. Halen, vücudundaki yanık ve kurşun yaralarıyla Şişli Etfal Hastanesi’ndedir.

Hastanelerdeki ağır yaralılar da, kurşunla vuruldu!

Tüm yaralılar, hastanededir. İsteyen gidip görebilir. Hepsi kurşunlarla yaralanmıştır. Bir çoğu ağır yaralı durumdadır. Her an yeni ölüm haberleri alınabilir. Medya utanmadan, gözlerinin önündeki gerçeği bile gizleyerek, haberlerinde “polisin havaya ateş açtığını” söylüyor. Peki kurşunlar havaya sıkıldı da bu kadar insan nasıl kurşunla yaralandı?

Yaralıların nasıl hastaneye kaldırıldığı TV ekranlarına da yansdı. Yerlerde uzun süre bekletildiler, sürüklendiler. Ölüm orucunda olanların incecik kalmış kol ve bacaklarından hoyratça tutup karga tulumba atıldılar. Nasıl bir vahşet, nasıl bir insan dışılık, herkesin gözleri önünde.

Katliamı hiçbir gerekçeyle izah edemezler.

Direnişçilerin ateş açtığı yalandır. Direnişçilerde

tek bir silah yoktur, direnişçiler tarafından tek bir mermi sıkılmamıştır. Var deyip de bunları göstermeyenler, adi bir yalancıdır. **Katliam için geldiler ve katlettiler!**

Üçbin katliamcı, üç yönden Armutlu’ya girmiş, kah hedef gözeterek, kah rastgele ateş açarak direniş evine doğru ilerlemişlerdir. Aynen İsrail’in Filistin kasabalarına, köylerine yaptığı baskınlarda olduğu gibi, aynen bir düşman toprağını işgal eder gibi, panzerlerle, araziye yayılarak ateş eşliğinde ilerlediler, elektrikler, telefonlar kesildi. Siyonist katliamcıların Filistin’de yaptığı gibi, ev yıkmaya başvurdular. Direniş evi de katliamcılar tarafından yakılıp, yıkıldı. Kurşunlar, bombalar eşliğinde “teslim olun!” diye bağırıyorlardı.

Kim, niye teslim olacaktı? Evin içindekiler “aranan” kişiler değildi. Evdekiler, başkalarına zarar veren herhangi bir eylemin içinde değillerdi.

Direnme haklarını kullanıyordu Armutlu’dakiler. Amerikancı hükümet ve IMF’nin uşakları, direnmeyi yoketmek için oradaydılar. Binlerce polis, binlerce mermi, binlerce bomba, halkın direnme hakkına karşı oradaydı. Bunun için yakıp, yıkıp kurşunladılar.

Bu katliam, direnişi bitirmeyecek, ama katledenleri bitirecek!

Katliamcıların bu pervasızlığı, bu güç gösterisi, 19 Aralık’ta, Akkise’de olduğu gibi, direnişçileri katlederken, tüm halka da gözdağı vermek içindir. 19 Aralık’ta “ölüm orucundakileri kurtarmak için” girmiş ve ölüm orucunda olan-olmayan 28 tutsağı katletmişler.

Armutlu katliamı, ikinci 19 Aralık’tır. Armutlu katliamı, 19 Aralık’tan Akkise’den bu yana sürdürülen katliamcı gözdağı ve tehdit politikasının yeni uygulanmasıdır. 19 Aralık’ta başarıya ulaşamadılar. Çünkü, direnişi kıramadılar, katliamcılıkları tüm dünyanın gözünde açığa çıktı, yalanları kendi üzerlerine çöktü, geçici bir korku ve suskunluk yaratmış olsalar da, halkın düzene olan kinini, öfkesini büyüttü. Bu yüzden gözdağı katliamlarına devam ediyorlar.

Otuz yıldır akıtıyorlar kanımızı. 20 Ekim 2000’de başlayan, bir yılı aşkın süredir devam eden direniş, Armutlu’da ne kadar kararlı olduğumuzu bir kez daha göstermiştir. Bizi katledebilirler, ama yenemezler, susturamazlar.

Bu Ülkede Katliam İşkence Olmasın Diyen, Zalimin Karşısında, Mazlumun Yanındayım Diyen Herkese Çağrımızdır!

Armutlu’ya gelin, hastanelere gelin!

19 Aralık’tan farklı olarak, katliama halk tanıktır, gazeteciler tanıktır!

Katledilenlerin, yaralıların vücutlarındaki kurşunları kimse gizleyemez. İktidar ve katliamcılar, “kendilerini yaktılar” diyerek kurtulamayacaklar. Armutlu halkı, direnişçiler, hastanelerdeki yaralılar, gerçeğe tanıktır. Gerçeği öğrenmek için, zulme karşı çıkmak için, zalimin karşısında mazlumun yanında olmak için Armutlu’da, hastanelerde halkı, direnişçileri dinleyin. Saldırıya uğrayanların yanında olun. Katilleri, her yerde, mümkün olan her biçimde lanetleyin.

TAYAD’lı Aileler

7 Kasım 2001

Eyüp Samur ve Nail Çavuş kendilerini feda ederek şehit düştüler...

Evlatlarımız, tüm dünyanın gözü önünde açıktan katliam yapan devletin zulmüne boyun eğmiyor. “İnançsız yaşanmaz, inançlarımız için ölüyoruz” diyorlar ve katliama kendilerini feda ederek cevap veriyorlar.

Eyüp Samur, 1978 Tokat doğumlu, Türk milliyetinden, Alevi mezhebindendir. 1999 yılında tutuklanarak Ümraniye hapisanesine konuldu. 19 Aralık katliamından sonra Kandıra F Tipi zindanına sevk edildi. Kandıra F Tipi’nde 4. Ölüm Orucu ekibinde direnişteki yerini aldı. Armutlu’daki katliam operasyonunun ardından kendisinin yakarak feda etti.

Nail Çavuş, 1966 Sivas-Zara doğumlu, Kürt milliyetinden, Alevi mezhebindendir. 1994 yılında tutuklanarak Çanakkale hapisanesine konuldu. 19 Aralık katliam operasyonundan sonra Tekirdağ F Tipi zindanına konuldu. O da Eyüp gibi 4. Ölüm Orucu ekibindeydi. Armutlu’daki katliam operasyonundan sonra kendisini yakarak feda etti.

Eyüp ve Nail, zindan duvarlarını delerek dikildiler zulmün karşısına. Onlar Feda Kuşağı’nın evlatları, bizim evlatlarımız. Biz evlatlarımızı onurlu, namuslu yetiştirdik. Onuru, namusu bilmeyenler anlayamazlar elbette evlatlarımızın kendi yaşamını feda etmelerini.

Katlettiler. Binlerce polis, ateş aça aça, öldüre öldüre bir semte girdi, kurşunlarla, bombalarla **“hayat kurtardı”!** Armutlu’daki katliamı haklı, mazur gösterebilecek hiçbir gerekçeleri, hiçbir mazeretleri yoktur. Bunun için yalana sığınıyorlar.

Armutlu’da da döktükleri kan ve yalanlar, kendi üzerlerine çökecek.

TAYAD’lı Aileler

7 Kasım 2001

Armutlu’da katliam!

Sermayenin katliam timleri, dün öğlen saatlerinden itibaren Armutlu’ya dönük bir katliam operasyonu başlattılar. Operasyon sonrasında gelen ilk bilgilere göre, operasyonun bilançosu; 4 ölü ve onlarca yaralı. İstanbul’un göbeğinde gündüz gözüyle planlı ve vahşi bir katliam gerçekleştirilmiştir. 19 Aralık vahşeti bu kez de Armutlu’da sergilenmiştir. Operasyonda iş makinalarıyla evler yıkılmış, gaz bombaları kullanılmış, direniş evleri kurşunlanmıştır. Saatlerce süren operasyon tam bir gözü dönmüslükle sürdürülmüştür.

İstanbul’un göbeğinde yaşanan bu katliamda 19 Aralık’ta olduğu gibi medya aktif bir rol almıştır. *Sabah* gazetesi dünkü manşetinde Armutlu’yu, “Burası Filistin değil, İstanbul” diyerek hedef göstermiştir. Kontr-basın böylelikle devrimcilerin katliamında suç ortaklığı yaptığını bir kez daha kanıtlamıştır.

Armutlu’ya dönük saldırı, sermaye devletinin yeni bir faşist terör dalgasının bir halkası olarak görülmelidir. ABD’nin maşası sermaye iktidarı Afganistan’a asker gönderme kararı alarak savaş batağına iyice saplanmış durumdadır. Dışta halklara düşmanlık ve katliamcılık, içte devrimcilerin katledilmesiyle birleşmektedir. Ülkeyi emperyalistlere parsel parsel satanlar, şimdi de emekçilerin kanını pazarlamaktadırlar. İşte bu pervasızlıktan dolayıdır ki, devrimciler bu ülkede bu denli barbarca katlediliyorlar. Armutlu’da yaşanan, bunun yeni bir örneği olmuştur.

Egemenler iktidarlarını kan ve zulüm üzerine kuruyorlar. Milyonlarca emekçi açlık ve yoksulluktan kırılırken çürümüş bir düzeni sürdürmenin elbette tek yolu kan ve zulümdür. Ancak bu böyle gitmeyecektir. Açlıktan kırılan çocuklarımızın, parsel parsel satılan değerlerimizin, emperyalizme kanı pazarlanan gençlerimizin, F tipi tabutluklara konulan ve katledilen devrimcilerin hesabı er-geç sorulacaktır. Zor ile kurdukları saltanatları zor ile yıkılacaktır.

Sosyalizm Yolunda **Kızıl Bayrak**
6 Kasım 2001

Küçükarmutlu’da katliam!

Katliamcı Türk devleti Ölüm Orucu direnişini kırmak için bugüne kadar her türlü yol ve yöneme başvurdu. Dünyanın gözleri önünde 19 Aralık katliamını gerçekleştirdi. Yine direnişi kırmak için ölüm sınırına gelmiş ve artık geri dönüşü mümkün olmayan sakatlıkları yaşayan Ölüm Orucu direnişçilerini tahliye ettiler. İçerdeki devrimci tutsakların bu oyuna cevabı 6. Ölüm Orucu ekibinin çıkarılması oldu. Tahliye olanların dışardaki Ölüm Orucu direnişine katılması Türk devletinin çaresizliğini derinleştirdi.

Faşist devlet aylardır Küçük Armutlu’ya saldırı fırsatı kolluyordu. 15 Eylül’de cenaze törenini bahane ederek saldırmış, onlarca insanı yaralamış ve gözaltına almıştı. 5 Kasım Pazartesi günü ise katliamcı Özel Tim çeteleri ile saldırdı. Ölüm Orucu direnişçisi Arzu Güler’le birlikte refakatçi Bülent Taş, Sultan Yıldız, Bülent Durgaç katledildi ve onlarca insan yaralandı.

Bu katliamı protesto etmek için 6 Kasım günü Bielefeld’de, TAYAD Komite ve BİR-KAR olarak, bir basın açıklaması yaptık. Açıklamanın ardından çarşıda ve kahvelerde bildirilerimizi dağıttık. İnsanlara katliamlara sessiz kalmamaları ve Ölüm Orucu Direnişi’ne destek vermeleri çağrısı yaptık.

Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz!

BİR-KAR/Bielefeld

Küçükarmutlu’da yaşananlar

Ağrı’nın Doğubeyazıt ilçesinde polis operasyon yapıyor ve Doğubeyazıt Belediyesi’nde zabıta görevlisi Burhan Koçkar’ı, evinde, eşinin gözleri önünde, öldürüyordu.

Dün sabah, Sabah Gazetesi’nin manşete çıkardığı haber, -bir duvar yazısı ve üç-beş eşyanın barikat olarak nitelendiği haber- olacakları haber veriyordu.

Küçükarmutlu’ya operasyon düzenlendi.

Maksat barikatları kaldırmaksa yol ortasından, kolaydı. Duvar yazılarını silmek de...

Duvar yazısı ve barikat ile evinde ölüm orucunu sürdürenlerin ölümleri arasında nasıl bir illiyet bağı olabilirdi? Olan oldu, barikatların kaldırılması ve duvar yazılarının silinmesi “amaçlı(!)” operasyon, 4 ölüm orucu eylemcisinin ölümü, 10 kadar insanın yaralanmasıyla sonuçlandı.

Bizim, “güvenlik görevlilerinin sorun çözme pratiği” olarak nitelendirdiğimiz olay, işte, budur. Bu pratik 1995’te, Diyarbakır cezaevinde 10, 1999’da Ulucanlar cezaevinde 10 kişinin ölümüne neden olmuş, 1999 Burdur Cezaevi operasyonunda kol kopartmış, 19 Aralık 2000’de F Tipi Cezaevlerini yaşama geçirmek için düzenlenen “hayata dönüş” operasyonunda 32 kişinin canını almıştır.

Bu pratiğin belirgin özelliği, sorunları zor ile çözme zihniyetidir. Zor araçlarını kullanırken, ölçüsüzlüğüdür. Aşırı güç kullanımının gelenekselliğidir. Yakmak, yıkmak ve öldürmek üzere kendisini programlamış olmasıdır. Dolayısıyla, kuralsız ve orantısız, ölçsüz bir şiddet kullanma eğilimi ve alışkanlığının varlığı, her olayda saptanmaktadır.

Bu gidişe kim dur diyecek? Kim bu ülkenin insanlarının keyfi olarak öldürülmesine itiraz edecek? Kim elinde silah bulunan kamu görevlilerini hukukun içerisine çekecek?

Hüsnü Öndül/İHD Genel Başkanı

6 Kasım 2001

İstanbul’un orta yeri sanki

Afganistan!

Koray Düzgören

Güvenlik güçlerinin Küçükarmutlu semtinde operasyon yaptıklarına ilişkin haberi aldığım zaman Adalet Bakanı ile İçişleri Bakanı’nı hatırladım.

İkisi de bir süre önce, ölüm orucuna devam ederken salıverilen bazı tutuklu ve hükümlülerin bulunduğu bu semte, operasyon düzenlenebileceğini açıklamışlardı.

Bu mahalle, yasadışı sol örgütlerin üslendikleri bir bölge olarak tanıtılıyordu.

Bu operasyon, mutlaka cezaevlerine düzenlenen ve ‘Hayata Dönüş’ adı verilmele birlikte yaklaşık 30 insanın ölümüne neden olan ‘harekat’ın bir devamı olmalı!

Ölümler de devam ediyor.

İlk belirlemelere göre 4 kişi yaşamını yitirmiş.

Yapılan açıklamalara bakıyorum, cezaevleri operasyonunun ardından yapılan açıklamalarla aynı.

“Ölüm orucu yapanlar ve onların destekçileri kendilerini yaktılar”

Bu operasyonda polisin silah kullanmadığı söyleniyor.

Polisin açıklamasını soruşturmadan, doğrulatmadan aynen kullanan medyaya bakılırsa, polis sadece mahalleye girmiş, devletin hakimiyetini ispat etmiş.

Ardından da bazı suç unsuru olabilecek eşyaya el koyarak oradan uzaklaşmış.

Bazı gazetelerde, polisin silah değil, gözyaşartıcı bomba kullandığı belirtiliyor.

Olay yerinde bulunduğu anlaşılan İl Sağlık Müdürü de bu durumu doğruluyor.

Ölümlerin yanık ve karbonmonoksit zehirlenmesi sonucu olduğu kesin bir şekilde ifade ediliyor.

Cezaevlerine yönelik operasyonlardan sonra da bu tip açıklamalar yapılmıştı!

Ama aylar sonra ortaya çıkan Adli Tıp raporları çok farklı şeyler söylüyordu.

Ölenlerin çoğunun dışardan açılan ateşle öldürüldüğü iddia ediliyordu.

O nedenle bu haberlere baktıktan sonra yine, ‘acaba’ dedim.

Ölenler, bu kez nasıl ölmüşlerdi?

Görgü tanıkları, olayla ilgili inceleme yapan sivil toplum örgütü raporları ve ölenlerin yakınlarının anlatımları, olayın farklı şekilde cereyan etmiş olabileceği kuşkusunu kuvvetlendirir nitelikte?

Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Behiç Aşçı, yetkililerin açıklamalarını yalanlayarak, “Tüm mahalle halkının gözleri önünde oldu. Bu nasıl silah kullanmamak? Evlerin duvar, kapı, pencereleri kurşun delikleriyle dolu. Arzu Güler ölüm orucundaydı, kendini yakacak hali bile yoktu. Yine Sultan Yıldız, Bülent Durga ve Barış Kaş direnişçi değil, refakatçıdır. Kendilerini niye yaksınlar ki” diye konuşuyor.

Ölüm orucundakilerin ya kurşunlanarak, ya da gaz ve yangın bombalarıyla öldürüldüğünü ileri süren Aşçı, şöyle devam ediyor:

“Sadece Haydar Bozkurt adlı direnişçi kendini yaktı. O da yaralıdır. Biz otopsiye alınmadık. Arzu’nun dışında yaşamını yitirenlerden Sultan, Bülent ve Barış kurşunlanarak öldürüldüler.”

İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi yöneticilerinden oluşan bir heyet de operasyon sonrası Küçükarmutlu’ya giderek olay yerinde incelemeler yapmış. Hazırladıkları raporda, iddiaların aksine, polisin olayda kurşun ve bomba kullanarak bilinçli bir operasyon gerçekleştirdiğini ileri sürüyorlar.

Görgü tanıklarının anlatımlarına dayandırılan İHD’nin ön raporundaki iddialar şöyle; “Saat 15.00’te 1000’e yakın kar maskeli çevik kuvvet ve özel tim polislerinin katıldığı operasyon gerçekleştirildi. Semt sakinlerinden alınan bilgilere göre ansızın iki koldan mahalleye giren polis zaman zaman hedef gözetmiş, zaman zaman da rastgele ateş etmiş.

Çatıların üzerinde mevzilenerek silahla ateş aç aça ölüm orucu sürdürülen evlere doğru ilerlemişler. Semt sakinleri, polislere karşı, ne ölüm orucu sürdürülen evlerden ne de destek için çevrede ve barikatların başında bulunan kişiler tarafından herhangi bir direnişin yapılmadığını söylüyor.”

Bir başka habere göre de, Şişli Etfal Eğitim ve Araştırma Hastanesi yetkilileri, Emniyet ve Sağlık müdürlüklerini yalanlayarak, 10 yaralıdan 6’sının taburcu edildiğini, yaralıların vücudunda ateşli silah yarası ve yanıklar bulunduğunu açıklamışlar!

Bu iddiaların hepsi çok ciddi.

Polisin ve operasyona katılan yetkililerin açıklamalarına mı itibar edeceğiz, iddia sahiplerinin söylediklerine mi?

Küçükarmutlu’da olup bitenlerin aslını nasıl öğreneceğiz?

Öğrenebilecek miyiz?

(*Yeni Şafak*, 8 Kasım 2001)

Emperyalist savaş ve Türkiye...

Kara hareketi durmadan ileri bir tarihe ertelenirken, Afganistan havadan bombalanmaya devam ediliyor. “Medeniyetler çatışması” adını verdikleri bu savaşta, sözde uygar dünya ilkel dünyaya demokrasi ve özgürlük götürecekti. Ancak bir kez daha kanıtlandı ki, emperyalizmin demokrasisi de özgürlüğü de kan ve gözyaşdır, katliamdır. Amerikan demokrasisi tüm dünya halklarının gözleri önünde, dünyanın en yoksul halklarından birini toplu kıymdan geçirmektedir.

Kara hareketinin hep ileri tarihlere ertelenmesinde, Amerika’nın Vietnam’dan kalma bataklık hobisinin etkisi ön plana çıkarıldı hep. Bu korkuya bir de 11 Eylül saldırısının paniğini eklerseniz, bariz çekinceyi anlamakta pek bir zorluk yok. Ne var ki, kara

harekatından geri durmayı tek başına bu korkularla açıklamak, diğer gelişmeler gözönüne alındığında, sorunu hafife almak olacaktır.

Kara hareketinin geciktirilmesi öncelikle hava bombardımanının süresini uzatmaktadır. Dünya kara hareketi bugün mü yarın mı başlayacak, kim ne kadar ve ne karşılığında asker gönderecek tartışmalarıyla oyalanırken, Afgan toprakları, Afgan halkı, yaşlı-genç, kadın-erkek, çocuk-çocuk, yeni silahların deneme tahtası olarak kullanılıyor.

6.5 tonluk BLU-82’ler kaç kilometrekare alanı kül eder, çok dalgaları kaç kilometreye kadar hissedilebilir, misket bombaları kaç minik Afganlı’nın parçalanmasına yol açar?.. Barbarların sayı oyunu bundan ibaret de değil elbette. Kaç uçağın kaç kez uçtuğu, kaç bomba bıraktığı, kaç dolar harcandığı çok daha titizlikle hesaplanıyor, ki savaşın faturasından kime ne düşeceği planlanabilsin.

İkinci olarak, Afganistan’da tüm barutları tüketmeden diğer hedeflere yönelik saldırıları gerçekleştirebilmek için zaman ve zemin hazırlanmaktadır. Amerikan medyası ve Amerikancı medya, belki de Afganistan’a yönelik saldırının meşrulaştırılmasından daha fazla, Irak’a yönelik saldırıya meşruluk kazandırma-zemin hazırlama faaliyetine hız vermiş durumda. Kontr-gerilla operasyonlarının klasikleşmiş taktiklerinden biri olan psikolojik savaşın “yalan haber yayma” maddesi çerçevesinde, medyadaki ücretli ve gönüllü ajanlar, Taliban’ın Kuzey Irak’a silahlı güç gönderdiği, Türkiye’nin de yakın tehdit altında olduğu, Saddam’ın 11 Eylül saldırılarıyla bağlantılarının olabileceği, Irak’ın bin Ladin’e destek verdiği, vb., vb. üzerine yazıp çiziyor. Çok uzun süreli ve geniş kapsamlı tutulacağı daha baştan konulmuş olan savaşın bir sonraki cephesinin Ortadoğu’da açılacağına, dünya kamuoyu hazırlanmaya çalışılıyor böylece. Öyle ki, yarın Irak bombalanmaya başladığında kimse için sürpriz olmayacaktır.

Bütün bu hesaplara rağmen Afganistan’a kara saldırısından geri durarak başka hedeflere yönelmeye moral güç ve destek bulmak da kolay olmayacaktır. Yani, savaşın uzun süreli ve yayılarak sürdürülebilmesi için, açılan bu ilk cephede, düşman ilan edilenlerin karşısına çıkmak, kozları paylaşmak zorunludur. ABD baştan beri, işte bu zorunluluğu başkaları üzerinden karşılamanın yollarını arıyor. Bunun için Avrupalı rakiplerinin Asya hegemonyası konusundaki kaygılarından, Türkiye’deki uşaklarının ekonomik çıkmazlarından, hedef göstererek tehdit ettiği islam ülkelerinin korkularından yararlanmaya çalışıyor. Elindeki kozları sonuna kadar kullanıyor.

İşin Türkiye cephesinde fazlaca koza sahip olduğu ise ortada.

Yine Amerikan basını üzerinden Amerikancı Türk basınının yaydığı söylentilere göre, bu kozların başında Kıbrıs ve Kuzey Irak geliyor. Ne var ki, konunun Amerikan medyasında ele alınış tarzıyla Amerikancı medyada ele alınış tarzı aynı değil. Amerikan medyası açıkça “Türk kozu”ndan söz ederken, Amerikancı medya Türkiye’nin elinde koz varmış havasıyla işliyor olayı. Fakat her ikisi de sonuçta aynı kapiya çıkıyor. Türk devleti bütün açmazları, korkuları ve göbekten bağlı olduğu efendisinin direktifleri doğrultusunda hareket etmek zorunda kalıyor. Bu arada, birileri pazarlık olarak sunmaya çalışsa da, gerçekte uşakça yakarlardan başka bir şey olmayan kan satışına giriyor. Siz istedikten sonra tabii ki Afganistan’a asker göndeririz, ancak gönlünüzden ne koparsa!!!... Konunun en yetkili ağızlardan açıklanışının dili bile tamı tamına bu

içeriğe sahip. Ecevit’in para konusu ilk gündeme geldiğinde yaptığı açıklama bile yetiyor bunu görmeye. Asker gönderme karşılığında para talebinde bulunmamız yakışık almaz, ancak bu tutumumuzu da Amerika takdir edecektir!..

Nitekim takibeden günlerde gerçekte kimin elinde koz bulunduğu, kimin pazarlık gücüne sahip olduğu yeniden kanıtlandı. Anlaşılan o ki, Türkiye, her vesileyle hassas olduğunu ilan ettiği Kıbrıs ve Kuzey Irak konusunda sıkıştırılıyordu. Yine hassaslık ve bedel ödeme üzerine büyük laflar edildi. Ardından da, Cumhurbaşkanı’ndan Dışişleri Bakanı’na kadar üst düzey görevliler dünya turuna çıktılar. Bu arada, hemen hareket edeceği söylenen 90 kişilik özel timin hareketi de ikinci bir emre kadar fakat hiçbir açıklama gereği duyulmadan ertelenmiş oldu.

Soruna ilişkin ayrıntıyı biraz da bu turlar ortaya çıkaracak. Olayların olağanüstü hız kazandığı savaş koşullarında bunu görmek için fazla beklemek de gerekmeyecek.

Kadın işçiler emperyalist savaşı tartışıyor...

Amerika’ya da, savaşa asker gönderilmesine de karşıyız

Çalıştığım tekstil fabrikasındaki kadın işçilerle, Amerikancı iktidarın Afganistan’a asker göndermesi meselesini tartıştık. Tartışmadan bölümler aktarıyorum:

1. Kadın işçi: Bizi yönetenler ha bire Amerika’nın dediğini yapıyor. İMF zam yapın diyor, uyguluyorlar. İşçileri atın diyor, onu da yapıyorlar. Şimdi de Amerika Afganistan için asker istiyor. Niye oraya asker gönderecek mişiz? Afganistan nere, Türkiye nere? Neden bizim çocuklarımızı gönderiyorlar, kendi çocukları gitse ya? Buna karşı çıkmak lazım, ekonomik kriz dediler, zam üstüne zam geldi. Artık bundan sonra daha da kötüye gideceğiz. Hepsi birbirinin aynı. Şimdi seçim diyorlar, yeni gelen de daha beterini yapacak. Onun ne farkı olacaktı ki?

2. Kadın işçi: Benim kardeşim Doğu Anadolu’da askerlik yapıyor. Askerliğinin bitmesine az bir süre kalmış. Kardeşimin Afganistan’a gönderilmesini istemiyoruz. Bizim Afgan halkıyla düşmanlığımız yoktur. Tutturmuşlan “terörist Usame Bin Ladin” diye. Bu adam dünya zenginlerinden biriymiş. Amerika’nın çıkarları var bu savaşta. Bin Ladin bahane. Askerlerimizin gönderilmesini istemiyoruz.

3. Kadın işçi: Hükümet herşeye zam yapıyor. Oysa patron maaşımıza %10 zam yaptı. Karşı çıksak bize kapiyı gösteriyorlar. Zamları yaparken şimdi de savaşı bahane olarak gösterecekler. Hergün yeni zamlar geliyor. Artık boğazımıza bir lokma ekmek giremeyecek. Ne olacak bu halimiz bilmem. Kimseden de ses çıkmıyor. Sesini çıkardığında televizyonlardan izliyoruz, insanları dövüyorlar.

4. Kadın işçi: Amerika bugün sadece Afganistan’a saldırmıyor. Dünyanın hemen her yerinde halkları katlediyor. Şimdi de Afgan halkına saldırıyor, hem de en son geliştirdiği silah ve bombalarla. Savunmasız bir halktan görünürde 11 Eylül’ün öcünü alıyor. Afganistan’da Taliban, Amerika’nın uzun zamandır beslediği, silah yardımı yaptığı örgüttü. Şimdi başına bela oldu, tıpkı Usame Bin Ladin gibi. Şimdi karşısına bir güç olarak çıkınca onu yok etmek, buradan tüm Ortadoğu’nun hakimi olmak amacıyla.

Bu savaşa Türkiye de asker göndermek istiyor; NATO’nun kararıymış. Tam tersi, bizden feda edilecek askere karşı İMF’den kredi alacaklar. Bu kredi de faiz ödemelerine, yani rantiyelere gidecek. Kimse birşey yapmıyor diye pek söyleyemeyiz. Bize düşen yapılanlara destek olmak. Ayrıca örgütlenmemiz gerekiyor. Hepimiz şikayet ediyoruz, zamlara, işsizliğe, hayat pahalılığına, savaşa karşı çıkmazsak her geçen gün çekeceğimiz acı artacaktır.

SY Kızıl Bayrak okuru
tekstil işçisi/Ümraniye

Emperyalist savaşın gölgesinde,**Filistin’de vahşi katliam devam ediyor**

11 Eylül sonrası dizginlerinden boşalan emperyalist saldırganlık 7 Ekim’de fiili savaşı başlatıp Afgan halkını katletmeye başladı. Henüz bir başlangıç olan bu katliam ve yıkıma elden geldiğince çok sayıda suç ortağı bulmaya çalışan ABD, çıkarları gereği siyasi ve diplomatik alanda belli değişiklikler yaptı. Bu değişikliklerin amacı, var olan sorunlara çözüm üretmek değil, emperyalist saldırganlığa meşruiyet kazandırmaktır.

Değiştiği varsayılan Ortadoğu politikasının, özelde de Filistin sorunu karşısında alınan tutumun içeriğine baktığımızda, hiçbir şeyin değişmediğini görebiliriz. Arap halklarının en hassas oldukları konunun başında gelen Filistin sorunu, emperyalist medya tekelleri tarafından özel bir çaba ile istismar edildi. Demagojiyi öyle bir noktaya vardırırlar ki, ABD ile İsrail’in aralarının açıldığı, Bush ve Blair’in bağımsız bir Filistin devletini kesin olarak istedikleri yalanı yayıldı.

Arafat ve gerici Arap yönetimlerinin koşulsuz desteğini almaya çalışırken emperyalistlerin, Filistin sorununu kullandığı açıktır. Bundan dolayı da, siyonist İsrail devleti ve başında bulunan katliamcı Şaron, rahatsızlıklarını hemen yansıttılar. Ama bu çelişkinin, sorunun özüyle değil biçimiyle ilgili olduğu kısa sürede açığa çıktı. Bush’un “Haçlı Seferi”ne destek bulma, Şaron’un savaş ortamını fırsat bilip Filistin topraklarının geriye kalan bölümünü de işgal etme hevesi arasında yaşanan bir çelişki var. Ancak bu koşullarda Amerika’nın İsrail’i sıkıştırıp işgalden ve katliamlardan vazgeçmeye zorlayacağı ham bir hayaldir. ABD, en az eskisi kadar İsrail’i destekleyip bu devlete milyarlarca dolar akıtmaya devam etmektedir. Toplam 15 milyar dolarlık ABD dış yardımının 2 milyar dolardan fazlasını, yani aslan payını yine İsrail’dir. Tunus tarafından gündeme getirilen; “FKÖ denetimindeki bölgelerden çekilmeyi reddeden İsrail’i

kınayacak ve bölgeye Birleşmiş Milletler gözlem gücü gönderilmesine olanak verecek” bir karar tasarısının BM Güvenlik Konseyi’nde görüşülmesi, ABD tarafından engellendi.

Son günlerde yaşanan bu iki gelişme, Amerikan emperyalizminin elli yıllık Ortadoğu politikasının eksiksiz olarak devam ettiğinin somut örnekleridir. Zaten basın tekelleri üzerinden yayılan demagoji de beklenen etkiyi yaratamadı. Suudi Arabistan Krallığı bile savaş karşıtı açıklamalar yapmak ve Filistin sorununa çözüm istemek gereği duyuyor. Bu da Arap halklarının gerici yönetimler üzerinde belli bir basınç yaptığının ifadesidir. Gerici Arap yönetimleri Filistin sorununa çözümünü hala emperyalist güçlerden bekliyorlar. Bu beklenti de herhangi bir değişiklik olmadı. Dışa vurdukları tepkiler ise sorunun gittikçe derinleştiğini ve ortaya çıkabilecek sonuçların onları kaygılandırıldığını gösteriyor. Son iki ayın gelişmeleri bu kaygıların boşuna olmadığını verilerini sunuyor.

ABD’deki saldırılar gerçekleştiğinde, İkinci İntifada birinci yılını doldurmak üzereydi. Bu da son İsrail katliamlarının bir yıla yakın süredir devam ettiğini gösterir. Ancak 11 Eylül’den hemen sonra İsrail saldırıları had safhaya ulaştı. Filistin halkının özgür bir ülkede onurlu bir yaşam uğruna verdiği mücadeleyi “terörizm” olarak damgalayıp, katliamlarını meşrulaştırmaya çalışan siyonistler, tanklar ve ağır silahlarla donatılmış ölüm makinası askerleriyle Filistin kentlerini, kasaba ve köylerini kuşatıp işgal etmeyi hızlandırdı. Kimi günler İsrail’in işlediği cinayetler 10 kişiyi buldu. Ev, işyeri, bağ, bahçe ve köyler tahrip edildi. Çok sayıda tutuklamalar ve yoğun işkenceler, bu vahşet tablosunu tamamladı.

Filistin’de işgal ve katliamların bu kadar yoğunlaştığı bir dönemde emperyalistler tarafından açıklanan “terörist örgütler” listesine Filistin’in özgürlüğü için mücadele

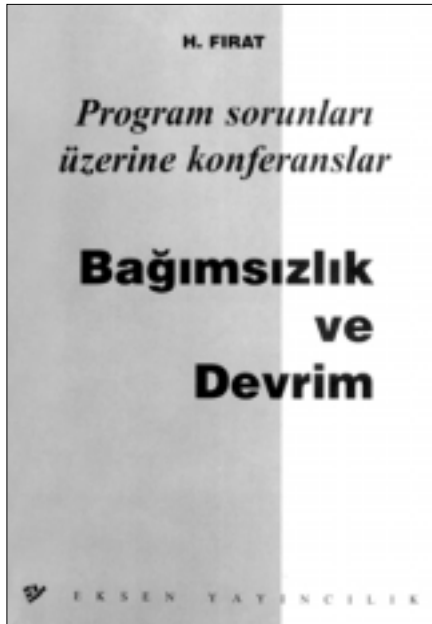
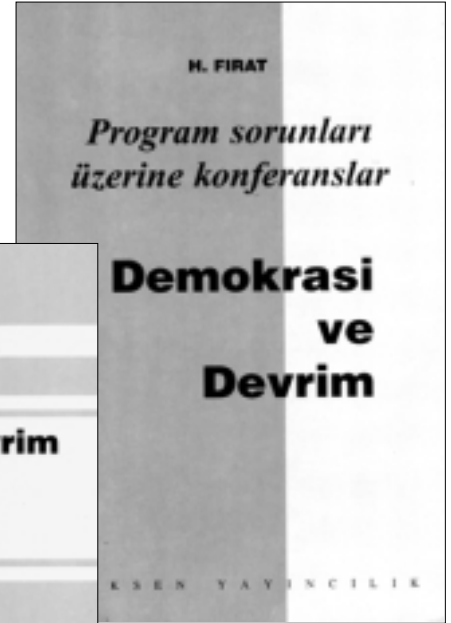
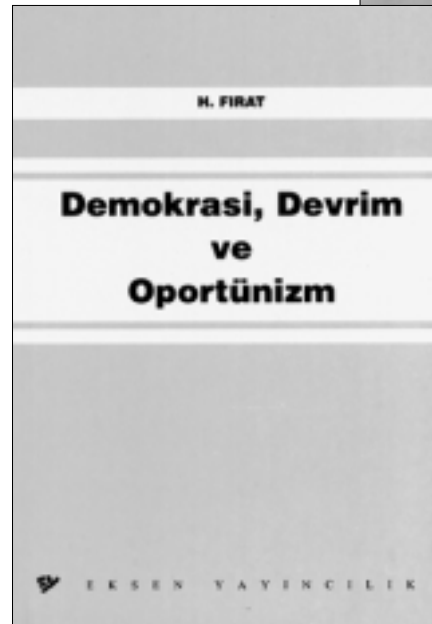
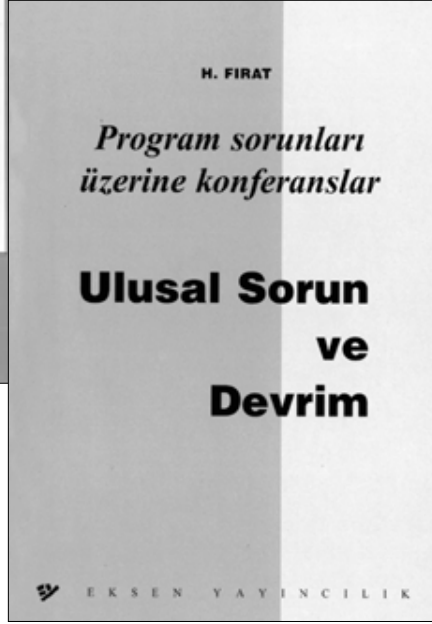
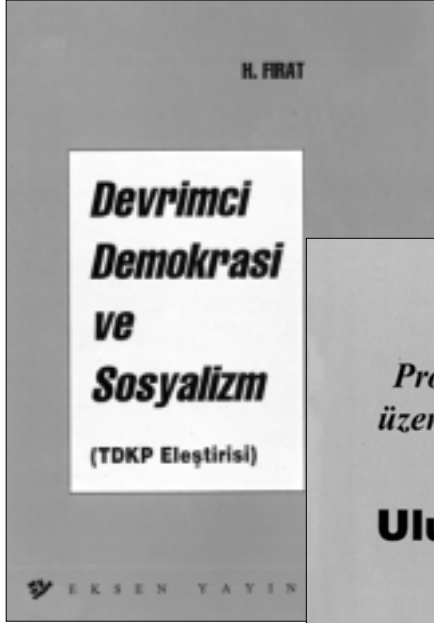
eden radikal örgütler de eklendi. Bu olaya bakarak “terörizm”in emperyalistlerin dilinde ne anlama geldiğini daha iyi anlamak mümkün. Tıpkı Türk sermaye devletinin, devrimcileri “terörist” ilan edip, dünyanın en katliamcı devletler listesinde ön sıralarda yer alması örneğinde olduğu gibi. Hatırlatmak gerekir ki, Filistin halkının uğradığı tüm saldırılar ABD uşağı Türk devletinin de tam desteğini almaktadır.

Emperyalist blok tarafından yapılan ikiyüzlü açıklamalardan en çok beklentiye girenler, Arafat ve onun izinden gidenler oldu. Londra’da ağırlanması ise bu beklentileri pekiştirmiş olabilir. Bu sırt sıvazlamalar, Filistin’li devrimcileri tutuklayıp örgütlerini yasadışı ilan etmesi karşılığında, Arafat’a verilen ödül olsa gerek.

Böylesine kritik saldırıların devam ettiği bir dönemde Filistin’de yaşanan iç sorunlar, emperyalizme yaranma düşkünlüğünün ürünüdür. Zira ABD’den medet uman Arafat, savaş karşıtı eylemlere bile polisini saldırtmıştır. İşgal, yıkımlar ve katliamlara karşı direnmek haklı ve meşru iken, emperyalistlerin talepleri doğrultusunda bu eylemleri engellemeye çalışan Arafat dipsiz bir batağın içine saplanmış.

Ne işgal, ne emperyalist saldırganlık, ne de Arafat’ın yüklendiği misyon, Filistin halkının haklı, meşru ve zafere giden direnişine engel olma şansına sahip değildir. Bu halkın çektiği acılar artmış, ödediği bedel ağırlaştı. Ama köleliği de kesin olarak reddetmiştir. Arafat’ın aksine emperyalistlerden herhangi bir beklentisi de yoktur. Tam tersine, elli yıllık işgalin baş sorumlusunun ABD emperyalizmi olduğu çok iyi bilinmektedir.

Filistin halkı özgürlüğe direniş ve halkların enternasyonal dayanışması sayesinde ulaşabileceğinin bilincindedir. Emperyalistlerden medet umanlar ise onursuzluklarıyla anılacaklardır.

Yayınlarımız**EKSEN YAYINCILIK**

Laleli Cad. Çim Apt. 52/5 Aksaray/İSTANBUL
Tel/Fax: (0 212) 638 58 13

Amerikancı medya:

Halkların beynine çevrilmiş namlu

S. Doğan

Burjuva ideologları her ne kadar “bağımsız medya”, “nesnellik”, “tarafsızlık” ve buna benzer argümanları dillerinden düşürmeseler de, medya hiç bir kuşkuya yer vermeyecek düzeyde, devlet-sermaye-emperyalizmle iç içe geçmiş durumda. Nasıl ki ekonomik, politik, kültürel her gelişme burjuvazinin ve devlet kurumlarının (ordunun, polisin,...) ihtiyaçları göz önünde tutularak kitlelere sunuluyorsa; Afganistan’a yönelik savaş da benzer biçimde sunuluyor.

Medya emperyalist savaşın asli gücü olarak çalışıyor!

Medyanın işlevi kamuoyunu kapitalistlerin istediği yönde hazırlama ve sonrasında yönlendirmekle sınırlı değil artık. Afganistan işgalinin açıkça ortaya çıkardığı gibi medya operasyonun asli bir gücüne, savaşı başka bir cepheden yürüten gücüne dönüşmüş durumda. Türk medyasıysa devlet ve sermayeye kölelikte, bağımlılıkta daha da iğreti davranıyor.

Afganistan işgalinin ABD tarafından gündeme getirildiği ilk günden itibaren medya koşulsuz ABD’nin yanında tavır aldı. Dahası ilk andan itibaren Türkiye’nin savaşın aktif bir katılımcısı olması gerektiğini dillendirdi. Kamuoyunu buna hazırlamak için elindeki tüm imkanları kullandı. Terör korkusu, kimyasal silahlar, 11 Eylülde yaşamını yitiren siviller... Ancak kullandıkları tüm bu argümanlar beklenen desteğin oluşmasına yetmedi. Bu noktada yıllardır şovenizmle zehirledikleri kitlelere, yine şoven ve yayılmacı hedefler, amaçlar sunmaya çalıştılar. Orta-Asya cumhuriyetlerine girmek, Türki cumhuriyetlerin lideri olmak vs. Bu amaçla Türkiye’de gerçekleştirileceği söylenen Afgan “muhalliflerinin” toplantısı parlatıldı. Köşe yazarları ABD’nin Türkiye’yi lider olarak seçtiğini gururla açıkladılar: Afganistan’ın geleceğini tayinde Türkiye de söz sahibi olacaktı! Oysa herkesin bildiği gibi Türkiye’ye biçilen rol sadece taşeronluktan ibarettir.

Tüm bu çabalar savaşa destek veren bir kamuoyu oluşturmalarını yine sağlayamadı. Buna rağmen Afganistan’a asker gönderme kararı alındı. Sermaye devleti için sokaklar zaptedilmeden, bir başka deyişle yığınlar aktif olarak savaş karşısında tavır almadan, edilgen biçimde duyulan hoşnutsuzluğun bir önemi yok.

Bugün için dikkatler bu hoşnutsuzluğu baskı altında tutmaya yoğunlaştırılmış durumda. Oktay Ekşi, Türkiye’de birkaç bozguncu hariç her kesimin asker gönderilmesini onayladığını yazıyor. Plazada, oturduğu koltuktan, kitlelerin ne düşündüğü üzerine ahkam kesiyor bu Amerikan uşağı Aydın Doğan memuru. Emperyalist savaş karşıtlarına “birkaç bozguncu” sıfatını yakıştırarak, geleneksel devlet anlayışını meşrulaştırıyor.

Asker gönderilmesi ve askerlerin rolü üzerine de yine bildik, manipülasyona yönelik argümanlar kullanıldı. Türk askerinin eğitim amaçlı yolladığı, sivillerin korunması ve riskli bölgelerden uzaklaştırılmasının öncelikli olduğu, insani yardımın ulaştırılmasını koordine edeceği... ve son ihtimal olarak operasyona katılabileceği. Asker gönderilmesinin asıl nedeninden basında sadece bir ihtimal olarak söz ediliyor.

Medya hedef gösteriyor!

Medya sadece kitlelerin bilinçlerini değil, şu ve ya bu nedenle emperyalistlerin çıkarlarıyla uyuşmayan gazete ve televizyonları da hedef alıyor.

El Cezire televizyonu sadece savaşın bir başka yüzünü gösterdiği için “demokrasi” adına yasaklandı. Hürriyet yazarlarından Hadi Uluengin, ölen sivillerin görüntülerinin Müslüman dünyayı etkilemek için kullanıldığını ve buna bir son verilmesi gerektiğini yazıyor. Aynı “eleştiriler”ini Bin Ladin ve sivillerden çok bahseden Fransız medya kuruluşlarına da yöneltiyor. ABD’nin Afganistan işgalinde başarılı olması için savaş görüntülerinin mümkün olduğunca televizyonlara yansımaması gerektiğini dillendiriyor. “Vietnam Savaşı”nı kaybetmenin bir nedeni sadece göstergelerle de sınırlı olsa, ekranların savaşla, cesetlerle, kanla meşgul edilmesiydi” diyebiliyor.

Tüm bu tespitler bu satılmış köşe yazarlarına ait değil kuşkusuz. Körfez savaşından beri emperyalistler, savaşın sonuçlarının ekranlara yansımaması için özel bir dikkat gösteriyor. Körfez savaşında onbinlerce insan öldürüldü; ancak tek bir ceset bile gösterilmedi ekranlarda. Sadece medyaya yansıyanlar vardır. Savaşın dehşeti, ölenler medyaya yansımadığı sürece yoktur-yok sayılır.

Düzen medyasında-psikolojik savaşı yürütenlerin istediği gibi- savaş görüntülerine, cesetlere, sınır kapılarında bekleyen mültecilere rastlamak mümkün değil. Sanki 3.5 milyon Afgan mülteci İran ve Pakistan’da yokmuş gibi, sanki binden fazla sivil hayatını yitirmemiş gibi. Her zamanki gibi savaşa ve ağır ekonomik koşullara rağmen kitleleri oyalamaya devam ediyorlar. Televoleler, paparazziler tam hız yollarına devam ediyor.

Tutsakların ve katillerin yargılandığı dosyalar birleştirildi...

Ulucanlar davasında yeni aşama

Ulucanlar katliamında devrimci tutsakların kendi arkadaşlarını öldürmek ve isyan çıkarmaktan yargılandıkları 5. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülen duruşmanın sonuncusu 6 Kasım günü gerçekleşti. Duruşmaya tutuksuz yargılanan Resul Ayaz ile Sincan Cezaevi’nde tutuklu bulunan Enver Yanık, Özgür Saltık, Önder Mercan, Barış Gönülşen, Ercan Akpınar, Nihat Konak, Murat Güneş ve hem sanık hem mağdur sıfatıyla K. Hasan Çoban katıldı. İlk sözü alan Resul Ayaz, Ulucanlar’ın hücre saldırısının ilk adımı ve 19 Aralık’ın provası olduğunu, 10 devrimci-komünist tutsağın güvenlik güçlerince katledildiğini belirterek katliamı detaylarıyla anlattı. *“Ulucanlar’da onurumuzu, insanlığımızı, değerlerimizi savunduk. Tıpkı bugün Ölüm Orucu direnişçilerinin yaptığı gibi”* sözleriyle savunmasını tamamladı.

Mağdur-sanık olarak katılan K.Hasan Çoban, *“Ben arkadaşlarım tarafından değil, güvenlik güçlerinin kapı tarafından açtıkları ateş sonucu yaralandım. Sabaha doğru silahların patlaması sonucu uyandım. Ölen tüm arkadaşlarımızın güvenlik güçlerinin açtığı ateş sonucu ölümlerine tanık oldum. Ulucanlar diğer olayların provası niteliğindeydi”* dedi.

Ardından söz alan Enver Yanık ise, ilk olarak Ulucanlar’da katliamı gerçekleştiren güçlerin bir gün önce de, içeride tutsaklar ölmesin diye Küçükarmutlu’da Ölüm Orucu yapan ailelere yönelik katliam gerçekleştirdiğini ve saldırıda 4 kişinin katledildiğini, yine katliamı protesto etmek amacıyla Sincan Cezaevi’nde bulunan Muharrem Çetinkaya’nın kendini yaktığını ve tüm bu yaşananların sorumluları hakkında suç duyurusunda bulunmak istediğini belirtti. 6 sayfalık savunma hazırlayan Yanık, katliamı başladığı andan itibaren tüm detaylarıyla anlattı. Sözlerini Ulucanlar’da katledilen 10 devrimci tutsağın, bu dosyada “sanık” olarak yargılanan ancak ÖO’da yaşamlarını yitiren F. Hülya Tümgan, Hatice Yürekli, C. Tayyar Bektaş ile tüm ÖO şehitlerinin ve K.Armutlu’da katledilen ailelerin anısı önünde saygıyla eğildiğini belirtti.

ÖO direnişçisi Özgür Saltık, savunma yapmasının koşullarının sağlanmadığı ancak Ölüm Orucu’nu sürdürdüğünden dolayı tekrar duruşmaya getirilmesi mümkün olmayacağı için savunmasını sözlü olarak verdi. Güvenlik güçlerinin gerçekleştirdiği operasyon sonucu 10 arkadaşlarının katledildiğini, kendisi de dahil olmak üzere onlarca kişinin yaralandığını, kendilerinde silah olmadığını, eğer olsaydı katliamcılara yöneltmekten asla çekinmeyeceklerini söyledi. Saltık’ın konuşmakta oldukça güçlük çektiği gözlemlendi. Ardından ÖO direnişçisi Önder Mercan da katliama ilişkin tanıklığını yaptı. Peşisıra söz alan ÖO direnişçisi Barış Gönülşen ise, savunma koşulları sağlanmadığı için savunma yapmayacağını, hücre sistemine karşı Ölüm Orucu Direnişi’ni sürdürdüğünü, “insanın hücreye sığınmayacağını”, kendisi yaşamını yitirse bile bu mücadelenin saldırı püskürtülene kadar devam edeceğini söyledi. Diğer devrimci tutsaklar ise savunma koşulları yaratılmadığı için savunma vermeyeceklerini belirttiler.

5. Ağır Ceza Mahkemesi heyeti, 6. Ağır Ceza Mahkemesi’nin birleştirme doğrultusundaki talebini değerlendirdiğini belirtti. Dosyaların birleştirilmesi talebine avukat ve tutsakların da itirazları olmadığını ekledikten sonra mahkeme heyeti,davanın 6. Ağır Ceza Mahkemesi’ndeki dosya ile birleştirilmesine karar verdi. Böylelikle Ulucanlar Mahkemesi, 6. Ağır Ceza Mahkemesi’nde, çift sanık ve mağdur ile devam edecek.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Tüm saldırıları boşa çıkararak kararlıkla süren direniş dışarıda sahiplenmeyi bekliyor...

ÖÖ Direnişi ve devrimcilerin ataleti

R. Azem

20 Ekim 2000'den 20 Ekim 2001'e büyük zindan direnişi 1. yılını doldurdu. Dost ya da düşman hiç farketmiyor, Ölüm Orucu Direnişi'nin gücü ve devrimci iradenin sarsılmazlığı herkeste bir hayranlık uyandırıyor. Hiçkimse direnişin bu kadar uzayacağını ve bu kadar uzun direnilebileceğini tahmin edemiyordu. Bugün herkes hayretle direnişi seyrediyor ve daha ne kadar devam edeceğini merak ediyor. Direnişin karşısında olanlar bile büyük bir hayranlık duyuyorlar. Utangaç ifadelerle ve yarım ağızlı sözlerle şaşkınlıklarını gizleyemiyorlar. Diğer taraftan da bir an önce bitse de kurtulsak diyorlar.

Dışardaki desteğin bu kadar dibe vurduğu, bir tek destek eyleminin yapılamadığı, burjuva basında tek bir satır haberin geçmediği bir dönemde dahi direniş devam edebilme gücü gösterebilmiştir. Burjuvazinin kitleleri yönetmek için kullandığı en etkili aracı olan medyada direniş haberlerinin yayınlanması, desteğin güçlenmesi noktasında büyük önem taşıyor. Destek eylemleri haberinin basında yer alması, kitlelerin haberdar edilmesinde son derece etkili oluyor. Haberler ise ancak eylem yapan kitle joplandığı ve yaka paça gözüktüne alındığı koşullarda veriliyor. Böylelikle kitleler terörize edilip sindirilmeye çalışılıyor.

Bugünkü ortamda ise ayda bir yapılan cılız eylemlerin dışında direnişe herhangi bir destek söz konusu bile değildir. Dışardaki desteğin güçlendirilmesi ve direnişin basının gündeminden düşmemesi, sürecin hızlanmasında iki ikilit nokta. Bu noktalardan ilki üzerine, denilebilir ki denilmedik tek bir söz kalmadı. Ölüm Orucu Direnişi ile ilgili her değerlendirmenin temel noktasını, dışardaki destek eylemlerinin önemi oluşturdu. Bugün hala aynı noktanın altı çiziliyor. Fakat sorunun hayati önemine rağmen uzun zamandır atılan ciddi hiçbir adım ve kısmen de olsa örülebilen bir kitle desteği söz konusu değildir.

Bırakalım kitle desteği örmeyi, devrimci hareketin büyük bir bölümü kendi kitlesini dahi seferber edemez bir durumda bulunuyor. Bu durumu sürecin ağırlığının farkında olduğunu, saldırıyı püskürtmenin hayati öneme sahip olduğunu ve bunu kavradığını iddia eden hiçbir kimsenin ya da hareketin ciddi hiçbir gerekçe göstererek açıklayabilmesi mümkün değildir. Sürecin ağırlığıyla, direnişin basında yer almamasıyla, kitlelerin duyarsızlığıyla devrimcilerin eli kolu bağlı kalması, kesinlikle izah edilebilecek bir durum değildir. Tekrar tekrar yinelemek artık gereksizdir, süreç ağır ve zorlu bir süreçtir. Devrimci yaratıcılık, cüret ve inisiyatif tam da bu koşullarda kullanılması gereken yetilerdir. Kitle hareketinin önünü açacak politik yönelimler ve ciddi bir siyasal pratik, artık kimsenin erteleyemeyeceği bir sorumluluktur. Kaldı ki bunun için fazlasıyla geç kalınmıştır ve daha fazla geç kalınmamalıdır.

Direnişte şimdiye kadar 79 devrimci şehit düştü. Bu toplamında devrimci hareket için son derece ağır bir bedeldir. Kuşkusuz gerektiğinde daha fazlalaları da ödenecektir. Fakat dışardaki bu suskunluk, atalet ve tepkisizlik tablosu tersine çevrilemediği durumda,

bedelin daha ağır ödenmesini kolaylaştırıldığı da bir gerçektir. Ödenen bedellerin azaltılması ve sürecin tekrar hızlandırılabilmesi için, bugünkü ataletten kurtulmak şarttır. Süreç tekrar hızlanacaksa, bunu başaracak olan, ilk elden devrimciler ve tutsak aileleridir. Süreç artık göstermiştir ki, direnişin dışındaki DKÖ, sendikalar süreci hızlandıracak güce ve iradeye sahip değildir. Kaldı ki bugün hala bir takım kurumlar bir şeyler yapıyorsa, bu büyük oranda tutsak ailelerinin ve kurumlarda yeralan sınırlı sayıda devrimcinin çabalarıyla oluyor.

Soruna öncelikle asıl muhatapları sahip çıkmak zorundadır. Sorunun asıl muhatabıysa (tüm toplumsal muhalefet hareketleri olmakla birlikte) öncelikle tutsak aileleri ve devrimcilerdir. Süregiden durgunluk tablosunu değiştirmek için hücre saldırısını kitlelerin gündemine sokmak şarttır.

Hücre saldırısının gündemden uzaklaşması, tek başına kitlelerin duyarsızlığı ve ilgisizliği ile sınırlı değildir. Devlet elindeki basın silahını en etkili bir biçimde kullanıyor. Şehitler dışında ÖÖ gündeme özel bir tarzda getirilmiyor. Böylelikle direnişin sesi soluğu boğulmaya çalışılıyor. Bu durumda direnişin sesini soluğunu kitlelere taşıyacak olanlar devrimcilerden başkası değildir.

Kitlelerin duyarlı olup olmadığı ancak yoğun bir kitle çalışmasının ve pratik faaliyetin varlığıyla ölçülebilir. Burjuva basın direniş haberlerini zaten vermiyor, üstüne bir de hücre karşıtı muhalefet atıl kaldığı durumda, bir durgunluk doğallığında yaşanır. Süreç böyle ilerlerken insanların duyarsızlığından yakınmak son derece anlamsızdır. Zira duyarsız diye tanımlanan insanlara ulaşan ne tek bir haber, ne de tek bir çağrı vardır.

İrade çatışmasında her iki taraf da birbirine üstünlük sağlayamıyor; halihazırda görünen tabloda devlet cephesi güçlü görünse de, bu gücü direnişi bitirmeye yetmiyor. Ölüm Orucu Direnişi, desteksiz de olsa, devletin saldırı ve manevralarını dengeleyebiliyor. Devletin en etkin silahı şartlı tahliyelerdi, fakat bu oyun da ÖÖ'nu bitirmeye

yetmedi. Hala devlet saldırı tehditleri savursa da, tehditlerin caydırıcı bir özelliği bulunmuyor. Yaşanabilecek en ağır saldırılar ve katliamlar yaşandı; devlet aynı vahşeti tekrar uygulasa da, alacağı yanıt öncekilerden farklı olmayacaktır. Bu nedenle savurduğu tehditlerin her hangi bir caydırıcılığı yok ve devlet şu an için elindeki tek silahı olan tahliyelerden vazgeçmiyor.

Dengeleri toplamında devrim cephesinin lehine çevirmek için kısa vadede binlere ulaşmak ve sokağa dökmek pek mümkün görünmeyebilir. Fakat sorunun kendisi de bu değildir zaten. Daha önemli olanı, devrimci hareketin bir toparlanma sürecine girebilmesidir. Özcesi basitten karmaşığa

diyalektiğidir. Yaratılacak bir kıpırdanma ve hareketlilik tekrardan devrim cephesinin güçlenmesi ve sürecin lehte işlemesi demektir. Bugünkü tablonun bir adım bile ötesine geçmek, süreci kazanmak için önemli bir adım olacaktır. Tekrar belirtelim ki, bunu başarabilmenin koşullarından belki de en önemlisi, kitlelere tekrar tekrar direnişin sesinin soluğunun taşınabilmesidir. Bu ise ciddi bir kitle çalışması yapılmadan başarılabilir. Süreci hızlandırmanın temel sorunlarından biri de hücre saldırısının temel muhataplarının ortak

davranabilmeleri ve tok bir duruşa sahip olmalarıdır. Bu sorunun da üzerinde fazlasıyla durulduğu için yeni birşeyler söyleyecek değiliz. Ancak üstünden atlanamayacak hassas noktalara değinmek de artık bir zorunluluk haline gelmiştir. Saldırıyı ortak göğüsleme ve püskürtme bilinci büyük oranda gönülsüz birlikteliklere dönüşmüş bulunuyor. Bir dizi eylem ve faaliyette fikir birliğine varılıyor, fakat alınan kararların pratiğe uygulanması söz konusu olduğunda bir parça dahi tutarlılık görmek mümkün olmuyor. Zira son Ulucanlar anması, 20 Ekim ve sonrasında yönelik kampanya çalışmasında sergilenen pratik atalet ve isteksizlik, kampanya çalışmasının içindeki güçlerin büyük bölümünün ortak ruh halleri olmuştur. Platformda alınan kararlar herkes tarafından ortaklaşıp onaylanmasına rağmen, yürütülen ve yürütülecek çalışma fiilen öneri sahiplerinin üstüne kalıyor.

Böyle bir tabloda herhangi bir kavrayış ve samimiyetten söz etmek mümkün değildir. 20 Ekim kampanyası vesilesiyle yakalanmaya çalışılan ortaklaşma ruhu, sebebi ne olursa olsun sekteye uğratılmıştır. Sergilenen pratik açık bir güvensizlik kaynağıdır ve bundan sonra yürütülecek çalışmalara da ister istemez yansacaktır.

Sonuç olarak, niyetimiz şu ya da bu çevre ile polemige girmek değil, sürecin devrimcilere yüklediği ağır yükü bir kez daha hatırlatmaktır. Biz komünistler, tüm devrimcileri, zindanlarda büyük bir kararlılıkla devam eden Ölüm Orucu Direnişi'nin kararlılığı ve ruhuyla davranmaya çağırıyoruz.

İçeride tüm güçlükleri aşarak ve saldırıları boşa çıkararak devam eden Ölüm Orucu direnişi dışarıda sahiplenmeyi bekliyor.

6 Kasım'ın gösterdikleri...**Kitlesel, yaygın ve kararlı protestolar**

Bu yıl 6 Kasım çok daha yaygın ve kitlesel protestolarla karşılandı. Başta Ankara, İstanbul, İzmir, Adana, Diyarbakır, Eskişehir olmak üzere pek çok kentte binlerce üniversite öğrencisi YÖK'ü ve emperyalist savaşı protesto etti.

Her yıl polisin yoğun önlemler ve saldırılarla karşıladığı 6 Kasım eylemleri bu yıl da aynı tehditlere konu oldu. Gerçekleşecek eylemler “yasadışı örgüt mensuplarının” eylemleri olarak nitelendirildi ve eylemlere kesinlikle izin verilmeyeceği günler öncesinden burjuva medya aracılığıyla duyuruldu. Eylem öncesi gece bazı öğrencilerin evleri basıldı. Eylem sabahı Ankara'da hemen tüm devrimci dergi büroları basıldı, vahşice tahrip edildi, çalışanlar ve misafirler gözaltına alındı. Eylem sabahı televizyonlardan Kızılay'daki ve Beyazıt'taki “güvenlik önlemleri” tekrar tekrar gösterildi. “Durumları şüpheli” yüzlerce insan gözaltına alındı. Tüm bu saldırganlığa karşı binlerce öğrenci Ankara'da polis ablukasını aşıp eylemi gerçekleştiren, İstanbul'da da polis saldırısı direngen bir tutumla karşılandı.

Geçen 6 Kasım'dan bugüne...

Bu yıl 6 Kasım eylemlerinde gerçekleşen kitlesel katılım ve kararlılık son derece önemlidir.

Geçtiğimiz yıl 6 Kasım'da da önceki senelere nazaran kitlesel, yaygın ve coşkulu eylemler gerçekleşmişti. Bu hareketlilik Ölüm Orucu eyleminin sarsıcı etkisinden kaynaklanıyordu. Oysa bu yılın tablosunda, geçen yıldan farklı olarak, azgımlaşan faşist terör ve toplumun tüm kesimlerini pençesine alan suskunluk belirgin bir yer tutuyordu. Buna rağmen gençlik daha kitlesel ve daha yaygın bir

biçimde protesto gösterileri gerçekleştirdi. Sermaye iktidarının kitleleri terörize ederek sindirme planı en azından gençliğin belli bir politizasyon yaşayan kesimleri şahsında bu 6 Kasım'da önemli ölçüde boşa düşmüş oldu. Özellikle 19 Aralık katliamıyla birlikte ciddi saldırılara maruz kalan öğrenciler (çok sayıda gözaltı, tutuklama ve soruşturmalar) yine de toplumun en hareketli kesimini oluşturdular. Başta 1 Mayıs olmak üzere hemen tüm emekçi eylemlerine ciddi bir katılım sağladılar, coşkulu bir hava kattılar. Ekonomik kriz karşısında, yine politize olmuş kesimleri şahsında eylemli tepkiler verdiler. Yanısıra, çürümenin ve sorunlarına ilgisizliğin karakterize ettiği belli öğrenci kesimleri de krizle birlikte belli bir politizasyonu yaşadılar. Her geçen gün derinleşen krizle birlikte gençliğin yaşadığı çıkışsızlık ve geleceksizlik duygusu özellikle bu yıl etkisini açık bir biçimde ortaya koydu.

Eylemlerde öne çıkan sorunlar ülkenin ve emekçilerin sorunlarıdır

Eylemlerde atılan sloganlar hemen her yerde benzerdir: “YÖK'e hayır!”, “Parasız, bilimsel, demokratik, anadilde eğitim!”, “Kahrolsun emperyalist savaş!”, “ABD askeri olmayacağız!”, “İçerde dışarda hücreleri parçala!”, vb... Eylemlerin niteliğini, hedeflerini çok net bir biçimde ortaya koyan sloganlardır bunlar.

Bugün artık iyice teşhir olan YÖK ve YÖK düzeni elbette eylemlerin temel hedefi durumundadır. Ancak bunun yanı sıra emperyalist savaş karşıtlığı bu gündemi de aşarak eylemlere damgasını vuran bir konumdadır. “ABD askeri olmayacağız!” sloganında cisimleşen savaş karşıtı duyarlılık giderek büyümektedir.

Eylemlerde bir başka öne çıkan sorun ise F tipi hücrelerdir. Özellikle bir gün öncesinde gerçekleşen Küçükarmutlu katliamı bu soruna ilişkin duyarlılığı daha da artırmıştır. Ölüm Orucu Direnişi bağımsız duran öğrenciler tarafından da sloganlarla sahiplenilmiştir. Ortak pankartlarda ve sloganlarda F tipi cezaevleri sorunu önemli bir gündem maddesi olarak yerini almıştır.

Öte yandan, derinleşen kriz ve savaş bahanesiyle eğitimin tümüyle paralı hale getirilmeye çalışılması öfke ve tepkiyi büyötmektedir. Paralı eğitim 6 Kasım eylemlerinde bir başka önemli sorun olarak öne çıkmıştır.

6 Kasım eylemleri öğrenci hareketinin bir çıkış arayışı içinde olduğunu, doğru politika ve araçlarla müdahalenin taşıdığı önemi bir kez daha ortaya koymuştur. Düzen gençliği kazanmanın imkanlarını yitirmiş bulunmaktadır. Tüm baskı ve teröre rağmen ülke genelinde onbini aşkın gencin alanlara çıkması bunun somut bir göstergesidir.

İstanbul Üniversiteleri öğrencileri YÖK'e ve emperyalist savaşa karşı Beyazıt'taydı...**Azgın polis terörüne rağmen kitlesel gösteri!**

6 Kasım'da yaklaşık 1000 kadar öğrenci YÖK'ü protesto için Beyazıt Meydanı'na çıktı.

“Hücre gündemi olursa biz ayrı eylem yaparız” diyen *Emek Gençliği*, saat 12.00 civarında Öğrenci Kültür Merkezi'nden meydana çıkıp basın açıklaması yaparak dağıldı.

Beyazıt duraklarından başlayan diğer eylem, her yapının kendi pankartını açarak meydana kadar gelmesi ile saat 13.00 civarında başladı. Eylemi provoke eden SİP'li öğrenciler, ön tarafa geçip kimseye bir şey sormadan basın açıklaması metinlerini okumaya başladılar. Üniversiteden çıkan kitle ise biraz bekledikten sonra meydana inmek için hareketlendi. SİP'li öğrenciler o arada “arkadaşlar basın açıklaması bitti, eylem bitti, dağılıyoruz” diye bağırdılar. Üniversite içinden çıkan grup SİP'in bu provokatif tutumuna müdahale edip alana inmeye çalışırken, bu durumu fırsat sayan polis araya girerek eylemcilere saldırdı.

Biber gazı ve gaz bombaları kullanan polis eylemcileri joplar ve tekmeler ile dağıtmaya başladı. İçerden çıkan öğrencileri de çembere alan polis daha sonra onların tekrar içeri girmelerine izin verdi. Fakat dışarıdan gelen kitle dağıtıldı.

Eylem komitesinde yer almayan ve zaten YÖK protestosuna karşı çıkan SİP'in tutumu tam da

reformizmin karakterine uygun bir fırsatçılık örneğidir. 6 Kasım eyleminin yapılacağı yer ve saatte kitlenin önüne geçerek “savaşa karşı eylem” gerçekleştirmek oportünist aydın “uyanıklığı” olsa gerek. Ortamı provoke eden ve polis saldırısına fırsat yaratan bu tutum yüzünden kitlesel bir gösteri polis tarafından dağıtıldı. Devrimci yapılar da böylesine önemli bir protesto eyleminde birlikte hareket etme sorumluluğu gösteremediler

Kitleselliği ve politik niteliği ile başarılı bir eylem örneği olabilecekken, böyle bir kitleyi yönlendirememek devrimcilerin en büyük eksikliği oldu.

Eylem boyunca, “YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!”, “İçerde dışarda hücreleri parçala!”, “F tipi yaşama hayır! YÖK'e hayır!”, “YÖK, polis, medya, bu abluka dağıtılacak!”, “Armutlu'da düşenler kavgamızda yaşıyor!”, “Kahrolsun savaş, kahrolsun emperyalizm!”, “Kahrolsun Amerikan emperyalizmi!”, “Kürtçe eğitim istiyoruz!” sloganları atıldı. Polisin dağıtmasından sonra Sultanahmet'e ve sahile doğru yürüyen gruplar slogan atmayı burada da sürdürdüler.

Bu eylem bir kez daha öğrenci gençliğin toplumsal sorunlara karşı duyarlılığını ortaya koymuş, gençliğin mücadele potansiyelleri konusunda önemli açıklıklar sağlamıştır.

Ekim Gençliği /İstanbul

Ankara’da 6 Kasım...**“YÖK’e hayır!”****“Emperyalist savaşa hayır!”**

Bu yıl 6 Kasım’daki YÖK protestosunun Kızılay’da yapılmasına karar verildi. Günler öncesinden kurulan platform hazırlık çalışmalarına başladı. Okullarda yaklaşık dörtbin civarında el ilanı dağıtıldı. Ayrıca her okul kendi ön hazırlık çalışmasını ve eylemini yapma kararı aldı.

Yapılan hazırlıkların ardından 6 Kasım günü Ziya Gökalp Caddesi’nde toplandı. Ardından pankartlar açılarak yol trafiğe kapatıldı. Sabahtan itibaren terör estiren ve yüzlerce kişiyi gözaltına alan polis barikatlar kurarak öğrencilerin Kızılay’a girmesine engel oldu.

Öğrencilerin sloganları ve kararlı duruşu üzerine polis kitleyi ablukaya aldı. Ardından Kızılay’a girilememesi nedeniyle daha önce alınan karar gereği Sakarya Caddesi’ne girildi. Buradaki göbekte toplandı. Polis burada da abluka kurdu. Ancak bu öğrenci gençliğin coşkusunu ve duruşunu etkileyemedi. Burada açıklamalar okundu. Ardından ABD Başkanı Bush’u temsil eden bir kukla ateşe verildi. Eylem sırasında sürekli olarak, “YÖK’e hayır!”, “Emperyalist savaşa hayır!”, “YÖK, polis, medya bu abluka dağıtılacak!”, “Sermaye defol üniversiteler bizimdir!”, “Gençlik gelecek gelecek sosyalizm!” sloganları atıldı.

Açıklamaların ardından yeniden Ziya Gökalp Caddesi’ne çıkıldı. Bu arada polisin gözaltına aldığı bazı öğrencilerin belediye otobüslerine konulduğu öğrenildi. Bunun üzerine öğrenciler otobüslerin hareketini engelleyerek, sloganlar atarak, gözaltına alınanların serbest bırakılmasını istediler. Sergilenen kararlılık sonucu gözaltılar geri alındı. Yaşanan kısa bir arbedenin ardından kitlenin Cebeci’ye yürüyüşüne devam ederekburada eylemi sonlandırdı.

*Ekim Gençliği/Ankara***İzmir’de YÖK’ü protesto eylemleri**

6 Kasım yaklaştıkça İzmir’de de üniversite öğrencileri de sokağa çıkmaya başladılar. 4 Kasım Pazar günü EÜDER, BEFÜDER, HUFÖD, CÜBÖD ve Dokuz Eylül Tıp Fakültesi öğrencileri Konak Sümerbank önünde saat 13:00’de kitlesel bir basın açıklaması yaptılar. Eylem yapılacak alanın başında toplanan öğrenciler buradan kortej oluşturarak sloganlarla Sümerbank önüne yürüdüler. Kortejin en önünde “Emperyalist savaşa, İM-F tipi yaşama, YÖK’e karşıyız-EÜDER’li öğrenciler” pankartı, ardından “Anadilde eğitim istiyoruz!” ve “Özel değil özerk-demokratik üniversite!” pankartları taşındı.

Eylemde okunan basın metninde; “YÖK’ün uygulamalarıyla eğitimin insana yönelik yönünden gün geçtikçe uzaklaşmakta, eğitim metalaştırılmakta, üniversiteler ticarethaneye dönüştürülmektedir. Eğitimde özelleştirme politikalarıyla vakıf üniversiteleri teşvik edilip desteklenirken, devlet üniversiteleri en temel ihtiyaçlarını bile karşılayamayacak durumda bırakılmaktadır. Ödenek olmadığı gerekçesiyle üniversitelerde ısıtma sistemi çalışmazken, F tipi hücrelere ve savaş yatırımlarına ayrılan pay gittikçe arttırılmaktadır” denildi.

Yaklaşık 350 üniversite öğrencisinin katıldığı eylemde, “Eşit, parasız, anadilde eğitim!”, “Savaşa değil eğitime bütçe!”, “F tipi üniversite istemiyoruz!”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “YÖK’e hayır!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Polis dışarı bilim içeri!” vb. sloganlar atıldı.

YÖK kampüslerde de protesto edildi

YÖK protestoları ayrıca tek tek üniversitelerde de kitlesel olarak gerçekleştirildi.

Ege Üniversitesi’ndeki gösteriye 1000 öğrenci katıldı. Eylem Edebiyat Fakültesi önünde başladı. Buradan yemekhaneye kadar yürüyen öğrenciler burada emperyalist savaşı ve YÖK’ü protesto eden basın açıklamalarını yaptılar. Eylem boyunca sık sık emperyalist savaşı ve YÖK’ü protesto eden sloganlar atıldı.

Dokuz Eylül Üniversitesi’nde dersleri boykot eden öğrenciler İktisat fakültesi’nde verilen müzik dinletisiyle protestolarına başladılar. Müzik dinletisinin arkasından topluca Eğitim Fakültesi’ne yüründü. Eğitim Fakültesi öğrencileri gelenleri alkış ve sloganlarla karşıladılar. Ardından kampus içerisinde yürüyüşe geçildi.

Yürüyüşte yaklaşık 700 öğrenci vardı. Sık sık; “Yaşasın özerk demokratik-bilimsel üniversite mücadelemiz!” “YÖK dışarı bilim içeri!” sloganları atıldı.

*Ekim Gençliği/İzmir***Çukurova Üniversitesi’nde 6 Kasım protestosu**

6 Kasım öncesinde devrimci birliktelik kurulması üzerine yoğun tartışmalar yaşandı. Biz *Ekim Gençliği* olarak devrimcilerin birlikte hareket etmesini istedik. Yurtseverlerin sekte ve dayatmacı tutumları ve son süreçteki teslimiyetçi duruşları nedeniyle, onların dışında tutulduğu bir birliktelik olarak yaptık önerimizi. Ayrıca bağımsız öğrencilerin de bu birliktelikte olması gerektiğini vurguladık.

Anlaşma sağlanamayınca sonuçta, *Ekim Gençliği*, TÖDEF, *Partizan Gençlik* ve bağımsız öğrencilerin içinde yer aldığı YÖK Karşıtı Öğrenciler adıyla 6 Kasım’a katılmaya karar verdik. Bunun dışındakiler (*Özgür Gençlik*, *Kaldıraç* okurları, DÖP, *Yeni Demokrat Gençlik*, *Yurtsever Gençlik*, *Emek Gençliği*) kendi ayrı çalışmalarını yürüttüler.

YÖK Karşıtı Öğrenciler olarak bir anket çalışması yaptık. Bunun dışında çeşitli afiş ve bildirilerle eyleme dönük hazırlıklarımızı tamamladık. Afişlerimizdeki “Genç ol ve susma!” vurgusu yoğun ilgi çekti. Anket üzerinden ise yeni insanlara ulaşma ve konuşma imkanı bulduk ve onları 6 Kasım eylemine dahil ettik.

6 Kasım’a “Bozuk düzende sağlam çark olmaz” yazılı bir pankartla katılma kararı alındı.

Ayrıca 6 Kasım günü bir şenlik ve skeç yapma kararımız vardı. Ama bu başarısız oldu. Bunun sebebi ise devletin estirdiği yoğun terör ve sıkı arama faslı oldu. Müzik gurubu içeriye alınmadı, ses düzeni de içeri alınmayınca, şenlik böylece iptal edildi. Giriş kapısında da iki öğrenci 1-2 saat gözaltına alındı. Bunun dışında biz Eğitim Fakültesi önüne karikatür sergisi ve faaliyetin masrafını karşılamaya yönelik bir kermes açtık.

Yürüyüş saat 12 de öğrencilerin Fen-Edebiyat Fakültesi önünde toplanmasıyla başladı.YÖK karşıtı öğrenciler olarak pankartımızı açıp yürüyüşe geçtik. Önümüzde yer alan diğer platform ise “Bilimsel, parasız, demokratik, anadilde eğitim istiyoruz”, onun arkasında “Anadilde (kürtçe) eğitim istiyoruz/Yutsever demokrat öğrenciler” pankartları taşıdı.

Yürüyüş sırasında öndeki platform sık sık “anadilde eğitim” talebini haykırdı. Biz ise, “Bozuk düzende sağlam çark olmaz!”, “YÖK, polis, medya, bu abluka dağıtılacak!”, “Sermaye defol üniversiteler bizimdir!”, “Savaşa değil eğitime bütçe!”, “Emperyalist savaşa hayır, yaşasın halkların kardeşliği!”, “Hücrelere değil eğitime bütçe!”, “İçerde dışarda hücreleri parçala!”, “Yaşasın ölüm orucu direnişimiz!”, “Her yer Armutlu her yer direniş!”, “Kurtuluş yok tek başına ya hepberaber ya hiç birimiz!”, “Gençlik gelecek gelecek gelecek sosyalizm!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!” sloganlarını yürüyüş boyunca sıkça attık.

Yürüyüş rektörlüğün önünde basın açıklamasının okunmasından sonra Eğitim Fakültesi’nde bitirildi. Eyleme toplam 600 civarında öğrenci katıldı. Eyleme YÖK Karşıtı Öğrenciler platformunun coşkusuyla ve sloganlarının tokluğuyla damgasını vurduğu söylenebilir.

*Ekim Gençliği/Çukurova Üniversitesi***Kırşehir’de YÖK protestosu**

YÖK, işbirlikçi sermaye düzeninin devamını garantiye almak için kurulmuş, başından itibaren de tepkilerle karşılanmıştır.

Yaklaşık beş bin üniversite öğrencisi bulunan Kırşehir’de, yeni açılan bölümlerle beraber, ders yılına derslik sorunlarıyla beraber girildi. 1. sınıflar yaklaşık 1,5 ay derslere giremedi. Kampüs içerisinde bulunan erkek öğrenci yurdunun yeniden düzenlenip derslik haline getirilmesiyle, derslere devam ediliyor. Bu da yurt sorununu beraberinde getirdi. Erkek öğrenciler günlerce sokakta yatmak, otel odası tutmak gibi sorunlar yaşadı.

6 Kasım’da ise, daha önce planlandığı gibi değil, yaşanan sorunlar nedeniyle İHD içerisinde bir basın açıklaması yapıldı. “Devrimci-demokrat-yurtsever öğrenciler” ortak imzasıyla okunan basın açıklamasına 80 kişi katıldı. YÖK’ün hücre tipi bir yaşamın uygulamaya sokulmasında en büyük hizmetlerden birini yaptığı, bugün ise emperyalistlere uşaklık konusunda gençliğin kanı üzerinden pazarlıklarla sadakatini gösterdiği, açıklamada öne çıkarılan konulardı.

SY Kızıl Bayrak/Kırşehir

DTÖ toplantısına karşı dünya çapında protesto hazırlıkları

Katar’ın başkenti DOHA’da 9 Kasım 2001 tarihinde(*yarın*) başlayacak olan DTÖ (*Dünya Ticaret Örgütü*) 4. Bakanlar Konferansı tüm dünyada protesto ediliyor. 30 Kasım 1999 tarihinde ABD-SEATTLE’da yapılan DTÖ 3. Bakanlar Konferansı sonuç alınmadan dağılmıştı.

Başarısızlığın nedenleri arasında Seattle’da dünya emekçilerinin günlerce süren gösterilerinin etken olduğu tespitini yapan DTÖ, bu kez nüfusu düşük, konaklama imkanları kısıtlı ve ulaşımı zor bir ülke olarak Katar’ı toplantı yeri olarak belirledi. Bu tedbirleri yeterli bulmayan DTÖ yönetimi Katar’a gideceklerle vizeyi de kendisinin vereceğini açıklayarak Katar’da protestoların önünü kesmeye çalıştı.

Ancak DTÖ protestolarının tüm dünyaya yayılmasına engel olamadı. Uluslararası Küreselleşme Karşıtları Koalisyonu’na ulaşan son bilgilere göre, DTÖ’nün ve 4. Bakanlar Konferansı’nın protesto edileceği ülkelerin bir bölümünü, eylem biçimleri ve ortaklaşılan sloganları aşağıda bilgilerinize sunuyoruz.

Türkiye MAİ ve Küreselleşme Karşıtı Çalışma Grubu
8 Kasım 2001

ABD: 1-10 Kasım tarihleri arasında ABD’nin pek çok eyaletinde kapalı salon toplantıları, eylem ve gösteriler.

Almanya: 10 Kasım’da 23 ayrı kentte “Dünyamız satılık değil” sloganı etrafında eylemler yapılacak.

Avustralya: Sendikalar da katılıyor, ayrıca IMF-Dünya Metal İşçileri Kongresi’ne katılan sendikacılar da yürüyüşe iştirak ediyor.

Avusturya: Linz’de alternatif zirve.

Bengaldeş: 9-11 Kasım’da sendikalarca düzenlenecek gösteri ve yürüyüşler.

Kanada: Karavan yürüyüşü 9 Kasım’da Dış Ticaret Bakanlığı önünde bitiyor. Bütün ülkede başta kamu çalışanları sendikaları olmak üzere işçi

sendikaları, küçük çiftçiler, çevreciler, vatandaşlık örgütleri ve öğrenci birlikleri eylemlere katılıyor.

Çek Cumhuriyeti: 9 Kasım’da CMKOS işçi sendikaları konfederasyonu tarafından medyatik bir toplantı düzenleniyor.

Danimarka: LO işçi sendikası önderliğinde çeşitli etkinlikler.

Filipinler: Topraksız köylü hareketleri tarafından düzenlenen bir karavan yürüyüşü. 8 Kasım’da göçmen işçilerle ilgili bir konferans. 9 Kasım’da ABD Konsoloslugu önünde DTÖ-karşıtı bir gösteri

Finlandiya: Sendikalar ve STK’ların ortaklaşa düzenleyecekleri bir dizi etkinlik.

Fransa: 3 Kasım’dan başlayarak ülke çapında çok çeşitli etkinlikler, yürüyüşler, kapalı salon toplantıları, alternatif zirve vb. düzenleniyor.

İtalya: 8, 9 ve 10 Kasım tarihleri, İtalya Sosyal Forumu tarafından ulusal seferberlik günleri olarak ilan edilmiş. Ayrıca, 5-10 Kasım arasında 100’ü aşkın il ve ilçede eylem ve etkinlikler yapılıyor.

İngiltere: 3 Kasım’da Londra-Trafalgar meydanında bir gösteri düzenlendi.

İspanya: 2-10 Kasım tarihleri arasında toplumun tüm kesimlerini DTÖ ve kapitalist politikalar konusunda bilgilendirmek amacıyla bir kamp düzenleniyor. 9-11 Kasım’da Bask bölgesinde “Dünyamız satılık değil” başlığı altında bir tartışma toplantısı düzenleniyor.

İsveç: Göteborg, Malmö, Uppsala, Umea kentlerinde, 6-11 Kasım tarihlerinde, işçi ve memur sendikalarıyla, çeşitli politik grupların katılımıyla eylem ve etkinlikler.

İsviçre: 29 Ekim günü bir basın toplantısı düzenlendi. 10 Kasım’da ulusal yürüyüş.

Hindistan: 3-9 Kasım tarihlerinde tüm ülkede işçiler ve yoksul köylü hareketlerinin katılacağı kitlesel gösteri yürüyüşleri.

Hollanda: FNV Sendikası tarafından düzenlenen bir küreselleşme konferansı: 8-9 Kasım

Hong-Kong: HKCTU konfederasyonunun önderliğinde 9-11 Kasım tarihlerinde çeşitli etkinlikler.

Japonya: JTUC-RENGO İşçi Sendikaları Konfederasyonu’nca düzenlenen çeşitli eylem ve etkinlikler.

Katar: 8 Kasım’da ICFTU Konferansı.

Lübnan: 5-8 Kasım’da DTÖ ile ilgili Dünya Forumu (sendikalar, çevre örgütleri, öğrenci birlikleri ve diğer STK’ların katılımıyla, Beyrut’ta).

Nijerya: 9 Kasım’da DTÖ ile bağlantılı işi durdurma, gösteri yürüyüşleri ve eylemler.

Norveç: 9 Kasım’da Oslo’da büyük yürüyüş. 30’u aşkın sendika, STK ve köylü hareketinin katılımıyla.

Rusya: Moskova’da küreselleşme konulu bir konferans. 9 Kasım günü Katar’daki toplantıyla eş-anlı olarak Moskova’da yapılacak Dünya Ekonomik Forumu’na karşı eylem ve etkinlikler.

Tayland: 9 Kasım’da kitlesel bir yürüyüş. Yürüyüş, Bangkok’taki ABD Konsoloslugu önünde son bulacak.

Tunus: UGTT sendikası önderliğinde bir dizi toplantı ve atölye çalışması yapılacak.

Dünya küreselleşme karşıtlarının üzerinde ortaklaştığı sloganlardan seçtiklerimiz:

Dünyamız satılık değil!

Kapitalizme geçit yok!

DTÖ’de yeni bir raunda HAYIR!

Kamu hizmetleri kâr için değil, halk içindir!

Eğitim ve sağlık hizmetleri ticarete konu edilemez!

DTÖ: Çevre standartlarının, ticaret önünde engel olarak tanımlandığı yer!

Patent haklarından önce insan hakları! İlacımızdan elinizi çekin!

Tarım, DTÖ’nün meselesi olamaz!

Mücadeleyi ve umudu küreselleştir!

BAŞKA BİR DÜNYA MÜMKÜN!

Partiyi güçlendirmek umudu büyüttür!..

Dünyada emperyalistlerin ülkede işbirlikçi burjuva rejimin azgın saldırılarının devam ettiği bir dönemde, Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerin biricik umudu TKİP’nin üçüncü kuruluş yıldönümünü yaşıyoruz. İşçi sınıfı ve emekçilerin karşı karşıya bulundukları çok yönlü saldırılar, örgütlü olmanın ve devrimci bir önderlik etrafında birleşmenin hayati önemini her gün yeniden ortaya koymaktadır. Sermaye sınıfının her yönden örgütlü ve devasa bir militarist güce sahip olması, bu gücüne dayanarak kitleleri köleliğe mahkum edebilmek için her yol ve yönteme başvurma, bir olgudur. Emekçiler ise örgütsüz kaldıkları ve devrimci bir önderlik etrafında kenetlenmedikleri sürece, bu kölelik zincirini parçalama gücünü kendilerinde bulamayacaklardır.

Gezegenin dört bir tarafında yaşamı üretenler, yaşamsal gereksinimlerden yoksun kalarak ayakta durmaya çalışıyor. Ürettikleri değerler büyüdükçe yoksullukları artmaktadır. Servet sefalet kutuplaşması, kapitalizmin temel bir yasası, kaçınılmaz bir sonucu olarak gittikçe derinleşiyor. Yüz milyonlarca emekçi kararlı, örgütlü bir militan direnişle karşı duramadığı içindir ki, bu gidişat halen tersine çevrilemiyor. Gerçek potansiyelleriyle ortaya çıktıklarında yenilmez bir güç olan emekçi yığınlar, örgütsüzken bir hiç oluyorlar ve geçmişte elde ettikleri kazanımlarını bile koruyamıyorlar.

İşçi sınıfı ve emekçilerin dağınık kalmaları için sistem her yola başvuruyor. Bireysel “özgürlüğü” kutsarken, özgürlük uğruna örgütlü mücadeleyi terörizm diye damgalayıp ezmeye çalışıyor. Zira

çürüyen bir düzenin örgütlü proletarya karşısında ayakta durma şansı olmadığını en iyi bilen burjuvazinin kendisidir. Bütün sahtekarlıklar, riyakarlıklar, işkenceler, katliamlar ve acımasızlıklar, yaklaşan kaçınılmaz sonun mümkün merteye ertelenmesi içindir.

Devrimci sınıf partisinin bayrağı altında örgütlenmiş işçi ve emekçiler ordusu burjuvazi için ölüm çanlarının çalması anlamına gelir. Emekçi yığınlar içinse sömürü ve kölelik zincirlerinin parçalanmasına doğru atılmış dev bir adım demektir. Parti kuruluşunun Türkiye devrimi tarihinde “bir kilometre taşı” olarak tanımlanması, proletaryanın kendi sınıf örgütüne kavuşmasının taşıdığı özel önemin vurgulanmasıdır. Artık proletarya, “dostun düşmanın önünde göndere çekilmiş bir bayrak” olan devrimci bir programa da sahiptir. Temel sorun dalgalanan bu bayrak altında birleşmek ve savaşmaktır.

Kapitalist barbarlık içinde çöküşe engel olabilecek yegane güç olan emekçi yığınlarla sosyalizme yürümek, bu yürüyüşe güç katmak ve önderlik etmek partinin varoluş sebebidir. TKİP’nin kuruluşu, emperyalist/kapitalist dünya düzenine karşı Türkiye topraklarından yükseltilmiş bir meydan okuma, bir savaş ilanidir. Amaçlarını gizlemeye tenezzül etmeyen komünistler, programlarında; bu savaşın, emperyalist güçler ve işbirlikçi burjuvazinin bu topraklardaki egemenliklerini yıkıp parçalayana kadar devam edeceğini; bununla da yetinmeyip, proletarya enternasyonalizmi gereği, kendini dünya

devriminin bir parçası olarak göreceği ve nihai amacın dünya komünist sistemini kurmak olduğunu açıklıkla dile getirmişlerdir.

’90’lı yılların başında sosyalizmin güç ve prestij kaybı had noktaya ulaşmıştı. Büyük oranda emekçi yığınları örgütsüz bırakan bu süreç artık tersine dönmeye başlamıştır. Kapitalizmin, milyonların gözünde meşruiyetini gitgide yitirdiği bir dönemi yaşıyoruz. Bu dönem geniş olanakları içinde barındırmakta, ancak proletarya bir çok ülkede hala siyasal sınıf örgütünden yoksun bulunmaktadır. Oysa öncü örgütlenmelerin emekçi kitlelere su ve hava kadar gerekli olduğu bir gerçektir.

Böylesine kritik bir süreçte TKİP şahsında kendi sınıf örgütü ve programına sahip olmak Türkiye proletaryası için büyük bir imkandır. İşbirlikçi burjuvazi adına devleti yönetenler işçi sınıfı, emekçiler ve ilerici-devrimci güçlere karşı topyekün bir saldırı yürütüyorlar. Bu saldırı ekonomik-demokratik, sosyal ve siyasal kazanımların tümünü gasp etmeyi amaçlamakta, emperyalistlerin tam desteği ile sürdürülmektedir. Bu saldırıyı püskürtüp, emekçi kitlelerin içinde boğulmak istendiği karanlığı parçalayabilecek tek güç örgütlü proletarya ve yoksul müttefikleridir. Bu güce önderlik etmeye tek aday ise TKİP’dir. Bu aşamada bütün dikkat ve çabamız, partinin maddi toplumsal zeminine oturması için yoğunlaşmaktır.

Devrimin zaferinin ve sosyalizme ulaşmanın tek yolu parti saflarında mücadele etmektir!

M. Dicle

Mücadele Postası...

TKİP’nin 3. kuruluş yılında...

Güçlenerek İlerliyoruz!

Dünya üzerinde hakimiyet kurmuş egemen sınıflar, sebep oldukları savaşlarda halklara yıkım ve ölümden başka birşey vermemiştir. Bütün düzensizliğin, kuralsızlığın, kapitalist sistemin tek değer ölçüsü paradır. Bu yolla tekellerin çıkarlarının olduğu her yerde savaşlar gündeme gelmiştir. Sovyetler Birliği ve Varşova Paktı’nın çöküşü, emperyalistlerin pervasızlığını daha da arttırmıştır.

Türkiye’yi yöneten sermaye temsilcileri, emperyalistlerin hizmetine her geçen gün daha da fazla koşmaktadır, onların dediklerini derhal yerine getirmekte, bu hizmet aynı zamanda işbirlikçi burjuvazinin çıkarlarıyla da örtüşmektedir. Defalarca ortaya çıkan krizlerde işçisi, emekçisi, ezilen tüm kesimlerin hakları gaspedilmiş, emekçiler toptan yoksullaştırılmıştır. Devrimcilere karşı toplu katliamlar gerçekleştirilmektedir. Sistemin uyguladığı yıkım, örgütlü bir tepkinin ortaya konulmadığı koşullarda daha da derinleşecektir.

Dünyada son birkaç yılda gelişen kitle eylemleri, milyonlarca insanın yaşadığı açlığı ve işsizliğin boyutlarını göstermiştir. Emekçi kesimler, yoksullar yeniden kapitalizme karşı sosyalizm şiarını gündeme yükseltmeye başladılar.

TKİP, bu koşullar altında güçlenerek yoluna devam ediyor. Partimiz sermaye sınıfına karşı proletarya devrimini ve işçi sınıfının devrimci iktidarını hedef almıştır. Partimiz bu amacının 3. yılında ilerliyor. O gücünü 150 yıllık mücadele mirasından, bu günlere kadar değerinden hiçbir şey yitirmeyen Marksist-Leninist birikiminden alıyor.

Partimizin geçirdiği süreç, aynı zamanda zorlu sınavlar içinde bir sınama süreci oldu. Ödenen bedellerle, sergilenen sarsılmaz pratiğimizle, partimizle yeni döneme güçlü bir şekilde giriyoruz. 3 yıl içinde ikisi 26 Eylül Ulucanlar katliamında, diğeri ölüm orucunda yitirdiğimiz üç yiğit komünist yoldaşımız; Ümit Altıntaş, Habip Gül ve Hatice Yürekli yoldaşlar, partinin kadrolarına ve genç komünistlere partili kimlikleriyle her zaman yol göstereceklerdir. Partimizin 3. kuruluş yılında şehitlerimiz önünde saygıyla eğiliyoruz.

TKİP pratiği ve teorisi ile geleneksel devrimci hareketlerden farkını ortaya koydu. Yapılan çalışmalar ve katedilen mesafe de, öncü işçilere güven vermektedir. Birçok ilde partimizin legal ve illegal alandaki faaliyetleri, partinin çevresinin genişlemesi, darbelerin bizleri deviremeyeceğini gösteriyor.

İşçi-emekçi ezilen tüm kesimlerin tek umudu, komünist partisi önderliğinde sermaye düzeninin yerle bir edilmesidir. Devrimi gerçekleştirecek öncü kuvvet proletarya, bu gücü ete kemiğe büründüren partisiyle ezen sınıfı yok edecek, sosyalist devrimi inşa edecektir.

Herşey parti için!

Yaşasın proletarya devrimi!

Yaşasın sosyalizm!

A. Engin/İstanbul

Parti ve devrim haftasının anlamı

Değerli işçi ve emekçi kardeşlerim,

Öncelikle içinden geçtiğimiz bu süreçte, sınıf olarak bizim için her bakımdan önem taşıdığını düşündüğüm iki gündemden bahsetmek istiyorm.

Biri 20. yüzyılın en büyük tarihsel olayı Ekim Devrimi’nin 84. yıldönümü, bir diğeri ise devrim tarihimizde bir kilometre taşı olan Türkiye Komünist İşçi Partisi’nin (TKİP) 3. kuruluş yıldönümü.

Her bakımdan önem taşıyan denildiği zaman, işçi sınıfı olarak bizlerin tarihsel ve sınıfsal çıkarları başta gelir. Bu çıkarlar nedir diye düşündüğünüzde, bunlar; günlük olarak acil ekonomik sorunlar, tarihsel olarak ezen ile ezilenin, sömürülen ile sömürenin olmadığı, insanca yaşam ve çalışma koşullarının olduğu sosyalizmdir.

Şu an içinde bulunduğumuz ortama bir bakalım. Emperyalist dünyanın jandarması ABD dünyamızı yeni bir emperyalist savaşa sokmuş durumda. Bunun önceki savaşlardan görünen farkı, en başta dünya devrimci hareketi olmak üzere sistem karşıtı toplumsal muhalefeti, bunlar şahsında işçi sınıfını, emekçileri ve ezilen halkları hedeflemesidir. Başka bir ifadeyle, şu anda Afganistan’da başlayan savaş, emperyalizmin dünya işçi sınıfı ve ezilen halklara yönelttiği bir savaştır. Bu savaşın kime karşı yürütüldüğünü, Afganistan halkının çektiği ve içine sürüldüğü sefalet tüm çıplaklığıyla gösteriyor bize.

Bundan daha gerilere bakacak olursak, Sovyetler Birliği dağıldıktan sonra, tüm dünyada kapitalist sistem “sosyalizm öldü, işçi sınıfı tarihe karıştı” spekülasyonlarına girişerek her türlü kirli karalama yöntemini kullandı. Ama bu fazla uzun sürmedi. Bu kafa ütüleme yöntemi, dünya ölçüsünde işçi sınıfının ve emekçilerin eylemleriyle kırılmaya başladı. Örnek olarak, son bir kaç yıldır dünya çapında yapılan küreselleşme karşıtı kitlesel eylemler bunun bir ifadesidir.

Son on yıldır en çok İMF ve DB hedef haline geliyor. Bu rastlantı değil. Dünya çapında hızla artan açlık, yoksulluk, işsizlik vb. sonuçlar, bu emperyalist kurumların dayatmaları sonucu oluyor. Yine bazı ülke emekçilerinin IMF karşıtı eylemleri, yer yer militan çatışmalara sahne oluyor.

Yani Türkiye’de emekçiler olarak bize dayatılan yıkım faturalarının benzerlerini bir çok başka ülkenin emekçileri ağır bir şekilde ödüyor. Türkiye’deki bariz fark ise, sermaye hükümetinin uşaklıkta ve sadık bekçilikte hiçbir sınır tanınmıyor olmasıdır.

Türkiye’de yaşayan emekçiler olarak son 50 yıldır aynı politikalarla yani fedakarlık masallarıyla yönetiliyoruz. Ne zamanki toplumsal muhalefet yükseldi, o zaman askeri darbeyle bastırdı düzen. Ancak her darbenin ardından toplumsal muhalefet ve sınıf hareketi tekrar mücadele sahnesine çıkmıştır. En büyük eksiklik ise, işçi sınıfını temel alan, onun öncü rolünü kavrayan bir sınıf partisinin yokluğu.

Şimdiki sürece baktığımızda, işçi sınıfı nispeten en hareketsiz dönemini yaşıyor. Tabanda yaygın bir tepki ve mücadele isteği var, ama halen birilerinin yol göstermesi beklentisi var. Örgütsüzlüğün en yoğun, tepkinin ve öfkenin en yaygın, devletin saldırılarının en kapsamlı olduğu bir dönemden geçiyoruz. Sermaye devletin çözüm reçeteleri işçisiyle, emekçisiyle, çiftçisiyle, esnafıyla geniş bir kesimi kapsıyor. Hoşnutsuzluk ve tepki şimdiye kadar görülmedik düzeyde en geri kesimlerde rastlanıyor.

Komünistler, mücadele sahnesine ilk çıktıkları andan itibaren, işçi sınıfını devrimci partisini yaratma bilinciyle hareket ettiler. Zorlu bir süreçten sonra partiyi kazandılar. TKİP artık 3. yaşında. Bu yıldönümü, önümüzdeki dönemde partiyi daha da güçlendirme ve öncü işçilere ve emekçilere ulaşma görevini anlatıyor. En çok sınıf devrimcilerine görev düşüyor.

Parti ve Devrim haftasını bu bilinçle karşılıyoruz.

H. Eren/İstanbul

Sincan hücrelerindeki Ozan Demir’e mektup

Merhaba Ozan abi;

Ben İnan, lise 1 öğrencisiyim. Kırşehir’de oturuyorum. Senin hakkında geniş bir bilgiye sahip olmadığım için birşeyler diyemiyorum. Ama şunu bilmeni istiyorum ki; senin orda olman, ne seni bizden farklı kılıyor, ne de bizim burda olmamız bizi farklı kılıyor. Hepimiz aynı yaşam mücadelesini veriyoruz. Belki yaşım o kadar büyük değil; sizin göze aldığınız şeyleri ben göze alamam, çünkü sizin kadar cesaretli değilim. Ama sana söz veriyorum; senin kadar cesaretli olursam, hiç düşünmeden kendimi “sizin mücadelenize” atacağım.

Seni çok merak ediyorum, yüz olarak da, kişilik olarak da... Bir gün olur da imkan bulursak, karşılıklı sohbet etmek isterim. Sizlerden öğreneceğim çok şeyler var. Bilmiyorum, bana mektup yazma imkanın var mı? Hani birileri elinde olsa yaşamamıza bile izin vermeyecek ya, mektup yazmana izin verecekler mi?

Biraz ordaki günlerinden bahseder misin? Kaçta kalkarsın, kalkınca ne yaparsın? Kaçta yatarsın, neler yapmaktan hoşlanırsın? Daha önceki hayatın nasıldı?

Şimdilik bu kadar. Ama şunu söylemek istiyorum senin gibi binlerce ablalarım, abilerim hak ettikleri yaşam için mücadele ediyor. Eminim ki hak ettiğiniz yaşam için mücadelenizi kazanacaksınız ve daha sonra zafer bayrağını bizlere devredeceksiniz ve biz de onu gururla gelecek nesle teslim edeceğiz.

Kırşehir’den bir lise öğrencisi

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/**ANKARA** Tel-Fax: (0312) 230 11 80

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat:3/45 **KAYSERİ** Tel-fax:0 (352) 232 66 71

Aşıkpaşa Mahallesi 8. Sokak Hacı Nazire Apartmanı
No: 1 **KİRŞEHİR** Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 28 78

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 **NIĞDE**

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 **ANTAKYA**

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık **Yurt içi** **5 000 000 TL** **Yurt dışı** **200 DM**
1 Yıllık **Yurt içi** **10 000 000 TL** **Yurt dışı** **400 DM**

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. **93937**
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. **1002 30100 1051039**

No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Filistin değil Türkiye!

**Siyonistler değil,
devletin faşist katliam
eteleri!**